

העולם הזה

פגישה

גולדה - חוסיין

1974

הגבעונים

כשעם ישראל בא להתנחל ב-
סבסטיה, חיכו לו הגבעונים עם
ארגוני שתייה-קרה ואבטיחים.

מפגש היסטורי בין שני עמים.
עם אחד עולה בקול תרועה
על שדותיו של עם אחר, וזה מנ-
צל את ההזדמנות ומוכר לו כמה
בקבוקים. עושה כמה לירות.

כאילו שכך הוא מנהגו של
עולם.

העם האחד צמא, כפי שמת-
ברר, גם לשתייה ארצית ומיימית,
ולא חשוב מי מוכר. קונה ואינו
מסמיק.

ואחר-כך באים העיתונים ו-
מספרים את מעשה האורנג'דה
ואומרים ששני העמים מצאו בי-
ניהם בסבסטיה שפה משותפת.
השפה המשותפת היחידה שנמ-
צאה היא: „כמה? לירה?“ „לי-
רה וננס.“

ועם ישראל, שמכיר כל-כך טוב
את התנ"ך, שכח כנראה את ה-
פרקים הידועים מספר יהושוע.
אז תרשו לי להקיא.

ק ר ח

מותה, להצלחתה, לעצם קיומה. זה
לא פשוט להיות מאוהב במרכזיה
מתפתחת. דורש הרבה זמן וסבלנות.
אהבה חד-סיטרית גואשת. בכל בוקר
מלטף במבטי את הטיח הצח, את הפי-
גומים הבנויים לתלפיות, מעביר עי-
ני בגאווה על חמוקי-האסבסט ולבי
מלא על גדותיו.

ראונו שרפי המרום בקינאה, וזעום
זעמו לה ולי. ורוח יצא מעבים וצינן,
והקפיא את המרכזיה שלי. הקפיא מ-
טעמי קיצוצים בתקציב, כמו שמתרצים
זאת העיתונים, אבל אני יודע את
האמת. שזו היתה קינאה לשמה.

ועכשיו יש לי מרכזיה קפואה. מוק-
פאת עד להדעה אחרת. מיקפא-טל-
פונים. גם לבי קפוא.

אז מי שרוצה להתקשר איתי, שיש-
לח גלויה.

אני מחייג קוביות-קרה.

לכל אדם יש שאיפות משלו. גם
לי. אני שואף לטלפון. כבר הרבה
שנים.

רציתי לשלוח זרי-שושנים לאנשים
הנכונים בדואר-הנדסה, להתחתן עם
בתם המכוערת, להיות מפעל מאושר,
או חבר-כנסת-חולה-לב-ונכה-משרד-
הביטחון. כשנפל בשמיים כוכב בי-
קשתי התקנת קו, אמרתי בסוף כל
פסח „לשנה הבאה במרכזיה הפנויה.“
אבל כל המרכזיות תפוסות, עמו-
סות, אין קורים, אין מיספרים. אין עם
מי לדבר.

ואף על פי כן יש גמול לצדיק. לא
רחוק מהבית מצאתי שלט גדול —
כאן תוקם מרכזית טלפונים חדשה.
באותו לילה לא עצמתי עיני מרוב
התרגשות. חזון שהתגשם, משאלה ש-
התמלאה, כמה זוכים לכך? ומאותו
יום אני מלווה בעין אוהבת ובלב ר-
טט את המרכזיה שלי. חרד להתקד-

קורא יקר,
אנו גאים להציג בפניך את „המדריך
למטייל 1974“. המדריך אשר נועד ל-
עזור, לך הישראלי, להכיר את ארצות
אירופה, את תושביהן ואת מנהגיהן.
המדריך חובר עליידי טובי המומחים.
גזור ושמור.

כללי

א. זכור כי הינך נציגה של מדינת
ישראל בפרט ושל העם היהודי בכלל.
דבר עברית, אל תעשן, אל תירק ואל
תפצח גרעינים.

ב. שמור על כללי הבטיחות, המנע
ממגע עם סוכנים זרים, אל תירם חפץ
חשוד. בחצותך את הכביש הבט ימינה
ושמאלה.

ג. הצטייד בנעליים גבוהות, במימיה,
במגדיר-צמחים, ובמצבר-רוח טוב. אל תע-
לה למשאית לפני שידאת הימצאות
מבוגר אחראי.

ד. הביטוי „כנס אוחתו“ אינו מקו-
בל על תושבי אירופה.

איטליה

איטליה היא ארץ שטופת שמש, ל-
מעט ימים מעוננים. הצטייד בכובע.
האיטלקים ידועים בטוב-ליבם ובשלי-
טות בשפה האיטלקית.
להבדיל מארצות נאורות. יום השבתון

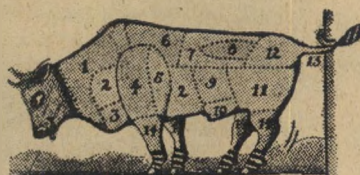
נוף באיטליה
איטלקי ואיטלקיה מטיילים בשדות

באיטליה הוא יום ראשון. אל תחלל את
יום הראשון.
המאכל הלאומי של האיטלקים הוא
איטריות. בסיום הארוחה נהוג לקום
מהשולחן.

באיטליה ישנה עיר ושמה ונציה. כל
כבישה מוצפים במים. הצטייד בערד-
ליום. כלי הרכב המקובל בעיר זו מכר-
נה „גלדיולה“.
ישראלים קשישים נוהגים לראות את
נאפולי ולמות.

הולנד

אוכלוסייה: הולנדים.
הבירה: אמסטר.
שטח: שטחה של הולנד הוא מכפ-
לת אורכה ברוחבה.

הגמל — ספינת המדבר
הגמל הוא ידידו הטוב של ההולנדי

הימנון: אייאקס וילט דעם ועלט
קופ וינט פה פרפה פס.
ההולנדים נועלים נעליים מעץ וגר-
ביים מדיקט. הצטייד במסמרים. לסנר-
לר קוראים בהולנדית נגר.
(המשך בעמוד 3, סור 4)

פרו ורבו

אני מפרה
אני מרבה
אני משלים את השורות
שדוללו
והתבלו
באלף מילחמות

אני מוליד
אני ממליט
אני כבר אבא לאוגדה
שתהפוך
כמו כולם
לרף באגדה

אני דופק
אני שוגל
אני עסוק נורא במין
כדי לסתום
המוץ בורות
באיזה בית-עלמין

אני נבזר
אני שואל
אני דורש תשובה ברורה
מדוע לא —
לשפוך ישר
על אמא-אדמה.

מיבהל הרפואה
מחלקת הפש החולה

סרפס 406/ג

ת ר צ א ר ת ב ד י ק ה ר פ ו א י ת

מ.א. 15548
דרגה 67
שם מרית ישראלי

אבחנה תוספת חובה של גליון
נפילת קוביות. איבד הילול
התקן נכונה גליון 67
Munia Panamiae dipresae Polaris
המלצות הויגה גליון 24-5
(כ"ס)

חתימת הרופא
ר' אבא ב"ר

ה ח ל ס ת
ה ר פ ד ה

החלטה
החלטה

אמרת י לכם

אני לא בפאניקה, אני לא בפא-
ניקה. אצלי הכל מתוכנן. אפשר לפ-
תוח את היום ולראות. בבקשה: „גו-
במבר 74 — קטיף ההדרים, לקנות
מומרה, לשלם משכנתא. דצמבר 74 —
לזפת את הגג, לשלם משכנתא. ינואר
75 — דודו מתחתן, מלחמה. לא לשלם

משכנתא.
ככה זה, אדם צריך לדעת לקראת
מה הוא הולך. מה לעשות. היום שום
דבר לא הולך בלי מלחמה בפתח.
פרס אומר שהיא תפרוץ תוך שישה
חודשים. רבין אינו נוקב תאריך, אבל
מבטיח. הלל מזהיר חגיגית, בכנס

לאן נעלם המתנחל?

ידידנו הצלם מר טשטושי יצא לצלם מת-
נחלים בשכם.
להפתעתו הרבה גילה כי כל המתנחלים
נעלמו בעיניו. ככל זאת היה שם מתנחל
אמין אחד אשר לא נטש את משמרתו.
עזרו נא למר טשטושי למצוא את המת-
נחל שלו. נסו למצוא גם את כיפה-אדומה,
את הזאב הרשע, את פיטרין ואת חזריו.
ציבנו יפה את התמונה בכחול-לבן, הר-
סיפו מלח ושילחו למרכז-הרב, ירושלים.

ממישנתו של מייסדו

בבואך לרמה, התנהג כרמאי.

ד"ר זוארק

(מתוך סיפרו „נופים ואתרים“)

מדריך למטייל — המשך
להולנדים יש מלכה. הצטייד בזוגיים
אס.

ההולנדים אוהבים גבינה ויהודים.

שוויצריה הגדולה

בשוויצריה הרים גבוהים ומכוסים שלג.
ביתו של השוויצרי נקרא „איגלו“.

בכל שוויצריה 14 קנטונים בלבד, לכן
מרבית הילדים השוויצרים.

הפצע השוויצרי מכונה „פצעל“ השווי-
צרים נוהגים למרוח עליו „יודל“ הצ-
טייד בתחבושת אישית.

הגבינה השוויצרית מפורסמת בחוריה
קרבנים. בלכתך בלילה הצטייד בפנס ל-
בל תמעה.

השוויצרים אוהבים נקיון
והנקיון אוהב אותם

בני שוויצריה דייקנים המה, אחד מ-
שעשועיהם החביבים הוא לירות ביל-
דיהם בקשת וחץ ולדייק ולפגוע בתפוח
שעל ראשם.

בשוויצריה אגם גדול ושמו „אגם ג'ו-
בה“, שפרושו בעברית — „אגם שאול
בנביאים“.

ספרד

ספרד היא ארץ האנוסים, אל תיסע
בטרמפים.

מנחיים של הספרדים, הוא הגנרלי-
סימו „פרנקו“ המכונה כך בשל מוצאו.
הרב הראשי הספרדי הוא קתולי.

ערים ראשיות: ולנסיה, שמוטי, דלי-
ש.

מטאדור בלבוש מסורתי
כנהוג בעם הספרדי מטאדור-דור

בספרד מתנהלת מלחמה עקובה מ-
דם כנגד השוורים. (מלחמת השוורים).

התור לאוטובוס נקרא תוריאדור.
ספרדים מפורסמים: חולטו (חוזה)
המדינה, קולומבוס (מגלה הביצה),
ואסקו-דה-קאמה-כהמה? (אבי התיקו ה-
מודרני), אתי גרוטס.

הקורטז (אסיפת המעמדות הספרדית)
מורכבת מקואליציה ואינקוויזיציה.
הספרדי אוהב את אשתו וילדיו.

דבר המערכת

ילדים - היזהרו

מקומוניסטים

כמדי שנה בשנתה, עם פרוס הקיץ,
מיישרים הקומוניסטים זנבם המקור-
פל, מרימים ראשם המכוער ויוצאים
לבקש דם ילדינו הקדרשים במיתקפה
ארסית נגד עמנו, נגד עצם-עצמנו ואף
לכרסם בעצמותינו יבקשו.
אלא שכתרגלם לא מחדים הצבו-
עים האדומים בריש-גלי בקומו-
ניסטים. באים הם עלינו במס-
כות ובתחפושות כאילו פורים
היום. מתלבשים ומתנהגים כאחד ה-
אדם — להטעותנו, להטותינו ולהש-
חית זרע ילדינו הקדרשים לשווא.
ילדינו הקדרשים, המרוויים אדמת
יהודה הקדושה בדמם הקדוש,
עלולים חו"ח ליפול בצפורניהם ה-
מלוכלכות, שלא נגזזו שנים, של הקר-
מוניסטים המגוולים, עוכרי ישראל
ומוצצי דם ילדינו, ימ"ש וזיכרם.
אבל אנחנו, הגדולים, לא שכחנו.
אנחנו מכירים אותם. אנחנו מרי-
חים אותם מרחוק. אותנו הם לא
ירמו.

לכן נשנן נסיונונו המר לילדינו
ונאמר להם יום ביומו ושעה בשע-
תה — ילדים, היזהרו מקומוניסטים!
ולמדמם איך לזהות קומוניסט אפילו
בערימת שחת — כל המדבר בשם
ה„חוק“ או מפגין בעד „חוק וסדר“
או כותב בעיתון כי „יש לשמור על
חוקי המדינה“ קומוניסט בן-קומוניסט
הינהו ואחת דינו...
וכבר ידעו ילדינו לטפל בשרצים,
כי „לך נתתי את השרץ לאבדו ולהא-
בדו“.

עם מ. א. זאליץ 13

מבקר-המדינה יחקור

פרשת היס-הצפוני

חולייה מיוחדת במישור-מבקר-המדינה התמנתה כדי לחקור את המתרחש ב"חברת הנפט הלאומית", החברה הממשלתית שמכרה את הזכויות שהיו לישראל בשדות הנפט שהיתגלו בים-הצפוני.

השערויות נחשפה בחקירה מיוחדת של העולם הזה (1923), שהעלתה כי ממשלת-ישראל מכרה לבנק אנגלי במחיר אפסי את זכויותיה בשדות-הנפט הנחשבים כיום לעשירים בעולם. החברה שהחזיקה בזה כיון ומכרה אותו, נחלה בידי צבא אלכסנדר, שעבר לעבוד יחד עם סגניו, בבנק האנגלי שרכש את הזכויות מדי ישראל.

מירון מבקש הסרת

חסינות מח"כים

עורך-הדף אליהו מירון, פרקליט בנק ארץ-ישראל

מאיר לנסקי עומד

לחזור כת"ר

מאיר לנסקי, מי שהוגדר בשעתו כאחד מראשי מינירקיט הפשע האמריקאי, עומד לחזור בעתיד הקרוב לארץ, כתייר. לנסקי, שגורש מישראל באוקטובר 1972 ונחטף על-ידי מוכני הפ.ב.א.י. בעת שניסה למצוא מיקר למכירתה דרום-אמריקאית, זוכה לפני כחודש מכל ההאשמות שהועלו נגדו, כולל ההאשמה של אי-התייצב בות למושפט. במכתב ששיגר לידו דים בארץ, גילה לנסקי כי למרות מה שעודלו לו בישראל, הוא מתכוון לבקר כתייר, במה שהוא מכנה בלעג "מדינת הצדקים". אחיו הצעיר של לנסקי, שבתקופות שונות בחייו היה שותפו לעסקים, שוהה עתה בישראל.

בריטניה, פנה במיברק לוועדת הכספים של הכנסת, תוך בקשה להסיר את חסינות חברי-הכנסת יחנן בדר מהליכוד ועדי אמורי מהמערך.

השניים פענו כי מירון רימה את ועדת הכספים, בהסתירו ממנה כי מנכ"ל הבנק, יהושע בר-ציון, חתם על מיסמך נאמנות לגבי פיקדונות הבנק בבנקים שווייציים.

מירון מצטט במיברקו את פרוטוקול ועדת הכספים מלפני שלושה שבועות, המאשר כי הוא אומנם דיווח לוועדה על קיומו של מיסמך כזה ואף ציין כי ביקש מבנק-ישראל לשים יד על המיסמך, כדי שהבנקים בשווייץ לא יסיפו לו חתימה שניתה ויהפכו אותו בכך לתקף.

עורך-הדף מירון הודיע במיברק, כי הוא מבקש את הסרת חסינותם של הח"כים כדי לתבעם לדיון על הוצאת דיבה.

קוצצו הצגות הסרטים

בלילות שישי בת"א

החל מיום השישי האחרון נכנס לתוקפו האיסור שהטילה עיריית תל-אביב על הקרנת סרטים בערבי שבת בבתי-קולנוע, מלבד במסגרת מועדונים, כביכול, לסרטים טובים.

בתוצאה מכך נפסקו הקרנות הסרטים ככמה מבתי הקולנוע בעיר וכן ב"רדיו"ב אי", בית-הקולנוע למכוניות שליר מיגרשי יריד המיזרח.

איסור זה הוטל בניגוד להצהרתו המפורשת של ראש-העיר שלמה להט, עם כניסתו לתפקידו. כי לא יכנע לדתיים בנושא זה. האיסור הופעל בידי נציג הליברלים העצמאיים בעירייה, עו"ד יצחק ארצי. תחר צאה מכך גוצר באסור, שבעד שבמישור הממלכתי גילתמים זל"ע בכפיה הדתית. הרי במישור המוני ציפאלי הם הראשונים להכנע לה.

לפירוז פניו ו/או הצהרה מצרית רישמית על הפסקת הלוחמה.

ביצת קולומבוס:

מישלחת

משוחפת-נפרדת

כדי להתגבר על בעיית שיתוף אש"ף בוועדת ג'נבה, בצורה שישראל לא תוכל להתנגד לה, המ ציאו ראשי משרד-החוץ האמריקאי טכסיס, שהוא בבחינת "ביצת קולומבוס".

הפיתרון: מול ישראל תופיע מישלחת ירדנית, "מאוחדת" שבה יהיו שתי חטיבות "נפרדות", האחת מטעם ממשלת עמאן והשנייה מטעם אש"ף.

מאחר שישראל כבר קיבלה את הניסוח שממיוצח לה תשכון מדינה, ירדנית-פלסטינית, לא תוכל לט עון נגד הרכב כזה. אם תתנגד לשיתוף, "המחבלים", יטענו האמריקאים שאם המלך חוסיין מקבל אותם, גם על ישראל לבלוע את הצפרדע.

צפויים צעדים

פיסקאליים נוספים

הצעדים שנקט משרד-האוצר בחודש שעבר במסגרת "מדיניות הריסון", שנועדה להקל על הלחצים שעל תקציב הממשלה, אינם האחרונים.

ככל הנראה לא יהיה מנוס בחודשים הקרובים מנקיטת שורת צעדים נוספת, בי מטרה לצמצם את הפער שבמאזן התשלום מים של המדינה ולספוג עוד כספים מהציבור.

פקידי האוצר טוענים כי שר-האוצר החדש, יהושע רבינוביץ', הוא "רואה שחורות" בהשוואה לשר-האוצר צד הקודם, פנחס ספיר. בעוד ספיר לא היה מתרגש במצבים דומים, נוטה רבינוביץ' לראות את המצב אות בעיניים מפוכחות והוא ממש "מבוהל". נוכח התמונה שמציירים לעיניו פקיד האוצר, גם משקרי עים זרים שנבגשו לאחרונה עם שר-האוצר טוענים כי בניגוד לתחזיות האופטימיות שהיו תמיד בפי ספיר, אין רבינוביץ' נרתע מלהציג בפניהם את המצב אות הקשה כמו שהיא.

בינתיים טוענים כמה מומחים כלכליים, כי על ישראל להכין את עצמה כבר מעתה, במיוחד מבחינת צבירת הרוכבות במטבע חוץ וצבירת מלאי של מיצרכים חיוניים. לקראת המשבר הכלכלי הכלל ער למי הצפוי תוך שנה-שנתיים.

תוכנית-מנע מעין זו תחייב נקיטת אמי צעים דראסטיים שכמוהם טרם ננקטו בארץ.

משרד-החוץ יפעל

בקרב הכושים

אחת היוזמות החדשות של מישור-החוץ, מאז עבר לידיו של יגאל אלון, היא הכנת תוכנית לפעילות הסברתית מקיפה מצד ישראל בקרב המיעוט הכושי בארה"ב.

הכושים הם הקבוצה האתנית האנטי-ישראלית ביותר בארצות-הברית ועד כה לא נקטה ישראל בכל צעדים לפעילות בקירבם. עתה מנסה משרד-החוץ לגייס מומחים שיכינו סקרים ותוכניות עבודה בנושא זה. הבעייה העיקרית, ככל הנראה, תהיה גיוס כספים לפעילות זו, הדרושה לדעת מומחים כדי להבטיח את הגישה האוהדת של דעת-הקהל האמריקאית כלפי ישראל גם לטווח ארוך.

גירוש המפד"ל

מישרד החינוך

אחד הנימוקים החזקים נגד צירוף ה"מפד"ל לממשלה: המסקנה שכוחו המפתיע של ח"כ זבולון המר, מנהיג האגף הלאומני הקיצוני של המיפידה, נובע משליטתו במשך זמן רב על החינוך הממלכתי-ידי, כסגן-שר-החינוך.

בחוגי המערך התגבשה הדעה שאין להחזיר לדתיים עמדת-מפתח זו. לעומת זאת יש המציעים למסור את העמדה במיקרה של שיבת המפד"ל, לח"כ אהרון אברחמי רא. איש העדות, המבטיח להיות מתח יותר.

תשקיף

400 אלף ל"י לשיפוז

דירה לרבין

סכום של כ-400 אלף ל"י מתקציב המדינה יושקע כדי להתאים את ביתו של שר-החוץ לשעבר, אבא אבן, ברחוב בלפור בשכונת רחביה בירושלים. כמיש כנו של ראש-הממשלה, יצחק רבין, רבין העדיף לעבור לדירת-השר של שר-החוץ ולא לדירת-השר, ששימשה את ראש-הממשלה גולדה מאיר, כיוון שלטענת אשתו גודף מביתה של גולדה, ריח של מושב זקנים". רבין יכול היה לבחור בביתו של אבן, כיוון שלשר-החוץ יגאל אלון, יש כבר דירת-שרד בעיר העתיקה.

כל הריהוט שהיה בדירת-השר של שר-החוץ, היה רכוש הפרטי של אבן. ה"סכום של 400 אלף ל"י, יירשש לשיפוצים שביקשו לאה ויצחק רבין להכניס בבית וכן לריהוטו מחדש.

נוכח הטענה שהושמעה כי השקעת סכום עתק כזה בשיפוצ דירת-שרד לראש-הממשלה, בתקופה בה מנסה הממשלה לקצץ מיליארד וחצי לירות מתקציבה, היא ביזבוז שידקור את עיני הציבור, טוענים מקורביו של רבין כי לא ייתכן שראש ממשלת-ישראל ימשיך להתגורר בתל-אביב ולא יעתיק את דירתו לבירה.

בתשובה להאשמות בדבר הביזבוז, טוי ענים אנשי רבין, כי העובדה שאבא אבן המשיך להחזיק בדירת השרד הממשלתית חורשיים אחרי שחרר להיות שר, והמשרד להחזיק בה ארבעה משרתים על חשבון המדינה, היא ביזבוז חמור יותר.

ישראל חובעת תמורה

לנסיגה נוספת

פקידי מימשל אמריקאים שסיכמו את השיחות שקיים שר-החוץ יגאל אלון בעת ביקורו בארצות-הברית, טענו כי אבן הגוף העיקרית בדרך להסדרים נוספים בין ישראל למדינות-ערב, היא תביעתה של ישראל לתמורה של ממש" תמורת נסיגה נוספת. דוברי אותם מקורות, מוכנה ממשלתו של יצחק רבין להסכים לנסיגה נוספת בסיני ואף להחזיר לירי המצרים בשלבים את רוב שיטחו של חצי האי, תמורת הסכמה מצרית

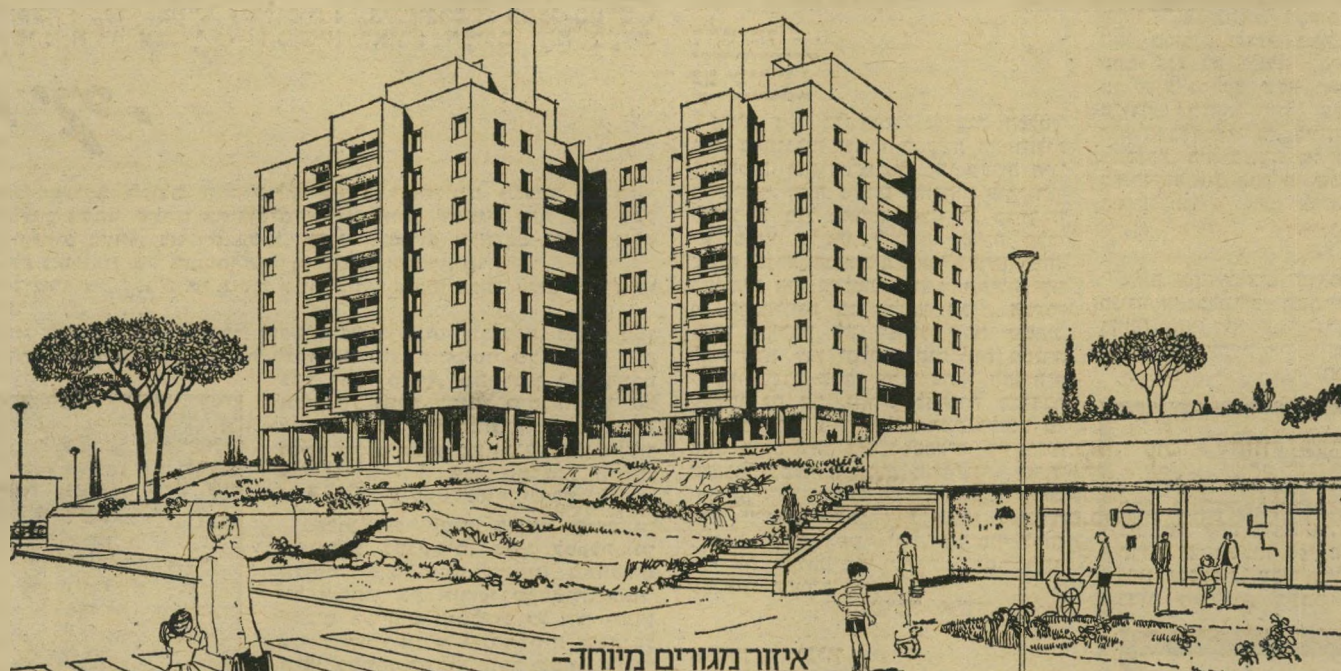
האם שיקר רבין

בפרשת שרון?

ראש-הממשלה יצחק רבין הועמד במבוכה, בעיקבות הראיון שהעניק ל"ידיעות אחרונות", במיסגרתו ה"חיש כאילו גרמה התערבותה של גודי רח מאיר לביטול מינוי החירום שהור צע לאחוז (מיד) אריאל שרון, במהלך הראיון נשאל רבין ישירות בדבר ה"ערבותה של גולדה בפרשה, ומען נמי רצות: "סיפור זה אינו נכון!" עורכי "ידיעות אחרונות" הוציאו בעיקבות הכתשה זו, את שמה של גולדה מפרוי טוקוד חרדשית, וניסחו את השאלה מחדש, כאילו נעשה הדבר בעיקבות התערבות, "ש שרים". בתוצאה מכך לא הסתמך רבין בשקר גדול, כיוון ש"גולדה אינה שרה עוד".

יום 2000

בראשון-לציון

איזור מגורים מיוחד-

מעל פלטה מוגבהת, המכרידה את הילדים והדיירים מתנועת המכוניות והשירותים.

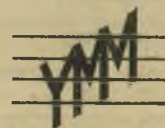
	קרוב למרכז העיר, ליד שכונת הוללות, בקירבת ה"קאונטרי קלוב" עם גישה נוחה לכביש המהיר תל-אביב.		קרית דירות גנים ומרכז שירותים ביחידה מגובשת אחת עם עיצוב שכונתי כולל.
	חנייה תחת גג למכוניות ומרכז שירותים לדיירים.		שטחי ענק למשחקים לילדים, במפלס משחקים מיוחד מופרד מתנועת המכוניות.
	בטחון כפול עם דלתות כניסה וקשר פנים. איזור כניסה לבית ומעליות משוכללות לתנועה חלקה.		דירות רווחה בנות 3 ו-4 חדרים ברמה גבוהה, בגמר מעולה ועם החידושים האחרונים.
	שירותים כפולים בכל דירה, חרסינות, אסלות וכיורים צבעוניים.		טלפון פנים, התקנה לטלפון חוץ, אנטנה מרכזית לטלוויזיה UHF, VHF ורדיו FM.
	מקלטים רב-תכליתיים המשמשים גם כמועדוני משחק.		מטבחים מתוצרת מעולה עם ארונות פורמאיקה פנים וחץ.

אפשרות לשינויים לפי דרישת הלקוח. משכנתא עד -40.000 ל"י.

פאון
דירות

משרד מכירות ראשי: ראשון לציון, "דירות טוני", רוטשילד 40, טלפונים: 941369, 941554.
תל-אביב, "יומה", מגדל שלום, קומה 18, טלפונים: 54594, 57757.

*שכונת מגורים נוספת בסדרת פרויקטים לבניה שבניהול "יומה" שיווק תיהול.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, מלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "שולמפרס" • מורפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בך אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גדופות: "צניקוגרפיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא קי

אחד מחברי מערכת העולם הזה נעלם. בימים האחרונים מבלי כל חברי המערכת את שעות הפנאי שלהם בחיפוש אחריו, כיוון שגינר היה ללא ספק חבר המערכת האהוב ביותר, לא רק עלינו, חבריו לעבודה, אלא גם על כל אלה שנפגשו עם חוליות הכיסוי של העולם הזה בחודשים האחרונים. גינר הוא שמו של כלב גזעי מסוג סטר אירי, שזכה מפניו לכינוי זה בגלל הצבע החום-גינר שלו.

גינר הובא למערכת לפני מספר חודשים על ידי אחד הכתבים, ומייד הפך לבני בית. הוא היה נלווה לכתבות, הצליח לבקר עם חוליות הכיסוי של העולם הזה בכל רחבי הארץ, מהחרמון ועד שארם אלישיך, והפך להיות סימני-ההיכר של צוות העיתון. בישיבות המערכת, היה תופס מקום קבוע מתחת לשולחן הישיבה, והוא היה חבר המערכת היחיד, שלא נעדר כימעת מאף ישיבה.

בשבע שער עסקנו בכיסוי מעשה ההתנחלות בסבסטיה. משך למעלה מ-3 שנים ימים, כיסו צוותים מתחלפים של העיתון את אירועי סבסטיה, כשהם כתבים העיניים מוחלפים כל חצי יממה בצוות רענן. אולם גינר היה משך כל הזמן בשטח, כשהוא זוכה למזון, ליטוי מים ורעים-למישחק הן מקרב החיילים והן מקרב המתנחלים.

גינר אף גילה סקופ בעת היותו ב-3 סבסטיה. היה זה כשהרמטכ"ל, רב-אלוף מרדכי (מוטה) גור, הגיע בשעה שלוש לפנות בוקר, בליל פינוי המתנחלים, כדי לנסות ולשכנע את המתנחלים, בפעם המיידית, לעזוב את השטח מרצו. נס. על השיל, בדרך למחנה המתנחלים, נעצרה לפתע מכוניתו של הרמטכ"ל ב-3 חריקת בלמים.

מוטה קפץ מהמכונית ומיהר לעבר גינר, שעמד ליד אחד הכתבים. האהבה שהתפתחה בין מוטה, הידוע כחובב כלבים, לבין גינר, אשר הבחין כנראה כי לפניו עומד אביה של עזית, הכלבה הצניחית, הפכה לשיחת-הלילה במחנה. מר-3 טה סיפר לגינר, בין חיבוק לליטוף, כי היה לו פעם כלב בדיוק כמוהו, מסוג סטר אירי. כך, בהיסח הדעת, זכה גינר ג'ר לסקופ שלו: מי היתה העזית ה-3 מקורית, עליה כתב הרמטכ"ל את סיפורי הילדים המפורסמים שלו.

למחרת היום, בעת ראיון שנערך עם ראשי-עריית תל-אביב, שלמה (ציצ"י) להט, (הראיון מופיע בגיליון זה). לא נטל גינר חלק בפגישה. גינר, שהיה עיף משלושה ימים של חוסר שינה בסבסטיה, ביצר להישאר לישון במכונית, שחנתה ליד בית-העירייה בכיכר-מלכא-ישראל בתל-אביב. אחרי שעתיים וחצי של ראיון עם ציצ"י, הסתבר כי גינר נעלם מתוך המכונית.

אם במקרה הבחנת בכלב מסוג סטר אירי, צעיר, יפהפה, רזה ובעל שיער ארוך ומבריק, או אם שמת לב כי אחד משכניך זכה פתאום בכלב כזה, אנא טלפן למערכת והודע לנו. אחרת קיימת סכנה שכאשר תקרא את העולם הזה, תבחין גם אתה, עד כמה השפיע עלינו היעלמו.

העולם הזה

מכתבים

פוליטיקה של הצבא. עתה שמענו כי מתנים את החזרתו של האלוף שרון ל-3 צה"ל, בכך שיוותר על כיסאו כנסת ור יתנור מהחיים הפוליטיים. פירוש התנאי הזה הוא למעשה מיליטריזציה של החיים הפוליטיים. עלייך עצם ההצעה למנהיג

כאשר סולק אריק שרון משירות פעיל בצה"ל, הסבירו את המעשה בצורך למנוע

משה דיין מסוגל להפיל את הממשלה הנוכחית, אלא גם להם הזכות והכוח ל-3 עשות זאת, כשהמדובר בעצם קיומנו ועי-3 תידנו בארץ הזאת.

גיל דגני, גבעתיים

למה שיחררו את פנינה?

"העולם הזה" 1924, "מין שיח" רור שכוה", על הסיבות וצורת שיחרורה של הדוגמנית פנינה רור זנבלום מצה"ל.

קראתי בגיחוך מהול ברוגז כיצד הצ-3 ליהה הנערה הקטנה והפשוטה ממלכס, שהמזל האיר לה פניו והביאה לצמרת שדה הדוגמנות בארץ — לסובב את כל צה"ל סביב רצונותיה ותפנוקיה, עד ש-3 זכתה בשיחרור המיוחל מהצבא לאחר שיבעה חודשי שירות בלבד!

כיצד יתכן שהיילת תתנה לצבא תנ-3 אים: "אם לא היו מקבלים אותי לפני הצבא ללהקה צבאית, לא הייתי מתגייסת בכלל", או תחליט במקום האחרים מה היא מסוגלת לבצע ומה לא? "פקידה סתם אני לא יכולה להיות... אני באה ממיקצוע ומרקע שלא מאפשר לי להיות פקידה". לדעתי זוהי שערורייה! אילו היה הדבר תלוי בי, הייתי מרתק את ה-3 מתפנקת הזו במשך כל תקופת שירותה לאיזה-שהוא מיטבח או שולחן-כתיבה, ובי-3 מקרה הגרוע שולח אותה לכלא צבאי.

דני גספר, תל-אביב

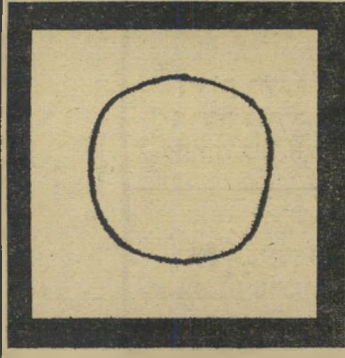
...אם אתם רוצים שנאמין לדבריה של פנינה רוזנבלום כי השתחררה מצה"ל עם פרופיל 97 ולא עם הפרופיל הידוע ל-3 שימצה, אז מדוע אין אתם מפרסמים את (המשך בעמוד 8)

קשקשת

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כר-3 תרת מתאימה לציור שלמטה. שתס-3 ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכר-3 תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". ההג-3 דרות הקולעות ביותר תפורסמה.

קשקשת 1925

- טביעת האצבע של מנהל בנק א"י-בריטניה, יהושע בן-ציון, אחרי מעצרו ע"י המיטרה.
- אבי כהן, ירושלים
- חרוז לבן של משורר מתחיל. ה. תל-אביב
- זה מה שנשאר מזר עלי-הדפנה של משה דיין.
- דן בן-ארי, נווה-מונטון
- גילטיזנה, אחרי שהראש נערף. חלל גזית, ראשון-לציון
- פניחס ספיר — מבט מלמעלה.
- זאב בוצר, תל-אביב
- כיכר-דינגו — שבת אחת את-3 רי שהמפד"ל עלתה לשילטון.
- גר גיסים, רמת-גן

לנופש - סע באגד

זול נוח ובטוח המחלקה ליחסי ציבור

בית היוצר 4711
למי הקולון האקוריים בעולם

מוצרי יוקרה קוסמטיים לגבר

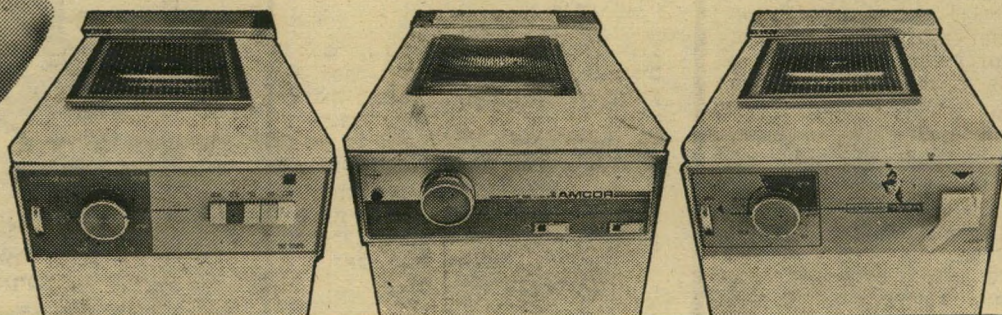

מי הקולון המפורסמים והמרעננים

מי הבשם לאשה המעודנת

אחת מאלה ודאי מתאימה לך

קומפקט דה-לוקס - הדגם החדש והמשוכלל ביותר. הפעלה בכפתור אחד בלבד. ומכונת היוקרה של אמקור -

אמקור
אמפא

שרות עסכלה!

לבחירתך: קומפקט סופר - המכונה הפועלת אוטומטית בכל שלבי הכביסה.

קומפקט 5 - המכונה האוטומטית המשאירה לך את ההחלטה מתי ואיך להפעיל פעולת הסחיטה לכבסים השונים.

אמקור

מציע לך מבחר

מכונות כביסה
לכל מטרה

הכנסי לאחד מסניפי אמפא או לסוחרים המורשים ובקשי לראותו, אחת מהן וודאי תתאים לך.

גאולה כהן

בסבסטיה (ראה תמונה) הופיעה חברת הכנסת של הליכוד בתוכנית "בירה ומצב-רוח", שנערכה ב"מועדון התיאטרון" בתל-אביב. כשנשאלה על-ידי מנחה התוכנית, יעקב ("יענקלח") אגמון, מהיכן שאבה את דיעותיה על ארץ-ישראל השלמה, השיבה: "עוד בבית אבא, קראנו בסידור התפילה על שלמות הארץ — לך אתן את הארץ הזאת." באמצע דבריה נשמעה קריאה מהאולם: "באיזה סידור את משתמשת? זה לא היה ולא נברא! זה לא מופיע בשום סידור! תפסיקי לשקר את הציבור!" כשביקש אגמון מהחשמלאים להעלות אור באולם, כדי לראות מי קרא את קריאות-הביניים האלה, נוכח הקהל לדעת כי הן באו מפיו של הרב שמואל כהן אבידור, רבה של כפר-שמריהו. גאולה כהן מיהרה להתריס בפני אבידור: "אתה רבי-מטעם!" וזכתה מפני הרב לתשובה: "את רבנית של חוסר-טעם!" בהמשך הערב התווכחו ד"ר אורי רפ ורחב אבידור על פורנוגרפיה, וכל אחד מהם התבקש להגדיר מהי פורנוגרפיה. הרב שמואל כהן אבידור, הגדיר: "פורנוגרפיה — שוביניזם נוסח גאולה כהן!"

נאומי-הבכורה של ח"כ חדש.

חוש עיסקי מפותח גיר לה ח"כ (מפ"ם) אליעזר ריי. רונן הודיע, כי הוא פותח בהרשמה לטיול מאורגן בשומר רון, כשהוא גובה מכל משתתף חמישים דולר עבור פיקניק בן ארבעה ימים בחיק הטבע, עם הופעות-אורח של הרמטכ"ל, רב-אלוף מרדכי ("מוטה") גור, וקציני צה"ל בכירים. הס ביר רונן: "העסק משתלם, כי צריך לדאוג לתחבורה רק לצד אחד."

בועדת-הכלכלה של ה-כנסת הופיע שרי-התחבורה גר יעקובי והירצה על תוכניותיו לשיפור בעיות התחבורה בארץ. יעקובי דאג קודם-לכן לפי תוח את הישיבה לעיתונאים, והזמין את הטלוויזיה לצלם. אחרי הישיבה ביקש ח"כ יצחק מורדעי (הליכוד) את רשות הדיבור, וסיכם את הדיון: "למרות שהדיון כאן היה מאוד פוטוגני, לא הציע שרי-התחבורה שום דבר חדש."

שתי אורחות נכבדות ישבו משך שש שעות תמימות ביציאת-האורחים בכנסת, בשבוע שעבר. האחת הייתה רחל כורם-דיין, אשתו של שר הביטחון-לשעבר משה דיין, והשנייה הייתה לילי שרון,

האם הישיבה בכנסת היא תענוג או עונש? כבעייה

זו דנו חברי-הכנסת, בסידרה של קריאות-ביניים שנערכה ב"מועדון התיאטרון" בתל-אביב. כשנשאלה על-ידי מנחה התוכנית, יעקב ("יענקלח") אגמון, מהיכן שאבה את דיעותיה על ארץ-ישראל השלמה, השיבה: "עוד בבית אבא, קראנו בסידור התפילה על שלמות הארץ — לך אתן את הארץ הזאת." באמצע דבריה נשמעה קריאה מהאולם: "באיזה סידור את משתמשת? זה לא היה ולא נברא! זה לא מופיע בשום סידור! תפסיקי לשקר את הציבור!" כשביקש אגמון מהחשמלאים להעלות אור באולם, כדי לראות מי קרא את קריאות-הביניים האלה, נוכח הקהל לדעת כי הן באו מפיו של הרב שמואל כהן אבידור, רבה של כפר-שמריהו. גאולה כהן מיהרה להתריס בפני אבידור: "אתה רבי-מטעם!" וזכתה מפני הרב לתשובה: "את רבנית של חוסר-טעם!" בהמשך הערב התווכחו ד"ר אורי רפ ורחב אבידור על פורנוגרפיה, וכל אחד מהם התבקש להגדיר מהי פורנוגרפיה. הרב שמואל כהן אבידור, הגדיר: "פורנוגרפיה — שוביניזם נוסח גאולה כהן!"

כשהמשיך הורוביץ ל-הפריע לאבא אבן בקריאות-ביניים, הפסיק אבן את נאומו ופנה אל חברי-הכנסת: "אבקש לא להפריע לנאומי-הבכורה של חברי-הכנסת מן השורה." הבקשה זכתה לחגובת צחוק כל-לית, וההפרעות לאבן נפסקו. בכנסת יש חוק בלתי-כתוב ש-אין קוראים קריאות-ביניים ל-

אשתו של אריק שרון. למרות שהן הושבו זו ליד זו, לא החליפו השתיים ביניהן אף מילה אחת. לילי הייתה יורדת מדי חצי שעה למיזנון, כדי ללגום קפה עם בעלה, אולם רחל נש-ארה כל העת על מקומה, עד נעילת הישיבה.

סדרני הכנסת גיראו ב-שבוע האחרון כשהם גלחמים עם יועצי השרים, ומונעים מהם להיכנס ולתפוס את מקומותיהם ליד שולחנות המומחים. ב-תוך אולם המליאה, כדרכם מ-תמיד, מסתבר כי יו"ר הכנסת ישראל ישעיהו החליט כי "רוב היועצים הם צוציקים ולא צריך לתת להם להיכנס." ונתן הוראה לסדרנים בהתאם לכך. רק ליועץ אחד הירשו הסדרנים להיכנס, לדבורו של השר-בלי-תיק ישראל גלילי, פנחס יורמן, כשהם מנמקים: "יו"ר מן הוא כבר זקן, ולא צוציק, והיושבראש בטח לא התכוון אליה."

בפני בעייה חמורה עמד בשבוע שעבר מנהל מלון ה-קאונטרי קלאב, יורם גור-דין. אל המלון הגיעו הכדור-סלנים של קבוצת נסאו האמר-ריקאית, כשכמעט כל אחד מהם מתנשא לגובה של למעלה מ-שני מטרים. כמלונאי טוב הפך גורדין את כל תל-אביב, והצ-ליח למצוא בשביל הכדורסל-נים מיטות ארוכות, אולם כש-הגיעו הכדורסלנים למלון, הו-רו לסלק את המיטות המיוחדות ולהכניס במקומן מיטות רגיל-ות: "כל החיים שלנו אנחנו ישנים ברגליים מכופפות, וכבר התרגלנו לזה. במיטות ארוכות אנחנו לא מסוגלים לישון." הסבירו למלונאי הנדהם.

בעת הדיון בכנסת על

סבסטיה, בשבוע שעבר, היה יציע העיתונאים מלא. אחד מ-באי היציע היה מזכיר העיתון ג'ורג'ס פוסט, אריה רט, אשר גרם בכיסאו למרות שה-צעקות שעלו מאולם-המליאה היו רמות ביותר. אחד הסדר-נים ניגש אליו, העיר אותו ואמר לו: "אדוני, בבית יותר טוב לישון, כאן זה מקום מכ-בד."

שעה שכל המדינה סע-

שמעון אבישר

הצייר הישראלי סובב העולם, חזר לישראל אחרי מסע תערוכות ב-ארצות-הברית ובאוסטרליה, ועמד במרכזם של שני אירועים חב-רתיים. תחילה ערכו האלוף (מיל.) רחבעם ("גנדי") זאבי, ואשתו יעל, תערוכה של תמונותיו בביתו של איש-העסקים פול אוהנה בסביון. שבוע אחר-כך ערך אבישר עצמו מסיבת יום-החולת המו-נית, שנועדה גם לחגוג את מה שנראה בעיניו כשיא הקאריירה שלו: הגלריה הפארסאית המפורסמת, "בזנט", הנויצגת את גדולי הציירים הצרפתיים כיום, חתמה עימו על חוזה בלעדי לרכישת ציוריו. בתמונה נראה אבישר במסיבה עם תמר ישר.

היה בני מהרשק לשוחח, כיוון שנקב בגרונו, שנועד להקל עליו את הנשימה, לא איפשר לו לדבר. אולם ברגעים המע-טים בהם יכול היה לדבר, כא-שר הנקב נסתם, בהחיר בני כי לא היה נותן ידו למתנח-לים בסבסטיה.

גם מנהיג אחר של ארץ-ישראל השלמה, האלוף (מיל.) ח"כ אברהם יפה, לא הגיע לסבסטיה. הסיבה: הוא טיפל בפארק החיות שלו בלידת ערוד (חמור-בר), שהיא תופעה נדירה בשבי. הודה יפה: "ערוד אחד חשוב לי יותר מכל המת-נחלים."

עד למלחמת יום-הכי-פורים עסק הסופר יגאל מז-סינזון בהמצאת פטנטים מ-כאניים. שנועדו להקל על חיי האנושות. כמו רכב מטאטא-מדידות, או מכשיר להקלת מצוקת התנייה. אולם מאז ה-מלחמה, החליט מוסינזון להק-דיש את יציר-ההמצאה שלו לצה"ל. עד כה הצליח כבר להמציא שני פטנטים המיוע-דים להקל על חיילי צה"ל בש-עת-הקרב. פטנט אחד הוא חגור עשוי אלומיניום, לחובשים קר-ביים, שיאפשר להם גישה נוחה אל כלי העזרה-הראשונה של-הם. ההמצאה השניה באה להקל על הטרידה הכרוכה בחבישת-סדנת-פלדה. מוסינזון טוען כי ייקל על החיילים להילחם כש-הקסדה אינה מונחת על ראש-יהם, אלא תלויה מעליהם בא-מצות מיתקן המחובר אל הגב. בצורה כזו לא יבוא הראש ב-מגע עם הקסדה, תהיה לו תנ-וע חופשית מתחתיה, ואילו ההגנה על הראש לא תפח-ת בשל כך.

סבי שבתאי

פרופסור ליחסים בינלאומיים ותסרי-טאי, המתגורר בשיקאגו, הגיע גם הוא לחופשת-מולדת בישראל. סבי, הנראה כמו אחיו התאום של הצייר שמעון אבישר, גילה כי ערך לאחרונה מחקר, לצורך כתיבת תסריט, על אופנת הקפאת הגופות, המקובלת עתה בארצות-הברית. סרט אולי לא ייצא מזה, אבל סבי החליט שהוא עצמו יקפא את גופתו כאשר תגיע שעת, בתקווה שבאחד הימים יתקדם המדע הרפואי עד כדי כך, שיתן יהיה להפשירו ולהחיותו מחדש אפילו יהיה זה בעוד אלף שנים.

תמרורים

נולדה . למתכנתת האופנה יעל ברקאי זבעלה עו"ד אהרון ברקאי בת בשם אורית. יעל הוחשה לביתה חולים בעת שבילתה במסיבה בביתו של העיתונאי עידן קפלניק, וילדה את בתה מייד כשהגיעה לביתה החולים.

נישאו . עומר אדן, בנו של מי שמונה השבוע כנספח צה"ל בארצות הברית, האלוף אברהם ("ברני") אדן, ופיגל חזן בחתונה משותפת עם אחותו של עומר, נטע אדן, שנישאה לגיל דור, במסיבה בה השתתפו כל צמרת צה"ל ושרים רבים, בביתו של אדן.

נישאו . קריינית הרצף הוותיקה של הטלוויזיה בערבית לזרים בעכו, ש

נחמה
בעבד

בת הכפר בית-סחור, עם שכנה פזאד ג'עבר, בכנסיית בית-סחור, בנוכחות ידידים רבים מהטלוויזיה העברית והערבית.

נישאו . סנאאני גאנרי בן ה-25, בן הזקונים של ראש-משלת הודו אינ' דירה גאנרי עם מנאקה אנאנדי, בתו של גנרל בצבא ההודי.

מונה . האלוף יקותיאל ("קוטי") אדם, הידוע כאלוף-בעל-הכומתה (מא-חר שאינו מוריד אף פעם בציבור את כומתתו) בן ה-47, כאלוף פיקוד הדרום. אדם, יליד תל-אביב, בוגר הפאקולטה להנדסה בטכניון, היה מפקד חטיבה, ראש מטה פיקוד צפון, מפקד חטיבת גולני, ופיקד במשרד ראש-הממשלה. בפרוץ מלחמת יום-הכיפורים מונה כראש-מטה פיקוד צפון, ואחר-כך התמנה כמפקד ה-שיריון בסיני.

מונה . מי שהיה הרמטכ"ל של צה"ל, מנהל מקורות ועוזר שר הביטחון

ז'רי
מונה

לשעבר משה דיין, רבי-אלוף צבי צור כראש חטיבת התעשייה של כלל וסגן המנהל-הכללי של הקונצרן. למרות מינויו זה לא יחדל צור לעמוד בראש ועד בריכת-השחייה של שכונת צהלה, בה הוא מתגורר.

נפטרו . בגיל 54, מהתקף לב, הסופר יהודה האזרחי, יליד ירושלים, בה חי כל חייו. האזרחי השאיר יצירות סיפוריות, מאמרים, סיפורים ומחזות אשר הופיעו בספרים, בעיתונים, ברדיו ובטל-ויזיה. בשנים האחרונות היה עורך הפיר-סומים של האוניברסיטה העברית ונודע במילחמותיו לטיפוח יופיה של ירושלים.

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32 אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע הסווארות.

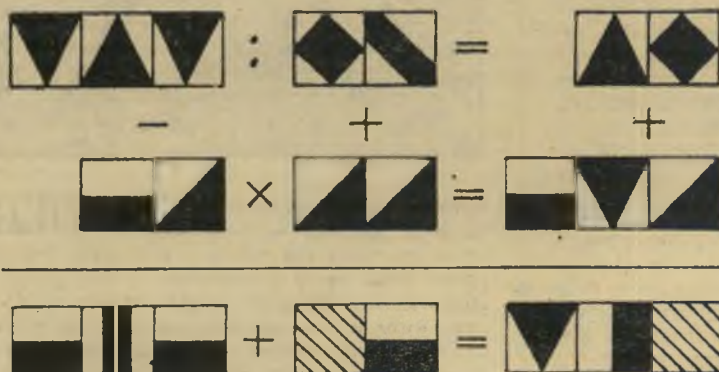
נמל אילת מציע לך, א עבודה קבועה ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום בעתיד א בתקופת חנוניות מגורים בבית נמל (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום מינימלי א משנה הראשונה זכות של 8 טיסות לתל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל א עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת הלוואה ל-10 שנים א (יש צורך להמתין בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר באילת). הנחה במס הכנסה ומס אחיד. למחוסרי ניסיון בעבודת נמלים, תינתן חכשרה מתאימה וחזרחה בנמל אילת. המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולחשתקע בעיר, יפנו למשרד הראשי: רשות הנמלים, בית מעיין דרך פתח תקוה 74, תל-אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שישי, בין השעות 9.00-12.00 ויבאו עמם תעודת זהות ופנקס מלואים ניתן גם לפנות בכתב למדור כח אדם. נמל אילת, ת.ד. 37, אילת.

אילת הקסומה קוראת לך!

חשבץ 1927

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

כשאתה מפרסם

ב"העולם הזה"

אתה זוכה

לתמורה מלאה

המילחמה הבאה אינה גזירת שמיים -

אפשר למנוע אותה!

עוד פעם?

מאז הפרדת הכוחות, גיטתה ממלכת ישראל להכין את הקרקע שלום נפרד עם מצריים. הוצע למצרים להפקיר את הסורים, הפלסטינים והירדנים, תמורת ויר חורים ישראלים מרחיקי לכת בסיני. בי גסות האופיינית לדיפלומטיה הישראלית, נאמרו הדברים בפומבי. ראשיה ממלכה עצמו הכריזו על כך באוזני העולם, כמעט בצורה מפורשת.

יתכן שמנהיגי מצריים היו רוצים, בי סתר ליבם, ללכת בדרך זו. אבל אין להם כל אפשרות כזאת. כל מי שיש לו הבנה מינימלית במציאות הערבית יודע שמצריים לא תוכל לזוז לקראת שלום ללא קונסנזוס ערבי רחב.

אם תעמוד קאחור מוד מטה שר התקפות מצר סוריה, אישף, סעודיה ואזג'יריה, נוסף על התי קפות לוב ועיראק, לא תוכל להתי קרם אף כמילימטר אחד לקראת הסדר ביניים.

נשיא מצריים עמד על כך לא פעם, כאשר אמר שארצו אינה חותרת רק להחזרת שטחיה שלה, אלא להחזרת כל השטחים הערביים הכבושים. לא היה זה תשלום מספיקים לאידיאל מופשט. זה היה ביטוי למציאות פוליטית. מצריים דואגת קודם כל לעצמה — אבל כדי לקבל גיבוי למהלכה, היא נאלצת לדאוג לאחרים. כל זה לא היה מובן בירושלים. בי צמרת ישראל שורצים המאקיאוליים הי קטנים, שיעצו: הבה נסדר עם מצריים, תוך השמעת מילים ריקות באוזני מלך ירדן, דחייה טוטאלית של דרישות הסוריים, והתעלמות מעצם קיום הפלסטינים. זה היה רעיון פיקח. אבל כמו רעיונות פיקחיים רבים, הוא לא היה חכם.

ב רגע שנאמר לסורים כי לא תיתכן שום נסיגה ישראלית ברמת-הגולן, אף לא תמורת סידור ביטחון מרחיק-לכת, נתקע יחד מסוכן ביותר בגלגליה הסדר. הם עמדו מלכת. המושך ההתיישבות בגולן, והי הכנות להקמת עיר חדשה ברמה, שיכנעו את הסורים שזוהי עמדה ישראלית נחרצת.

בעבר לא עלה על דעת הסורים שהם יכולים לצאת למלחמה לבדם. יתכן שכעת השתנתה דעתם. הם הפכו למעצמה צבאית בזכות עצמם. נדמה להם שהם ניצחו בי מלחמת 1973, כשם שניצחו במלחמת 1948. הם יכולים לקוות להישג צבאי התי חלתי במלחמה הבאה, ולבטוח בכך ש- הסובייטים יכפו הפסקת-אש שזו תידרש. הם התפשרו עם אויבם בנפש, המלך חור סיין, כדי לאפשר את כניסתו למלחמה. והם בטוחים שהמצרים לא יוכלו לעמוד מנגד, כאשר אחים ערביים ישפכו את דמם. כך ניצרת שוב תחושת שהמלחמה את אימתה על ישראל כמאיי 1967: מלחמה לאורך כל גבוי לות ישראל, ביוזמת הערבים.

מוקד הסכנה הזאת הוא בדמשק. שם גם המפתח לפירוק הסכנה. גישה ישראלית חדשה, שתתייחס אל רמת-הגולן רק כאל בעייה ביטחונית, תוך ויתור על תוכניות של התנחלות וסיפוח, תשכנע גם את סוריה שאין לה עניין בהרפתקה צבאית, ושכדאי לה לחזור למישחק הפוליטי.

ה מלחמה הבאה אינה תופעת-טבע. אין היא בלתי-ימנעת. יש תשובה לחד אחד מן הגורמים הדוחפים לקראתה. אם נתקוט הממשלה ביוזמות הפוליטיות הדרושות, מבלי להוניה את אמצעי-ההוניה רות הצבאיים המתחזקים מן המצב. מילי- חמם זו לא תפרוץ. וחלילה לא ייפלו. אם תסתפק בהכנות הצבאיות, תוך השמעת נאומים פאטאליים- טיים על המלחמה הממשמת ובאה — היא תהיה אחראית די מחדל 74 כשם שגולדה-דיין היו אחראיים למחדל 73.

מזא. לגביהם הכרירה היחידה הוא בין החזרת-שטחים בדרכי-המלחמה לבין החזרתם בדרכי-המלחמה.

לכן הם נערכים ברומנית בשני המי- שורים. הם מכינים את עצמם למשאומתן על-ידי "ישור השורה הערבית", מציאת נוסחה לשיחוף אישף והירדנים במיש- לחת משותפת וגיבוש עמדות משותפות. הם מכינים את עצמם גם למלחמה. על- ידי חימוש מזוור, ושילוב ירדן בתוכנית המלחמה.

המפתח נשאר בידי ממשלת-ישראל. אילו פירסמה תוכנית-שלום סבירה ומרשימה, היתה יכולה להאיץ את הדנאמיקה לקראת השלום. שהחלה עם הפרדת-הכוחות. תחת זאת היא מכינה עיר חדשה בגולן, התנחלויות בפיתחת-רפית והרחבת

לקראת פי התהום של המלחמה, או להרי- חיק אותו ממנה.

אין ממשלת-ישראל כלי-כוחות. אבל לי- החלטותיה, למעשה, למחוליה, לדיבוריה ולשתיקותיה יש השפעה רבה מאוד על התגברות סכנת המלחמה. **כאשר ממשלה זו מחליטה ש- אין לה מה לעשות, שהמלחמה הבאה תבוא עלינו כמו שכרען או רעשי-אדמה, הרי זה מחדל נר- רא, אבי מחדלים נוראים עוד יותר.**

מ יחמת יומי-הכיפורים פרצה מפני שהערבים התיישבו מן האפשרות לקבל בחזרה, בדרכי שלום, את שטחיהם. אחרי המלחמה, כאשר הוסכם על הפ-

ב קיץ חם. בחורף קר. מחר בבוקר תזרח השמש. בערב יורדת החשיכה. בסתו תתחיל עונת הגשמים. השנה תפי- רוץ מלחמה.

מהו המכנה המשותף לכל אלה? **הם דנים בתופעות-טבע. אין בידי אדם להשפיע עליהן. אפשר רק להתכונן לקראתן, פחות או יותר. צריכים לסייד את הגג בראשית הקיץ. להכין בגדים חמים לחורף. לדאוג לתאור רה מתאימה בערבים. לקנות מיטריה חד- שה בסתיו. להכין את צה"ל לחידוש הי- קרבות.**

השאר הוא כירי אלוהים.

מ ה מקור המבול הזה של דיבורי- מלחמה, המציף את המדינה, והנראה כשלעצמו כתופעת-טבע בלתי-ימנעת? יתכן שכמה מן הנאומים באו מתוך כוונה טובה למנוע מלחמה. ההגיון שמאחוריהם (אם אפשר לקרוא לזה הגיון) הוא: אם נדבר על כך הרבה ובקול רם, ייבהלו הערבים. יראו שאנחנו מוכנים. שהפעם לא יפתיעו אותנו. **זה קצת ידדתי, אבל יש לזה כוונות טובות.**

יתכן שכמה מן הנאומים האחרים באו דווקא מתוך כוונה רעה. יש בעיות כל- כליות. האינספציה דוהרת. נגיד בנק ישראל זרק את המיליונים שלנו לתוך בור-השפי- כין של ספסרים למיניהם. הממשלה אי- נה מסוגלת לנהל את המשק הכללי, ולא כל שכן את המשק של עצמה. הפערים הסוציאליים מתגלים שוב, ועלולים להצי- מיה פירות-באזשים של התמרמרות. הנה כי כן, זיכורנו: עומדת לפרוץ מלחמה. האוייב בשער. האסון מאיים. אז בואו נהדק את החגורה, נשלם עם שתי- תות ואייצדק, נסלח לשרים הסרייכיי שרון ונחשוב על האוייב.

אין בזה תובל, אבל יש בזה היגיון כוונה טובה. אבל יש בזה היגיון מסוים. בכל התקופות ניסו ממי- שנות כושיות, בעולם ובארץ, להעלים את כישלונותיהן עדיירי- פיברוק היסטוריה מלחמתית.

אך נדמה שהפאטאליזם המלחמתי, הי- נשפך עלינו מכל כלייה-הקשורת, אינו נר- בע רק משתי סיבות הגיוניות אלה. הוא גובע, בעיקרו, ממקור עמוק יותר. מקורו בהרגשת חוסר-היכולת להשפיע על המאורעות, לנקוט יוזמה.

זהו פאטאליזם פוליטי אמיתי, הרואה כערבים, כאמריקאים וכי- סובייטים גרמי-שמיים, ששום מע- שה או מחדל שלנו אין בו כדי להשפיע על מהלכם.

א ין גישה מסוכנת מזו. כי היא עצ- מה. יחד עם דיבורי-המלחמה הנובי- עים ממנה, עלולה לגרום למלחמה — מכיוון שהיא מונעת כל פעולה להשכנת שלום.

המלחמה הבאה אינה בחזקת תופעת-טבע. אם תפרוץ, היא תבוא כתוצאה ממצב פוליטי ופסי- כולוגי, שממשלת-ישראל שותפה ליצירתו לא פחות מכל גורם אחר. כל הגורמים הפועלים בשטח — האמ- ריקאים, הסובייטים, המצרים, הסורים, הי- ירדנים, הפלסטינים — פועלים על פי הגיון כלשהו, כל אחד והגיונו שלו. על כל אחד מהם הגורמים האלה מש- פיעה המדיניות — או חוסר-המדיניות — של ממשלת-ישראל. אפשר לדחוף אותו

ההתיישבות בגדה המערבית. היא יוצרת, אצל הערבים, את ההרגשה שנמשך הקו של גולדה-דיין-גלילי.

ממילא מתחדד הסיגנון בצד הי- ערבי, והנימה המלחמתית גוברת על הנימה הפשרנית. אם תגיב על כך ממשלת ישראל בתשפוכת של נאומי-מלחמה מצידה, תתפתח הסלמה מילולית, שתיצור את הי- אקלים למלחמה חדשה.

ה מלחמה הסורית מדאי- גות יותר מנאומי-המלחמה המצריים. מה ההגיון בהתנהגות הסורים?

רדת-הכוחות, קבעו המנהיגים הערביים בפירוש שהם ממשיכים לחתור למטרה זו. הנסיגה הישראלית מקנטרה ומקונייט- רה היתה בעיניהם רק תשלום סמלי.

הפרדת-הכוחות נועדה להכי- שיר את האווירה למשאומתן מהיר ומזורז להסדר-שלום, ולא סחבת שתקפיא את המצב החדש. ככל שמתממה המשאומתן, וככל שגוראה לערבים שממשלת-ישראל מתבצרת בעמדות החדשות ואינה מתכוונת להתי- זיר את השטחים, כן גוברים מצידם די- בורי-המלחמה.

אין בכך שינוי קו מצידם. להי- פך, הם הודיעו על כך מראש, ובכפי

על פגישת גולדה ד"ר עם חוסיין וריפעיא לפני 3 חודשים

קול קורא במדינה

פגשה העיתונאית הוטלה השבוע בארצות-הברית. בשתי ידיעות נפרדות התפרסם בארצות-הברית באותו שבוע עצמו כי ראש-הממשלה גולדה מאיר ושר-הביטחון משה דיין, נועדו בפגישות חשאיות. זמן קצר לפני התפרסמות ממשלתה של גולדה, עם שליט ירדן, המלך חוסיין. תחילה היה זה העיתון וושינגטון סטאר, שפרסם את הסקופ של כתבו בירושלים, דן קורצמן. קורצמן גילה בידיעה בלעדית כי משה דיין, בעודו מכהן כשר-הביטחון, נפגש עם המלך חוסיין תוך ניסיון להגיע עימו לידי נוסחה משותפת לגבי ההסדר בין ישראל לירדן. כמה ימים אחר-כך, התפוצץ סקופ שני. הפעם היה זה כתב רשת הטלוויזיה האמריקאית נ.ב.סי, סטיב דלייני, שמסר כי שבוע ימים בלבד לפני שהעבירה את ראשות הממשלה לידי יצחק רבין, נפגשה גולדה מאיר עם המלך חוסיין, במושב האחורי של מכונית ממוגנת-אוויר, במקום מבווד בערבה, במרחק 19 קילומטר צפונית לאילת. באותה פגישה, בה דובר בין שני המנהיגים על עתיד הגדה המערבית, נטל חלק גם שר-הביטחון לשעבר, משה דיין. שתי ידיעות הנפרדות לכאורה, עסקו באותה פגישה עצמה, ולא בשתי פגישות נפרדות. אלא בעוד הושינגטון סטאר מדגיש את חלקו של משה דיין בפגישה, שם כתב הנ.ב.סי, את הדגש על הפגישה בין גולדה לחוסיין. על פי ידיעות אלה, היתה זו הפגישה המשותפת הראשונה בין גולדה ודיין מצד אחד לבין המלך חוסיין מצד שני. היתה זו גם הפגישה הראשונה בין חוסיין למנהיגים ישראלים, בה שותף גם ראש ממשלתו, זייד אריפאעי.

דין סירב להיפגש עם חוסיין

פירסום הידיעה הסנסציונית לא זכה לאישור בירושלים. מקורות רשמיים השיבו ב"אין תגובה", כאשר התבקשו לאשר או להכחיש את דבר קיום הפגישה. דוברו של ראש הממשלה, יצחק מדיני, ומסר מפייה של ראש הממשלה לשעבר, גולדה מאיר, כי בתאריך הנקוב בידיעה, ה'27 במאי, היתה גולדה עסוקה בשיחות עם שר-החוץ האמריקאי, הנרי קיסינג'ר. גולדה הכחישה כי נפגשה עם חוסיין בתאריך זה. אולם היא לא הכחישה קיום פגישה שכזאת בתאריך אחר. ראוי לציין כי בידיעה שהופיעה בווינגטון סטאר,

נות שהיו שנויות במחלוקת בין שתי המדינות, ואף לתאם עמדות בקשר לנושאים שונים, כמו המילחמה ב"אירגוני הפיראטיות" — אולם לשני הצדדים הית מוכן שתמכת-המחת על הסדר חייב להידחות למועד אחר. מועד זה הגיע בחודש אפריל השנה, כשר-החוץ האמריקאי, הנרי קיסינג'ר, ערך את סיבוב-השיחות שלו בבירות המרכז. בביקורים שערך קיסינג'ר ברבת-עמון, הבהיר לו המלך חוסיין כי אחרי שיושג הסכם הפרדת הכוחות בין ישראל וסוריה, יגיע תורה של ירדן. חוסיין תבע שקיסינג'ר יביא גם להפרדת-כוחות. הפרדת הכוחות בין הצבאות לא היתה דרושה לחוסיין כדי למנוע עימות או התלקחות, מסוג אלה שהיו בקווי הפסקת-האש עם סוריה ומצרים. מאז השתלט חוסיין על אירגוני הפיראטיות בארצו, שורר שקט כימעט מלא בגבול עם ירדן. לא היו כל התנגשויות או חילופי-ירי בין צה"ל לצבא הירדני. אולם חוסיין תבע נסיגה יש-ראלית סמלית מערבה לירדן, ולו רק לצורך אחד: כדי לקבל אישור רישמי, קבל העולם כולו, ובמיוחד כלפי העולם הערבי, לגבי זכותה של ירדן, וריבונותה על השטחים שנלקחו ממנה בגדה המערבית.

חוסיין רצה לדבר עם דיין

חששותיו של חוסיין היו ברורים. בנקודה אחת לפחות, היו האינטרסים שלו זהים לאלה של ממשלת ישראל. כמו גולדה ודיין, התנגד גם חוסיין בכל תוקף להקמת מדינה פלסטינית עצמאית בגדה המערבית. לצורך זה אף פירסם בשעתו את תוכנית, "הממלכה הפדרטיבית" שלו, על פיה הוא מוכן להעניק מינהל עצמאי לפלסטינים בגדה המערבית תחת הכתר האשמי, כש-ענייני החוץ והביטחון יהיו בסמכותה של ממשלה מאוחדת. אולם חוסיין, שהיה מודע למצב הפנימי המעורער בישראל, חשש מתפנית העלולה להיווצר כאשר תקום בישראל ממשלה חדשה. כל זמן שגולדה ודיין היו כי

צוין תאריך הפגישה כמיספר שבועות לפני התפרסמות ממשלתה של גולדה, כלומר בסוף אפריל, או בתחילת מאי. על ידיעה זו לא באה שום הכחשה. מה מסתתר מאחורי הידיעות על הפגישה המיסתורית? פגישות ישירות בין המלך חוסיין לבין מנהיגים ישראלים, אינן עוד בגדר סנסציה כפי שהיו בשנת 1970, כאשר העולם הזה רמו לראשונה על פגישה חשאית ש-נערכה בגבול ירדן-ישראל בערבה, צפונית לאילת, בין המלך חוסיין לבין יגאל אלון. כתוצאה מרמו שקוף זה, פוצץ אז שבועון-החדשות האמריקאי טיים את הסיפור המלא של אותה פגישה, ומה שהיה עד אז סוד כמוס — הפך לידיעה מוסמכת. אחרי שפורסם דבר אותה פגישה ברבים, הוסר המחסום מפותיהם של שרי ממשלת ישראל, ופרטים רבים על המגעים הרצופים שהתנהלו בין נציגי ישראל לבין המלך חוסיין, בין השנים 1968-70, ראו אור. הסתבר אז כי במרוצת שנתיים אלו נערכו לפחות עשר פגישות בין שרים ישראלים לבין השליט הירדני, וכי לא רק יגאל אלון ייצג את ישראל בפגישות אלה. אז נודע כי בין השאר נפגשו עם חוסיין גם שר-החוץ אבא אבן, וגם ראש-הממשלה גולדה מאיר, שעוד ערב מילחמת העצמאות נפגשה לשיחות עם סבו של חוסיין, המלך עבדאללה. במהלך פגישות אלה ניסו שרי ממשלת-ישראל לשכנע את חוסיין לקבל את "תוכנית אלון" לפיתרון בעיית הגדה המערבית. על פי תוכנית זו, יוחזרו לירדן, במסגרת הסדר-שלום, מרבית שטחי הגדה המערבית, למעט תיקוני-גבול בנקודות רגישות, כשבדי צה"ל יישארו מאחזים בבקעת-הירדן ובגב ההר ביהודה ושומרון. כל האזור בבקעה, בו הוקמו היישובים, יישאר בידי ישראל. תוכנית זו נדחתה על-ידי חוסיין מכל וכל. מכיוון שגם משה דיין התנגד ל"תוכנית אלון", הוא סרב באופן עקבי ליטול חלק בפגישות עם חוסיין שנועדו לשכנעו להסכים ל"תוכנית-אלון". תוצאת אותן פגישות היתה אחת: ברור היה לממ"ש של ישראל כי ירדן לא תהיה המדינה הראשונה שתת" תום על הסדר עם ישראל. ניתן היה להסדיר בעיות שר

אלון-חוסיין תמונת פוטומונטאז' שפורסמה בהעולם הזה ב'1970, בעקבות הגילוי הראשון של העולם הזה על הפגישה שנערכה בין המלך חוסיין לבין סגן ראש-הממשלה יגאל אלון. אחרי הפירסום הראשון אישרו שרי הממשלה את דבר קיום הפגישות הישירות עם המלך הירדני. גם התמונה המופיעה בשער גיליון זה, בה נראים המלך חוסיין וגולדה מאיר במכונית, היא, כמובן, תמונת פוטומונטאז'. ברור מאילו שלא צולמו שום צילומים במהלך אותה פגישה.

ועל מה שגרם לפירסומה בחוץ לארץ השבוע

שילטון, יכול היה חוסיין לסמוך עליהם כי יתנגדו לה קמת מדינה פלסטינית בגדה. הוא ידע שממשלת גולדה דוגלת במדיניות לפיה יכולה רק מדינה ערבית אחת להתקיים בין ישראל והמדינה, ומדיניות זו הפכה את האינטרסים שלו. חששו היה כי ממשלה חדשה שתקום עלולה לאמץ מדיניות אחרת, להכיר ביישות פלסטינית ולערער על ריבונותו לגבי הגדה המערבית. הוא הביע בפירוש את פחדו כי אם תקום בישראל אחרי ממשלת גולדה ממשלה יוגית, עלולה ממשלה כזו לנתק את הקשרים שכבר נקשרו עימו, ולפעול בכיוון של פתרון בצורה הקמת מדינה פלסטינית בגדה.

משום כך תבע חוסיין בתוקף קיום פגישה עם גולדה ודיין, תוך תיקווה שהוא יוכל להגיע עימם לגישה שתחייב גם את הממשלה הבאה שתקום בישראל.

נראה כי בעקבות מלחמת יום-הכיפורים, שינה גם משה דיין את דעתו לגבי צורת ההסדר האפשרי עם ירדן. שוב לא היה מתנגד חריף לתוכנית אלון, ואף היה מוכן להרחיק לכת בחיבורים מעבר לה.

החזרת הגדה —

אחרי תקופת ניסיון

הפגישה, עתה רווח בוואשינגטון סטאר ובנבי. נערכה למעשה חודש ימים לפני התפטרות ממשלת גולדה מאיר. גם היא, כמו הפגישות הקודמות עם חוסיין (להוציא פגישות במדינות זרות) נערכה ברעבה. כאמור, היתה זו הפגישה הראשונה בה השתתף מלבד חוסיין גם ראש-ממשלת ירדן, שהוא קיצוני יותר ממלכו בנכונות לפשרה עם ישראל. מצד ישראל השתתף גם מרדכי גויט, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה. גולדה ודיין, שנטלו חלק בפגישה על-פי הדיווחים, הבהירו לחוסיין את עמדתה החדשה של ממשלת ישראל לגבי הסדר עם ירדן: הפרדת-כוחות אינה באה בחשבון. לעומת זאת ניתן לדבר על אפשרויות של הסדר כולל,

גלת להשתלט על אירגוני הפלסטינים ולמנוע את חדירתם ופעילותם באזורי הגדה המערבית, ייעשה הצעד הבא בכיוון של החזרת הגדה המערבית כולה לשליטתו של חוסיין, על פי הקווים של "תוכנית אלון" פלוס.

סיבת הפירסום:

לנטרל את דיין

במתבר כי חוסיין לא היה מוכן לקבל את ההצעה הישראלית, שהכילה — לפחות לגבי גולדה ודיין — ויתורים מרחיקי לכת לעומת תפסותיהם הקודמות ביציאת ההסדר עם ירדן. עבור חוסיין היתה חשיבות עליונה באקט הסמלי של נסיגה ישראלית חלקית אפילו, לאורך רצועה צרה, שתאפשר לו לנפנף בה ככה-ישג. משום כך נותרה פגישה זו כקול קורא במידבר.

אבל עצם פירסום הפגישה והתוכנית הישראלית שיוצעה בה לחוסיין, היה בעל חשיבות מרובה דווקא בימים בהם ניהל שר-החוץ יגאל אלון בוואשינגטון שיחות בדבר אפשרויות ההסדר עם חוסיין.

ככל הנראה לא היה פיצוץ סוד הפגישה מקרי. הוא נעשה במיתכוון על-ידי האמריקאים, במטרה להקל על ממשלתו של יצחק רבין לנהל משאומתן עם ירדן ולגלות בו נכונות לויתורים. לאמריקאים ברור כי מה שכולל את יצחק רבין במגעים עם ירדן, הוא החשש מפני תגובות האופוזיציה הימנית בישראל, אליה עלולים להצטרף משה דיין ותומכיו במסלול העבודה, היכולים יחד למוטט את הקואליציה עליה נשען רבין.

רק בשבוע שעבר, בעת הדיון שנערך בכנסת בפרשת סבסטיה, הסתבר כי משה דיין הוא המתנגד הראשי לאותה תוכנית, שלדברי הפירסומים, הוא אשר הציע אותה לירדן. "כל הדיבורים על פשרות טריטוריאליזם עם ירדן, הם גוססה ישראלית בלבד", טען דיין. "אין צל של סימן שירדן מוכנה להסדר עימנו על סמך פשרה טריטוריאליזם כלשהי". לפיכך תבע דיין שהממשלה תחד

אחת מכתבות אלה, שהכילה גילויים סנסציוניים בפרשה אקטואלית ושפירסומה היה ללא ספק מכה הדים גם מחוץ לגבולות הארץ, נפסלה לפירסום ברגע האחרון על-ידי הצנזורה. עוד לא הספקנו להסתגל לצורך של החלפת השער הקדמי, שעסק בכתבה זו ושהיה כבר מוכן, ובשורת איוב חדשה, שנגעה לכתבת השער האחורי.

"העולם הזה" 1924, 17.7.74

חוסיין דחה הצעה

להסדר

בגדה המערבית

המנכ"ל חוסיין דחה לאחרונה הצעה שי הוגשה לו להסדר עם ישראל, כמקום תבייתו והפרדת-כוחות בין ישראל לירדן, שפירושה נסיגה ישראלית סימולית מערבה לירדן.

על-פי ההצעה שהוגשה לחוסיין, ייעשה ההסדר עם ישראל בשלבים. בשלב הראשון תסכים ישראל להחזיר המינהל האזרחי הירדני לשטחים המאכלסים של הגדה המערבית. פירושה של הצעה זו היה ששטחים עירוניים צפופים, כמו איזורי שכם וחברון, יועברו למינהל אזרחי ירדני, בעוד שצה"ל ימשיך לשבת על הירדן ובתוך הגדה עצמה.

על-פי תוכנית זו היתה השלב השני רק כעבור כמה שנים. אחרי שיתברר כי המינהל האזרחי הירדני מסוגל למנוע התארגנות מחבלים בערי הגדה. אז אמור יהיה צה"ל לסגת מיהודה ושומרון. תוך תיקוני-גבול לגבי הגבול שהיה קיים בין שתי המדינות בינוי 1967. תיקוני-גבול אלה יכללו את השארת הרצועה בביקעת הירדן, בה הוקמו האחוזיות, בשטח ישראל, על-פי תוכנית-אלון.

חוסיין דחה הצעה זו בטענה, שפירושה הכרה בהמשך הכיבוש הישראלי. הוא טען שכל על תבייתו והחזרת שטח סימולית מרוב רב לירדן לדיין, מאחר שהחזרה כזו תהווה מעין הכרה בזכותו של הגדה המערבית כולה.

דיין מוכן לויתורים

מרחיקי-לכת לירדן

ח"כ משה דיין מנסה לסגל לעצמו לאחרונה תדמית יוגית. דיין גיבש לעצמו, לפחות כלפי הצי, השקפה חדשה לגבי הויתורים שיכולה ישראל לעשות לירדן במסגרת הסדר בין שתי המדינות. בשיחות פרטיות פועץ דיין, שכדי למנוע אפשרות של כפיית הקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית, הן על ישראל והן על ירדן, צריכה ישראל דווקא לויתורים מרחיקי-לכת לירדן, כדי להגיע להסדר עימה.

דיין מוכן לוותר אף מעבר לתוכנית אלון. הגורסת מאחזים ישראלים גיכרים בשיטחי הביקעה, הור זה ושומרון.

"העולם הזה" 1923, 9.7.74

מה מאחורי

הצהרות רבין?

הכרזותיו החוזרות ונישנות של רבין בנושא הפלסטיני, תוך הדגשה שהפרטנר היחיד של ישראל לשיחות בהן ייוצגו הפלסטינים, גובעות מהתחייבויות קודמות של ממשלת גולדה מאיר, להם היה שותף גם רבין.

מקורביו של רבין טוענים כי הוא אינו תופשי לאמץ לעצמו מדיניות עצמאית חדשה בתחום זה. אחרי שגוררה מאיר דיון התחייבויות בעת שכיהנה בממשלה, שגם הממשלה שי תבוא אחריה, תראה את ירדן כמייצגת העניין הפלסטיני וזאת תסכים להקמת מדינה פלסטינית עצמאית.

"העולם הזה" 1924, 17.7.74

ליט על התנחלות גם בשומרון, ולא רק בבקעת הירדן. באותו דיון הסתבר כי יצחק רבין הוא דווקא שנצמד להצעה הישראלית, שלפי הפירסומים, הציעו דיין וגולדה לחוסיין. "יש אפשרות להגיע עם מדינה זו להסדר שלום", אמר רבין בכנסת. "או בדרך של הסכם על בסיס פשרה טריטוריאליזם תוך ויתור על חלק מיהודה ושומרון, או על בסיס של פשרה פונקציונאלית, שלפיה תהיה בגדה התיישבות ישראלית, אך ירדן תשמש בתפקידים מינהליים".

ברור היה כי רבין נצמד לגישה שהציגה גולדה ודיין, בעוד דיין מנסה להתכחש לה ולנער חוצנו ממנה.

הפירסום האמריקאי היה מכוון לכן נגד האופוזיציה הימנית בישראל ובמיוחד נגד משה דיין. הוא נועד להוריד, שהצעת הפשרה בה דוגלת כיום ממשלתו של רבין, היא פרי יוזמתם של גולדה ודיין. אין זאת אומרת שחוסיין מוכן לקבל אותה, אבל אם גולדה ודיין הסכימו כבר לויתורים מרחיקי-לכת, מדוע שרבין לא יסכים לויתורים נוספים, שיאפשרו הסדר כלשהו גם עם ירדן?

השבוע ניתן היה להיווכח באיזו מידה הצליח הסטסוס האמריקאי, דוברי הליכוד וארץ-ישראל השלימה שפירסום הפגישה בין גולדה ודיין לחוסיין הקפיץ אותם כמו מט-לית אדומה בפניו של פר, מיהרו להסתער על רבין ולנגוח אותו. הם לא העזו להשמיע מילה אחת נגד משה דיין, שהוא אביה הרוחני של הצעת הפשרה שהוצעה לאחר סיון בפגישה במידבר, ערב הסתלקותו מהממשלה.

למרות החזרת המינהל הירדני לגדה, יישאר צה"ל באזור לפרק זמן מוסכם. צה"ל יחזיק בעמדותיו.

באשר לירושלים, הביעו דיין וגולדה נכונות ל"העניק לירדן מובלעת בתוך העיר, עליה יתנוסס דגל ירדני. לצורך זה אף היו מוכנים לתת לחוסיין מיסדרון גישה למובלעת, שיכלול גם את העיר יריחו.

אם נעבור פרקיהזמן המוסכם — שישתרע לארץ רק כמה שנים — יוכיח המלך חוסיין כי ממשלתו מסר-

האם מתקרבת המדינה למילחמת אזרחים?

לנקודת האש

זהו פסק-דין ההיסטוריה. אין כימעט היסטוריון רציני של הרייך השלישי החולק על כך.

החזרה הכללית

ב שבועיים האחרונים נערך בישראל נסיון — עדיין קטן בממדיו — להפיל את הדמוקרטיה הישראלית. בראשו לא עמדו, חלילה, נאצים. עדיין אין לנו בישראל תנועה פאשיסטית מובהקת. חלוצי הפושט הישראלי היו צעירים אידיאליסטיים, המאמינים בדב שלם שהם מגינים על ארמת המולדת מפני התבוסתנים והבוגדים, הדמוקרטיה הרקובה והשילטון המושחת. הם הכריזו, קבל עם ועדה, שחוק המדינה אינו מחייב אותם, מכיוון שהחוק הוא אנטי-לאומי ובלתי-מוסרי. להפדת חוק כזה יש סימוכין בהלכה, העומדת מעל לחוק. שהרי התורה ניתנה בידי אלהים, ואילו החוק הוא פרי מעשיהם של בשר-יודם. החוק מבטא את שילטון הרוב. אולם רוב זה הוא חסר ערך, מפני שהוא מתנכר למציאות הציונית וההלכה. המיעוט, ההולך בראש, הוא התגלמות הייעוד הלאומי, והוא נושא בלבו את החוק העליון, „האמיתי“. לכן קם המיעוט על הממשלה, מפר את החוק, קורא לצבא לפרוק את עול הבוגדים והתבוסנים, ומבצע מעשים שיקבעו את מדיניות המדינה על אפיו ועל המתו של הרוב חסר-הדעת. המיעוט יקבע במעשיו היכן תהיה המדינה ומה תהיה דמותה, אם תתחדש המלחמה אם לאו. וגם מי ינהיג את המדינה בבוא היום. זוהי משמעות הפלישה לסבסטיה. היא היתה חזרה כללית, לקראת ההצגות הגדולות הממושמשות ובאות.

חסרים של הפיכה

ב פני מדינת ישראל עומדות עתה שתי אפשרויות: חידוש המלחמה או התקדמות לקראת הסדר. למעשה זוהי רק אפשרות אחת. אמנם, עבודה לפרויקט מלחמה. אם ייחלש הלחץ האמריקאי המוחץ על ממשלת-ישראל (דמשק, בעיקבות הדחת הנשיא ניקסון) ומאמצי השלום ייעצרו, אין ספק שתפרוץ מלחמה בעוד כמה חודשים. במלחמה זו, אין לישראל מה להרוויח. אם יצליח צה"ל להתקדם, הוא ייעצר על-ידי הכתיב המעצמות. אם יצליחו הערבים להשיג הישגים צבאיים, אפילו חלקיים וזמניים,

סבסטיה 1974: פולשים מבוזרים ממחנים לצה"ל

יגבר כוחם המדיני. כך וכך, בעזרת נשקיה הנפס והכוחות הבינלאומיים, יצליחו הערבים להפעיל שוב, ובייתר שאת, את מכונת-ההסדר של המעצמות. למחרת המלחמה, אחרי קורבנות מכאביים, תעמוד ישראל באותו המצב שבו היא עומדת עתה: לחץ אמריקאי תקין להשגת הסדר, אשר יחזיר לערבים את רוב רובם של השטחים המוחזקים — ובכלל זה קודם כל הגדה המערבית. במקום או במאות — תוך כמה שבועות או תוך שנה — יהיה ברור שעל צה"ל לסגת משטחים אשר חלק ניכר של הציבור הישראלי רואה בהם שטחים מודרניים, אשר אסור לוותר עליהם בשום מחיר — גם אם מחיר אייחוויות ויהיה מצדה שנייה. אמונה זו של מיעוט גדול ובעלי-כוח, אשר לרשותו עומדים גייסות של קנאים המוכנים לכל, משתלבת עם האינטרסים של פוליטיקאים ומפלגות. הימין רוצה להגיע לשילטון במדינה. בתוך מיסלגת-העבודה יש קבוצות רבות-יכות המבקשות להפיל את הממשלה הנוכחית המחנה הדתי הגדול נגרר אחרי חוד-מחץ של קנאים, והפוליטיקאים הרוכבים עליהם.

ה ימים האחרונים של הרפובליקה הויימארית היו אחד הפרקים העגומים ביותר בתולדות האנושות.

הדמוקרטיה הגרמנית, שקמה אחרי התבוסה במלחמת-העולם הראשונה, ושהחוקה שלה נוסחה בעיר ויימאר, התנדנדה על יסודותיה הרעועים. הבקיעים בקירותיה התרחבו במהירות.

ברחובות השתוללו הביריונים הנאציים — קבוצות מאורגנות, בעלות משמעת ואמונה. ביריונים אלה לא היו אספסוף של פושעים, כפי שנדמה כיום לרבים. מיטב

מאת

אורי אבנרי

הנער הגרמני נהר אל דגל צלבי-הקס, ורבים היו האידיאליסטים שלבשו את החולצה החומה.

הם האמינו בתום-לב שהם מציילים את המולדת מידי התבוסנים והבוגדים שהשתלטו עליה. ומגוינים על ארמתה הקדושה מפני מזימות קומוניסטיות, שחיתות דמוקרטית וריקבון בורגני.

מחודש לחודש תכפו המיבצעים. קרבות-הרחוב הפילו חללים. המישרה הלמה באנשי-השמאל וגילתה יד רכה כלפי ביריוני הימין. השופטים ראו בהם פטריוטים נאמנים, שיש לטפל בהם בדרכי-נועם. הצבא עצם עין, וסירב להיכנס לעימות. הממשלה,

ברלין 1932: קרב-רחוב בין נאצים ושוטרים

שהיתה אוסף מיקרי של אפסים, תימרנה בין הלחצים וחששה מפני התנגשות. בפרלמנט התחרו ביניהם עסקני-מפלגות עלובי-נפש בפיטפוט-סרק, וקיוו שהכל יעבור בשלום והם יישארו בדוקים לסכאותיהם.

מוד עולית כוחו של הימין הקיצוני, שהפר בגזיו את החוק וקרא תגר על המישטר הדמוקרטי, לא קם שום כוח נגדי.

האגודות המיקצועיות, על מיליוני חבריהן, דיברו גבוהה ולא עשו דבר. הצבא היה נייטרלי, למראית-עין. בעוד שראשו יזמו קנוניות חשאיות עם הנאצים העולים. חורשי-מזימות רמיידרג המתינו בשולי הבמה, כדי לתקוע סכין בגב הממשלה.

אך התופעה הנוראה ביותר בכל המחזה המכחיז היתה אייכנותם של שומרי-הדמוקרטיה עצמם להתגיים לפעולה כלשהי. בשעה שגרי מניה בערה, הם עסקו בשטויות.

עשרות תנועות וקבוצות, שראו את הסכנה הנוראה לארצם הטמונה בעליית היטלר לשילטון, הקדישו את מיטב זמנם לאינטריגות גלויות זו נגד זו. העסקנצ'יקים נפגשו בלי הרף, דיברו והתווכחו, ולא יכלו להסכים על דבר. כל אחד מהם דאג לעצמו ולקבוצתו הקטנה. כל אחד חשב מה הוא יכול להרוויח.

שבועות מעטים לפני שמרת-הגסטאפו ומחנות-הריכוז הברבריים עוררו חלחלה עולמית, ישבו עסקנצ'יקים אלה בישיבות אינסופיות, כשה מחירים את זה, פלוגי מודיע שאינו יכול לפעול בלי אלמוני, האחד דורש ייצוג מוגבר לעצמו ועומד על גירוש השני.

כך ישבו וברברו, ימים ולילות, עד שהגיע יום-הדין, היטלר עלה לשילטון, ופזונות-הסער שדחו את כולם יחד למחנות-ההוועה. שם, בין המלקות והעינויים, היה להם זמן לחשוב על מחדליהם.

הרפובליקה הויימארית לא נפלה בגלל כוחו של היטלר. עד הרגע האחרון לא הצליח היטלר לזכות בתמיכת רוב הבוחרים בגרמניה. כאשר הגיע לשילטון, היה עדיין מנתני של מיסלגת-מיעוט. והיה זקוק לתמיכת מפלגות לאומניות אחרות.

הדמוקרטיה הגרמנית נפלה, ועדיין של אפילה ירד על גרמניה והעולם כולו, מפני שמגני-הדמוקרטיה עצמם היו עלובי-נפש, חרדיי אישים, אנכיים, מושחתים, מפלגנים, אוויליים וחסרי אחריות.

ההר הוליד עכבר

מדוע לא בוצעה אף פעולה רצינית אחת כתגובה על נסיון הפוטש של פולשי-סבסטיה? במה עסקו, במשך חמשת הימים המכריעים, כל אותם כוחות המתיימרים לשמור על הדמוקרטיה, שילטון-החוק, השפיות הלאומית והנכונות לשלום? להלן תיאור עובדתי קצר. התיאור המלא אינו מתפרסם כאן, מאחר שהוא מבייש מדי.

הפלישה לסבסטיה יצאה לפועל ביום החמישי, 25 ביולי, אחרי שנמסר על כך זמן רב מראש. „העולם הזה” גילה את התוכנית ארבעה שבועות לפני כן, במדור „תשקיף” („העולם הזה” 1922). אך רק למחרת יום-הפלישה החל הנסיון הראשון לארגן תגובה:

יום שישי, 26.7.74, שעה 11.00.

אחרי כמה שיחות טלפוניות התכנסו בתל-אביב שבעה אנשים, המשתתפים לתנועות מרי, מוקד, שייח' והחטיבה הצעירה של מפ"ם. נוצר קשר טלפוני עם איש החוג לליבון במפלגת-העבודה, ועם עשרות חברי-קיבוצים ממקומות שונים, השואלים בדאגה מה יש לעשות. מתגבשת הדיעה שפרשת סבסטיה היא נסיון של פוטש נגד הממשלה. ושצ"ל לא הופעל למניעתו. נשקלות פעולות שונות, והוחלט ליום הפגנה המונית גדולה בירושלים, ביום שני הבא.

יום שבת, 27.7.74, שעה 10.00.

ישיבה בבית פרטי, בהשתתפות אנשי מרי, מוקד, שייח'. מוחלט להמשיך בהכנות להפגנה הגדולה בירושלים ולקבל עליה חסות מטעם קבוצה של אישים פרוגרסיביים. הכוונה היא לאישים בלתי-מפלגתיים ואנשים מחברי ר"ץ, מוקד, מרי, שינוי, מפ"ם, החוג לליבון במפלגת-העבודה, קבוצת „בכל זאת מערך” והפנתרים. אנשים אלה נפגשים מזה כמה זמן באורח קבוע, ללא פירסום, במגמה לתכנן פעולות והסברה. איש מק"י מודיע בישיבה שהוא עומד להיפגש עם המזכיר האירגוני של מפ"ם, והישיבה נדחת לערב. כמה מן הנוכחים מביעים חשש שמא יסכל איש זה את הפעולה, אחרי שכבר בלם פעולות רבות שהיו למורת רוח הנהגת מפ"ם.

יום שבת, 27.7.74, שעה 20.00.

פגישה בבית פרטי בבתיים. נוכחים אנשי מוקד ומרי. מוחלט לקיים את ההפגנה ההמונית בירושלים ביום השני, בשעה 17.30. נקבע שאישיות ציבורית בלתי-ללוויה, המקובלת על הכל, תפתח את העצרת. אחרי שכמה מן הנוכחים יוצאים מן הישיבה, מציע איש מק"י לדחות את ההפגנה ליום הרביעי, מפני שבמקרה זה תשתתף בה גם מפ"ם. אחרי שכמה אנשים מביעים בטלפון את החשש שזהו טכסיס של מפ"ם לסכל את ההפגנה, מוחלט להסכים לדחייה בכל זאת, למען שיתוף מפ"ם. אך כל הנוכחים מתחייבים למנוע את ביטול הפעולה או החרמת כל גוף שהוא מיוזמה. הדחייה היא רבת-חשיבות — מכיוון שהיה ברור שעד היום הרביעי תסתים פרשת סבסטיה. התגובה תבוא, איפוא, אחרי סיום העניין, מבלי שתוכל להשפיע.

יום ראשון, 28.7.74, שעה 14.00.

פגישה במרכז מפ"ם, בחדר המזכיר הכללי. החדר מלא עסקנים של מפ"ם, יחד עם אנשי מוקד, מרי, עסקן של ל"ע, אנשי ר"ץ, שינוי, החוג לליבון ושייח'. מוצע לאשר את תוכנית ההפגנה ההמונית בירושלים ביום הרביעי. מפ"ם תובעת להעבירה לתל-אביב, ולקיימה אחרי-הצהריים, מפני שתחבורת הקיבוצים דרושה באותו יום להסעת חברים לקונצרט של ג'ון באו. (מזכיר מפ"ם סבר בטעות שהקונצרט מתקיים בתל-אביב, אבל הוא נערך דווקא בירושלים. הכוונה היתה להרחיק את ההפגנה מן הכנסת.) נציג ל"ע מודיע שימפלגתו מתנגדת בכלל לכל פעולה הפגנתית, ומסכימה רק לאסיפת-עם רגילה תחת קורת-גג. („או סגור או שאני עוזב.”) ר"ץ ושינוי מודיעים שלא ישתתפו בלי ל"ע, וגם לא בלי חוגים ממפלגת-העבודה. הישיבה נדחת. בינתיים מוסכם לפרסם מודעה סתמית על הפגנה ביום הרביעי. בגלל התנגדות כמה מן המשתתפים, מוחלט שלא לכלול בהפגנה שום סיסמאות למען השלום ונגד ההתנחלויות בשטחים, אלא להסתפק בגיוני הפלישה לסבסטיה.

יום שני, 29.7.74, שעה 11.00.

ישיבה במרכז מפ"ם. יושב ראש המזכיר המדיני של מפ"ם. מצטרף אליו מזכיר המשמרת הצעירה של מיפלגת-העבודה. שאר ההרכב כמו קודם. איש ל"ע מודיע אולטימטיבית שהוא מסכים רק לאסיפה באולם סגור. מפ"ם ומיפלגת-העבודה תומכים בהצעה, „כדי לא לאבד את ל"ע”. מסתבר שהכל מתואם מראש בין עסקני המפלגות. הרוב מקבל את ההצעה. באורח פלא מופיע תקציב של 15 אלף לירות. בכך נקברות ההצעות לקיים הפגנה המונית, בירושלים או בתל-אביב.

יום שני, 30.7.74, שעה 10.00.

שוב במרכז מפ"ם. אותו הרכב. (בינתיים כבר נסתיים כל עניין סבסטיה, ונותר רק ויכוח-סרק בכנסת למחרת היום.) איש המישרת הצעירה של מיפלגת העבודה מודיע שימפלגתו תסכים להשתתף באסיפה רק אם לא תשתתף בה תנועת מרי. (ברור שהשתתפות חברי המיפלגה בפעולה עם מרי תרגיז את רפ"י, גולדה ומנגנון המיפלגה, והמישרת הצעירה פוחדת מכך.) ליתפארת המליצה, הוא מציע לקבוע שישתתפו רק „סיעות המיוצגות בכנסת” — וכך מוטל חרם אוטומטי גם על תנועת שינוי ועל כל האישים הבלתי-תלויים שהשתתפו ביום הפעולה. למעשה מוצאים מן העניין כל יוזמי הפעולה. מילכד אנשי מוקד, המצליחים איכשהו לקבל היתר מטעם מיפלגת-העבודה להישאר. כמה מאנשי החוג לליבון של מיפלגת-העבודה מוחים נגד החרם, אך מקבלים אותו „באין ברירה”.

יום רביעי, 31.7.74, שעה 17.00.

אחרי של"ע הצליחה לבטל את ההפגנה ההמונית ומיפלגת-העבודה הצליחה למצוא את העניין לכמה עסקני מיפלגות, נערכת האסיפה בקולנוע תל-אביב. נשמעים נאומים של חמישה עסקנים, החוזרים על המליצות השגורות. רובם לא השמיעו מעולם דברים למען השלום, כמה מהם ידועים כחסידים נלהבים של ההתנחלות בשטחים המוחזקים. מאות הצעירים, שבאו מתוך תיקווה לשמוע בשורה של פעולה גדולה להגנה על הדמוקרטיה והשלום, יוצאים מאוכזבים. אחד האנשים, שהשתתף בישיבות ההכנה, מסכם את ההרגשה: „גועל-נפש”.

„מתחילים” שגילו התנגדות נסחבו ביד החילים

מה יקרה אם תצטרך ממשלת רבין להיכנס למשאומתן רשמי עם ממשלת ירדנית-פלסטינית, שתכלול נציגות רשמית של האירגון לשיחרור פלסטין?

מה יקרה אם תצטרך להסכים להחזיר לאלתר חלק סמלי כלשהו של הגדה המערבית — למשל איזור יריחו — למלך ירדן?

מה יקרה אם תתגבש בפומבי תוכנית ברורה שתחזיר לירדנים ו/או לפלסטינים את מרבית שטח הגדה, ויתנהל על כך מו"מ מעשי? מה יקרה אם יתגבר הלחץ האמריקאי על ישראל להסדר בצפון, שעל פיו יצטרך צה"ל לסגת ממרבית רמת-הגולן?

מה יקרה אם יסתבר שיש צורך לפרק את ההתנחלות הראשונה — בכיקעת-הירדן, בגולן או בכסיני?

בכל אחד מן המיקרים האלה צפוי למדינה משבר שלא היה עדיין כדוגמתו — משבר שלעומתו יחווירו גם פרשות אלטלינה והסכם-השילומים. זה לא יהיה משבר. זה יהיה שבר.

מי יציל?

הושבים על בחירות. יש התחייבות לקיים בחירות לפני חזרת שטח כלשהו בגדה. יש המאמינים כי עד אז אפשר לדחות את כל ההכרעות הפנימיות, ואז יסתדר הכל בצורה דמוקרטית ונחמדה, בעזרת הצבעה של הרוב. בכל המיפלגות כבר הושבים העסקנצ'יקים על עתידם של עצמם, של סיעותיהם ושל מיפלגותיהם בבחירות אלה.

אבל זוהי אשליה גמורה. **הבחירות — אם תיערכנה במקרה זה — תהיינה רק חלק קטן של השבר. לא החלק העיקרי, וגם לא החלק הראשון.**

ההתנגשות תחיל הרבה זמן לפני כן, והקרב יתנהל ברחוב, בכל בית, ואולי גם בלב של כל ישראלי.

מעשה סבסטיה היה אות לבאות. בעוד ימים או שבועות נעמוד בפני נסיונות „התנחלות” — כלומר, נסיונות-פוטש מוגבלים — בכך רחבי השטחים המוחזקים.

בוקר אחד נתעורר ויסתבר לנו כי בלילה קמו חמש „התנחלויות”, וכי אלפי ישראלים מכל כנפי הארץ נוהרים אליהן.

אין טעם להינבא עתה מה יקרה בכל מיקרה. ברור רק זאת: שרשרת של מאורעות כאלה תזעזע את הממשלה, והיא תיפול ברגע שמשא דיון יחליט שהשעה כשרה, המצב נתון והדגל הנכון מצוי.

גם אם הממשלה לא תיפול, היא תהיה חסרת-אונים מוד מרי לאומי שיקוף רבבות, ושייתמר עידי כוחות פוליטיים גדולים. יהיו מצבים שבהם לא תהיה כל אפשרות להפעיל את צה"ל במערכה הפנימית, ושבהם גם המישרת לא תוכל להושיע.

יתכן תקופה ארוכה של הפקרות, של לחץ בינלאומי כביר למען הסדר, ולחץ פנימי כביר למניעת הסדר, של התמוטטות מערכות-שילטון, של תהויוֹבֹהוֹת.

אין זה סיט דימויני, וגם לא חזון לעתיד הרחוק. הדבר יכול לקרות כבר בעתיד הקרוב. יש לכך דרגה גבוהה של סבירות.

מי יבלום הידרדרות זו? אילו כוחות יתייצבו נגדה? **מי יציל את הדמוקרטיה הישראלית, ואת יכולתה שר המדינה לעזות על דרך של הסדר ושלום?**

מבחינה זו, היתה פרשת סבסטיה חזרה כללית. המאפשרת הסקת מסקנות. מסקנות מחרידות.

ביזוי צה"ל והממשלה

פרשת סבסטיה הוכיחה כי ממשלת ישראל לבדה אינה מסוגלת לעמוד במבחן של שבר לאומי ראשון-במעלה.

צה"ל לא עצר את עלייתם של כמה אלפי אנשים לאחר הפלישה. הוא הסתפק בכמה מחנות חסרות-תכלית, כדי לצאת ידי חובה. שר-הביטחון, בפקודת קודמו ואדונו, עצם עין. כוחות החוק והסדר פשוט לא נכנסו לפעולה.

כמשך ארבע יממות ניהלו שרי ממשלת המדינה משאומתן עם מחוללי-פוטש ונציגיהם, כשווים עם שווים. הוצעו פשרות, דובר על מינוי חקני שר רצון הפוששים.

לבסוף הוסכם על הקומדיה של ה„פינוי”. על צה"ל הוטל להתבזות על-ידי השתתפותו בקומדיה זו. הפולשים הסכימו לכך כצעד טאקטי. הם סברו כי עדיין אין השעה כשרה לעימות מלא. הם ידעו שניצחו מבחינה מוסרית ומעשית. הם לא ניסו להסתיר כי אחרי מיבצע זה יבואו מיבצעים גדולים יותר.

הפולשים לא התכוונו „להתנחל” באמת בסבסטיה, ויצאתם מן

(המשך מעמוד 15)

האתר אינה נסוגה. כוונת המיבצע היתה לגבש כוח ציבורי, לעשות אקט מהפכני תעמולתי, להציג את הממשלה כמלווא חולשתה, להוכיח שאין במדינה כוח נגדי המסוגל להתווכח נגדם. הם רצו להכשיר את הקרקע הציבורית למיבצעים הבאים, שיהיו גדולים ורחבים יותר. מכחינה זו, הם נחלו ניצחון כמעט מוא.

הלקה הנורא ביותר

ל ממשלה דמוקרטית היא צירוף מיקרי, פחות או יותר, של כוחות ציבוריים, כהנהגת עסקנים מיפלגתיים בינוניים. שום ממשלה אינה חזקה יותר מאשר הכוחות העומדים מאחוריה.

חולשת הממשלה בפרשת סבסטיה אינה מפליאה. אין טעם לגנות אותה. ממשלה זו עומדת על כרעי תרגולות. בידי אויבה המושבע, משה דיין, היכולת להפילה בכל עת. בפני דיין פתוחה האופציה להקים קואליציה ימנית חדשה, ובינתיים יש לו זכות-טו לגבי כל מעשי הממשלה בכלל, ומעשי שר-הביטחון בפרט.

הממשלה עצמה הסתבכה, בעיקבות קודמתה, בסבך סמך של צביעות ושקרנות לגבי ההתנהלות והשטחים המוחזקים. ואין היא מעזה עתה להגיד לציבור את האמת. הרוב הקטנטן של הממשלה כולל כוחות קיקיוניים בלתי-יציבים, ואילו הרחבת הרוב עלול לשחק אותה כליל.

אין טעם להתרגו על ממשלה זו — מה גם שאין אפשרות מעשית להחליפה.

אבן אפסר היה לחזק ממשלה זו, לתת לה גיבוי ואף לכפות עליה קו תקיף להגנת הדמוקרטיה והשקום — אילו קם כוח ציבורי רציני המסוגל להיאבק על הרחוב ועל דעת-הקהל.

העדרו של כוח זה — הוא הלקה העיקרי, והנורא ביותר, שי פרשת סבסטיה.

אין חידוש בעובדה שיש בארץ מיעוט גדול, המוכן להילחם גם באמצעים אנטי-דמוקרטיים נגד פשרה עם הערבים.

אין חידוש בכך שהממשלה היא חלשה, ושיש לה רק יכולת מוגבלת להתמודד עם מיעוט חזק זה.

החידוש הוא בכך שבמשך ארבע יממות הפרשה, הוכח שאין בארץ מחנה-שקום המסוגל להיאבק, עריקת כוחות-הדמוקרטיה מוד פני הפוטש הקטן הראשון של הקנאים יצרה מציאות הרתיאסון לגבי עתיד המדינה.

מחזה נואל

מה עשו כוחות השלום והדמוקרטיה במשך ארבע יממות אלה, שבהן נוצרה מציאות פסיכולוגית ופוליטית חדשה במדינה?

דרוש נביא תנ"כי, או פאטיריקן גאוני, כדי לתאר נאמנה את המחזה הנואל.

במשך חמישה ימים תמימים התכנסו כמה גשמות תועות ודיברו ודיברו ודיברו. המתנחלים פלשו והתבססו — ואלה דיברו. צה"ל שיתף פעולה עם הפולשים — ואלה דיברו. התנהל משא-ומתן עם ראשי הפוטש — ואלה דיברו. העניין נגמר זמנית — ואלה דיברו. בכנסת נערך דיון-סרק עלוב, שהוכיח את כל חוסר-היכולת הפרלמנטרית של המחנה הפרוגרסיבי בכנסת השמינית — ואלה דיברו.

ואחרי שהכלהכל נסתיים ונגמר, התעורר מחנה השלום-הדמוקרטיה במלוא עוצמתו וערך מיבצע כביר להצלת המדינה והחופש — אסיפת-עם מיסכנה אחת באולם קולנוע, שבה השמעו כמה עסקנצ'קים מיפלגתיים מדרגה ח' מליצות מימי מתושלה.

במשך אותם חמישה ימים — על מה התווכחו עסקנצ'קים אלה? רק על הנושאים האלה: מה לא לעשות למען הדמוקרטיה, את מי לא לשחרר במעשה הגואל, כיצד לא לצאת לרחוב, כיצד לא להרגיז את הממשלה, איך לא לבצע שום מיבצע שיש בו קורטוב של חוסר רספקטביליות ועיריבורגנית (ראה מיטגרת).

אילו הוכרע בימים אלה גורל המדינה עליפי הנכונות להקריב קורבנות, להתמסר לאיראק, לפעור דמען עקרונות ואידאולוגים, לוותר לפחות לשעה קלה על אינטרסים אישיים ובלתי-תיים קטנטנים — היה הימין הראומי-יהודי זוכה בהתהירות ללא קרב.

וייתכן שזה אכן קרה.

חורבן שלישי

בחודשים האחרונים נעשה, בשקט ובצינועה, נסיון רציני מאד לאחד את הכוחות הפרוגרסיביים במדינה, כדי לאפשר פעולה משותפת להגנה על המדינה והמישטר הדמוקרטי.

כמה מן האישים הבכירים שהשתתפו במאמץ זה (ושאני תמכתי בהם ללא הסתייגות, כמיטב יכולתי), הודיעו לי השבוע שאחרי פרשת סבסטיה הם נוטשים את המאמץ, מרוב בחילה בהתנהגותם של רוב הכוחות הפרוגרסיביים האלה.

שני אישים אחרים, שאני מכבדם, הודיעו לי שהם מתכוונים לרדת מן הארץ.

שתי גישות אלה, שה אנשים טובים והגונים, הן טרגדיה.

איני יכול, אלא להשמיע כאן אזהרה מלב חדר:

אנחנו הולכים לקראת שבר לאומי, שיכריע את גורל המדינה ויושביה.

אם תפרוץ מניחה חדשה בגלל התמוטטות מאמציה-השקום — יוכלו הוריו של כל אחד מאלפי הרוגיה לטעון בצדק שכנם נרצח עלי ידי כוחות-השקום, שערקו מן המערכה.

אם יתמוטט במדינה מישטר הדמוקרטיה, החוק והסדר, וישתלטו בה הרפתקנים הרייאסון וקנאים חשוכים — תיפול האחריות הראשונה לך על אותם הכוחות הפרוגרסיביים, שהא היו מסוגלים לוותר על אינטרסים עזובים למען העניין הגדול.

אבל איני מאמין שהעניין אבוד. עוד יש זמן ואפשרות.

בפעם הראשונה מאז קום המדינה, תלוי גורל המדינה בהתגייסות שוחרי השלום והחיים, החרות והקידמה.

אם המיסגרות הישנות, וה"חדשות"-כביכול, הסתאבו עד כדי כך שאינן יכולות להביא להתגייסות זו — יש צורך בכלים חדשים.

שאם לא כן — נהיה כולנו שותפים בחורבן בית שניש.

העם

לידתה ומוותה של

המועצה לביטחון

עוד חזום אחד

שנודר בעיקבות מידחמת

יופיה-היפורים נקבר

השבוע בשקט

הידיעה היתה צנועה וסתמית. האלוף (מיל.) ישראל ("טליק") טל הושאל על-ידי אוניברסיטת תל-אביב למישרד הביטחון, ויכהן שם כאחראי על פיתוח אמצעי-לחימה. יינתן לו גם מינוי-חירום כמפקד בכיר על גייסות. לכאורה נגעה הידיעה רק לאיש. אך למעשה נקבר בדרך שקטה זו אחד החלוצי מות הגדולים שנולדו אחרי מלחמת יום-הכיפורים.

היתה זאת עדות נוספת לכך שהמדינה לא שכחה כלום ולא למדה דבר מן ה"מהלומה". עסקני המיפלגות חזרו לביצה שהם רגילים לה, ושבה הם מרגישים נוח. העסקנים קפצו. אחת המסקנות ה"ראשונות" שנבעו מן המחדל ההיסטורי היתה שצדקו אלה אשר טענו, מזה שנים, שדרושה מועצה לאומית לביטחון לאומי. המחדל הנורא לא היה אפשרי, אילו

רחוק מגיבוש הדוקטרינות החדשות של צה"ל. אמנם נאמר שיוכל להמשיך בעבור דתו האקדמית, אך ברור כי במיסגרת כזאת לא יקום גם המכון בצורה שהתכוון. כך חזר המצב למה שהיה ערב יום-הכיפורים. ההכרעות הביטחוניות הגורריות יישארו בילעדית בידי קבוצה של עסקני-מיפלגות, שהגיעו במישחק הפור ליטי לעמדות-מפתח ממשלתיות. הייעוץ היחידי שיעמוד לרשותם יהיה מפי ה"רמטכ"ל.

עיתונות

רמטכ"ל מדבר ושוחק

עורך "הארץ" הפתכן

ופירסם מאמר

ביקורת נגד הרמטכ"ל

שנפסק על-ידי

הצנזורה

עורך הארץ, גרשום שוקן, היסט. זה עתה הניה את שפופרת הטלפון. שמע מפי הצנזור כי ההחלטה לפסול את המאמר השנוי-במחלוקת היא סופית. עמדו לפניו שתי אפשרויות: להוציא את המאמר מ"גליון יום המחרת, לערער על החלטת ה"צנזור בפני ועדת-הצנזורה, או אפילו לפ"נות לבג"ץ נגד הצנזורה. או — להדפיס

האלוף טל (עם עזר וייצמן)

הכל כמו שהיה

את המאמר למרות פסילתו, להסתכן בכל מה שעלול לנבוע מהפרת הוראה של הצנזורה.

השעה היתה עשר בערב, המועד האחרון בו ניתן היה להחליף את המאמר במאמר אחר. שוקן חייג בטלפון הפנימי לדפוס, הורה להדפיס את העיתון ללא שינוי. כאשר הופיע למחרת הארץ עם המאמר שנפסל, היה בכך צעד חשוב למען חופש העיתונות.

הכתבה שבה הרגיזה את הצנזור היתה מאמרו של הפרשן הפוליטי של הארץ, יואל מרקוס, שנקרא "טוב הרמטכ"ל ה"שוקן מהמדבר". מרקוס ניתח במאמר את דברי הרמטכ"ל, מוטה גור, בפורום "מיס" חרי, ותקף את הדובר במילים חריפות ביותר: "הוא מדבר יותר מדי. הוא אומר דברים שלא צריך לאמרם. הוא נוגע בדברים שלא בסמכותו לדבר עליהם. ואת כל זה הוא עושה בצורה בוטה, על-ידי שימוש בביטויים בלתי-מוצלחים, בהגדרות בלתי-מתחכמות ובניסוחים בלתי-יחידים."

כמו הרמטכ"לים שקדמו לו בתפקיד, רגיש גם רב-אלוף מרדכי גור לביקורת. הוא קרא את המאמר לפני פירסומו. אחר כך פסל הצנזור את המאמר.

המאמר כולו היה רק פרשנות לדברי הרמטכ"ל, לא הכיל כל גילוי חדש. משום כך התווכח שוקן שעה ארוכה עם הצנזור, כדי לברר מהי העילה לפסילה. שכן, בדרך כלל רשאית הצנזורה לפסול רק ידיעות שיש בהם כדי לפגוע בביטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה. אולם במיקרה זה הסתמך הצנזור על ההסכם הקיים

היה קיים גוף כזה, הכולל גם מומחים בלתי-תלויים, שהיה מגבש דוקטרינות ביטחוניות, בודק מחדש קונצפציות שיטתיות וסוקר הערכות מדיניות-ביטחוניות. מוסד מסוג זה קיים במדינות רבות.

אחרי המלחמה קפצו עסקנים רבים על המציאה, ואימצו לעצמם את ההצעה בקולי קולות. בראש הדורשים עמדו ראשי ל"ע ור"צ. שאף העמידו פנים כאילו זוהי דרישה אולטימטיבית מצידם להשתתפותם בממשלה.

אולם שתי הסיעות נכנסו לממשלה, מבלי שעמדו על הדרישה. לאט-לאט נש"כ המחדל, ויחד עימו גם דרישה זו.

לא טל ולא מטר. כאשר עלתה ה"הצעה, היתה קיימת הסכמה אילמת לגבי האיש שינהל את המטה המיקצועי, אשר ינצח על עבודת המועצה: ישראל טל.

כאלוף משוחרר, הגוהדיעות צבאי ומפקד מנוסה על גייסות, נראה כאיש המתאים. טליק עצמו לא הסתיר שהיה מקבל מינוי כזה בברכה. בינתיים התכוון להקים באוניברסיטה מכון לעיונים איסטרטגי-גייס, שיכול היה למלא את אותו התפקיד במישור האקדמי: לגבש ולבחון דוקטרינות ביטחוניות, ובצורה זו להשפיע ולחקרן על הממשלה ועל צה"ל, להמטיר עליהם מטר של רעיונות חדשים.

מינוי השבוע שם קץ לכל החלומות האלה. כממונה על אמצעי-לחימה יוכל טליק למלא תפקיד טכני מועיל — אך זה

(*) התביעה הושמעה בכנסת לראשונה על-ידי אורי אבנרי, ונומקה כמה פעמים מעל עמודי העולם הזה.

ח"כ מיכאל חזני
חסידות לדרוס?

בדרכי כלל לבקש את ביטול החסינות. אך במיקרים המורים, כשאדם נהרג או נפצע קשה, תבע את הביטול. במיקרים האלה, — שבשנים מהם היו מעורבים משה דיין ומרדכי שורקס — הקפידו ה"כים הנאשמים לתמוך בבקשה לבטל

שערוריה פרלמנטרית:

חבר הכנסת שהיה מעורב

בתאונה טוען: אי-אפשר

לתבוע אותי לדין מפני

שהנסיעה היתה "במילוי חפיקי"

בכתביו: אין זכות לערער. כל זה לא היה שווה יותר מכלוניקה רגילה בעיתון, לולא אירע בתיק זה עוד משהו — משהו שאין לו תקדים במדינת ישראל, ואולי בכל מישטר דמוקרטי אחר בעולם. במכונת שניעצרה ראשונה לייד הרמז, זור, ושאלו גרמה בכך לתאונה, נהג חבר הכנסת מיכאל חזני. בתיק הוא מופיע כנתבע מס' 2. את הכבוד להיות נתבע מס' 1 העניקה התובעת לקואופרטיב אנד, כאשר הגיע תורו של חזני להגיש כתב הגנה בתיק המחוזי, הסתמך על טענה שעוריינית, שהיתה צריכה לחולל סערה בארץ — אילו התפרסמה ברבים. פרקליטו, עורכי-דין יוסף שלוש, ביקש לדחות את התביעה על הסף, וזאת מטעמי חסינות.

לח"כ מותר הנבל?

בדרך כלל, ממחר נפגע בתאונה להגיש תביעה לפיצויים. אולם לדפנה פרידמן היה זמן — הרבה מאוד זמן. היא הניחה לשבע שנים תמימות לחלוף. רק ברגע האחרון ממש, כאשר נוכחה לדעת כי תביעתה עומדת להתיישן (בתום שבע שנים מיום המיקרה), נחפזה להגיש תביעה בבית-דין משפט השלום. הסכום הדרוש: 6000 ל"י פיצויים לעצמה על "סבל, שכיבה חודש במיטה והגבלת פעולותיה". ו-4000 ל"י נזקים למכונית.

אבל סכום זה לא סיפק את בת עורכי-הדין. אחרי שהתביעה החלה להתברר ב"בית-משפט השלום, המוסמך לדון ב"סכום קטן זה, נזכרה לפתע שנגרמו לה נזקים הרבה יותר גדולים — פי 17. לכן הגישה בקשה לבית-המשפט, לתקן את התביעה שכתבה "בחופזה". דרישה תיה הפעם: טיפול רפואי והתעמלות עד יום הגשת התביעה — 1000 ל"י, שכר עורות בסך 150 ל"י לחודש; הסד שכר תכרות בסך 200 ל"י לחודש; טיפול רפואי בעתיד — 5000 ל"י שכר עורות ל-40 השנים הבאות בסך 250 ל"י לחודש; הפסד השתכרות במשך 35 השנים הקרובות לפי 400 ל"י לחודש; כאב וסבל ואובדן הנאותה החיים — 20 אלף ל"י. כל זה מפני של דבריה לקחה בנקע והזות חולייה בצווארה, שהגבילה את יכולתה להניע את הצוואר, וקיפחה את כושרה לעבוד. מומחה לנוירולוגיה קבע לה נכות של 19%.

כל זה, יחד עם הצוואת תיקון המכר, נית, שלא השתנה, הסתכם ב-174,600 ל"י. את הסכום דרשה משני נתבעים: האיש שנהג במכונית שלפניה, וקואופרטיב אנד, בעל האוטובוס שנסע מאחוריה.

מאחר שאין בית-דין משפט השלום מוסמך לדון בסכום כה גבוה, ביקשה דפנה להעביר את המישפט לבית-המשפט המ"ח. שופט השלום נעתר. אך השופט המחוזי, שלמה הלמט לובנברג, סבר אחר רת. הוא פיקס בתוס-ליבה של התובעת, שלא תבעה את פיצוייה במשך שבע שנים, ושלאחר מכן טעתה בהערכתם ביחס של 17%.

הוא החזיר את התיק לבית-המשפט השלום, ואסר על התובעת לתבוע יותר מ-10 אלפי הלירות שתבעה בתחילה. מי תחת להחלטה המנומקת רשם לובנברג

בין העיתונות היומית לבין צה"ל, לפיו רשאת הצנורה לפסול, לפי הבנתה, ידי-עות ומאמרים גם ללא עילה ביטחונית. לשווא ניסה שוקן לשכנע את הצנור להחזיר את המאמר לפירסום. הצנור התעקש. לדבריו, המאמר פוגע במוראל של צה"ל, ולכן אסור לפורסמו. שוקן ניסה להסביר לצנור כי הפסילה לא תועיל, שכן ניתן תמיד לפנות לבג"ץ, וכי הנסיון הראה כי הפעלת הצנורה אינה מונעת פירסום. כל עוד קיימת עיתונות חופשית והעולם הזה, הצנור עמד בשלו, שוקן החליט להסתכן.

אין ערך לכסף. בבוקר היום החמישי, יום הופעת המאמר, כבר הוזמן שוקן. יחד עם העורך האחראי של הארץ, גידעון סאמט, להופיע בפני בית-הדין של העיתון הדין יהושע רוטנשטרייך, היה תקיף ביר, תר, תבע לסגור את הארץ ליום אחד, ולקנסו בעשרת אלפים לירות. הצנור עצי, מהופיע בבית-הדין, היה רגוע יותר, הסתפק בקנס של כמה אלפי לירות. יתכן כי הצנור חשש שעונש כבד יניע את הארץ לפנות לבג"ץ, שיגרור עימו פירסום נוסף ורב יותר לביקורת על ה"רמטכ"ל.

סופו של דבר: בית-הדין הסתפק בקנסים הנ"ל בסכום של 4000 לירות. הפטיר עורך המאמרים הראשיים ביומון, ד"ר שלמה ("פולס") גרוס: "לפני כמה שנים קבלנו בעד דבר כזה 2000 לירות קנס. הספף איבד את ערכו".

בנקאות

החת ועושה

חת לא חמא והנגיד לא הגיד

כאשר הודיע המפקח על הבנקים, ד"ר מאיר חת (מתחרו עם חטא) בטלוויזיה, כי הגיש את התפטרותו לנגיד בנק ישראל, כיוון שמצפונ מכתוב לו כי מי שאחראי לנושא בו מתגלית מכשלה, חייב להתפטר, היתה זאת סטירת-לחי פומבית למשה זנבר, נגיד בנק ישראל.

מזה כמה שבועות טוען זנבר כי האחריות אינה חלה עליו, כי הוא היה בסדר, וכי גם אם נעשו שיגאות, אין זו סיבה להתפטרות. או, כדבריו: "לא שמעתי על נגיד בנק ממלכתי שהתפטר בגלל התמוטטות בנקים".

המנכ"ל הנגיד, הופעתו של מאיר חת לא הותירה לנגיד אפשרויות רבות. היא הכריחה את הנגיד להצהיר, ראשית כל, כי גם הוא שוקל התפטרות — אם כי בעתיד הרחוק. שנית, היה הנגיד חייב עתה לשנות את הקו: אם קודם חשב כי עלי-יד החלפתו של חת יושכך זעם הציבור, הרי עתה גרמה הופעת חת לכך כי כל פרישה של חת חייבת לגרור אחריה פרישה של הנגיד עצמו. מכאן שאם ברצונו להמשיך במשרה, עליו לדאוג כי גם חת יישאר בתפקידו.

הקרע בין חת לזנבר התגלה מן הרגע הראשון של הפרשה. סימן בולט לכך נמצא בפרוטוקול החקירה של יהושע בן-ציון, מנכ"ל בנק ארץ-ישראל-בריטניה, לשעבר. בן-ציון נחקר על-ידי צוות של בנק ישראל והמישטרה, שכלל את הנגיד ומאיר חת. במהלך החקירה טען בן-ציון כי הפיקדון בבנק השווייצי היה גפרע ב"מועד, לולא מעשי הנגיד.

ד"ר חת: מה מונע את פירטון החובות היום, לאור מה שאחזה מכנה, "מעשי הנגיד".

זנבר (לחת): מדוע אתה אומר "מעשי הנגיד"? תאמר, "מעשי הממשלה". אינך צריך לומר כפי שהוא אומר.

חת עצמו, כפי שטען בטלוויזיה, תבע החל בשנת 1970 לסגור את הבנק. הוא לא אמר זאת, אך ודאי שהיה זה הנגיד שלא שמע כל השנים מאז לדברי המפקח שלו. נוסף לכך, הנגיד הוא שהורה להפקיד 30 מיליון מארק, ועוד 10 מיליון פרנק צרפתי, מכספי המדינה בבנק האנגלי הק"שור בבנק הישראלי, הוראה שגרמה לי-סערות-רוחות. שכן, מצד אחד טוען מועד פקח על הבנקים כי העת כי הבנק מועד לפורענות ויש לסגור, ובאותו זמן מביע הנגיד את אמונו בבנק על-ידי הפקדות כבדות של מטבע ממשלתי בו. על הפקדות אלה לא ידע חת, וגילויין היו סטירת-לחי לחת ולחיות-הדעת שהגיש.

הופעות חת וזנבר בטלוויזיה הבהירו דבר אחד: חת תבע כי העת לפעול נגד הבנק, והנגיד לא שמע לו. חת, ה"יקה" ההגון הגיש התפטרות. זנבר ה"הונגרי" החמקמק מנפתל.

מותר

להרוג

חוק ההכנסות פותח בסעיף, שנועד להגן על נבחרים מכל פגיעה בו מצד השליטון, או מצד אחר, העלול למנוע ממנו את מילוי תפקידו הדמוקרטי. וכך אומר הסעיף:

1. (א) חבר-הכנסת לא יישא באחריות פלילית או אזרחית, ויהיה חסיין בפני כל פעולה מישפטית, בשל חצי-בה, או בשל הבעת דיעה בעל-פה או בכתב, או בשל מעשה שטעה, בכנסת או מחוצה לה, אם היו ההצבעה, הבעת הדיעה או המעשה במילוי תפקידו, או למען מילוי תפקידו, כחבר-הכנסת.

מי שניסח סעיף זה, חשב על ה"אפשרות שמישהו ינסה לתבוע לדין ח"כ ועל הוצאת דיבה הכלולה בנאום פוליטי, מנהיג אופוזיציוני כדי לסתום את פיו ולהפריע לו במילוי התפקיד.

אולם איש לא חלם שאיפפע ינסה ח"כ כלשהו להשתמש בסעיף זה כדי להתחמק מאחריות לתאונה.

מבחינה מישפטית, הטענה היא כימעט אבסורדית. לפי אותו היגיון, יכול ח"כ לדרוש בני-אדם למוות בשעה שהוא נוסע "במילוי תפקיד". הוא יכול להבריח מטבע או לזייף תפקידים, כדי לממן את מילגתו "במילוי תפקיד". אין גבול לטענה, והיא מגוחכת בעליל.

אך לא זה העיקר. השערוריה היא שהחבר-הכנסת בכלל, וחבר-כנסת דתי בפרט, והכנסת כשכיהן כשרהסעד על-אחתיכמהיכנסת, מעז בכלל לטעון שמותר לו לגרום לתאונות "במילוי תפקידו" — ולהתחמק בצורה זו מכל אחריות פלילית ואזרחית, מוסרית ותומרית.

די להבין את מלוא ממדי השערוריה הכלולה בטענה זו, יש להבין את פירושה של חסינות חברי-הכנסת (והשרים) — נושא שלגביו שוררת בורות רבה בציבור, וגם בעיתונות.

חבר-כנסת נהנה מ"שני סוגים של חסינות. המתבססים על שני סעיפים שונים בחוק חסינות חברי-הכנסת משנת 1951. החסינות הרגילה נובעת מסעיף 4. ה"קובע כי "חבר-הכנסת לא יובא לדין פלילי בשל אשמה על עבירה שנעברה בזמן היותו חבר-כנסת, או לפני שהיה לחבר הכנסת, אלא לאחר שניטלה ממנו החסינות לגבי אשמה הנדונה... חברי הכנסת שניטלה ממנו החסינות לגבי אשמה מסוימת, דינו... כדין כל אדם".

הלחן קובע החוק כיצד ניטלת חסינות: על היועץ המישפטי לפנות ליושב-ראש הכנסת, ועדת-הכנסת תדון בבקשה, ואם המליצה על הביטול — תחליט על כך המליאה.

עד כה טיפלו בכל המיקרים, בהם היה חבר-כנסת מעורב בתאונה, לפי סעיף זה. אם סבר היועץ המישפטי שהמיקרה הוא פשוט-ערך, שלא נגרם נזק או ש"הצדדים השתוו על הפיצוי" — לא טרח

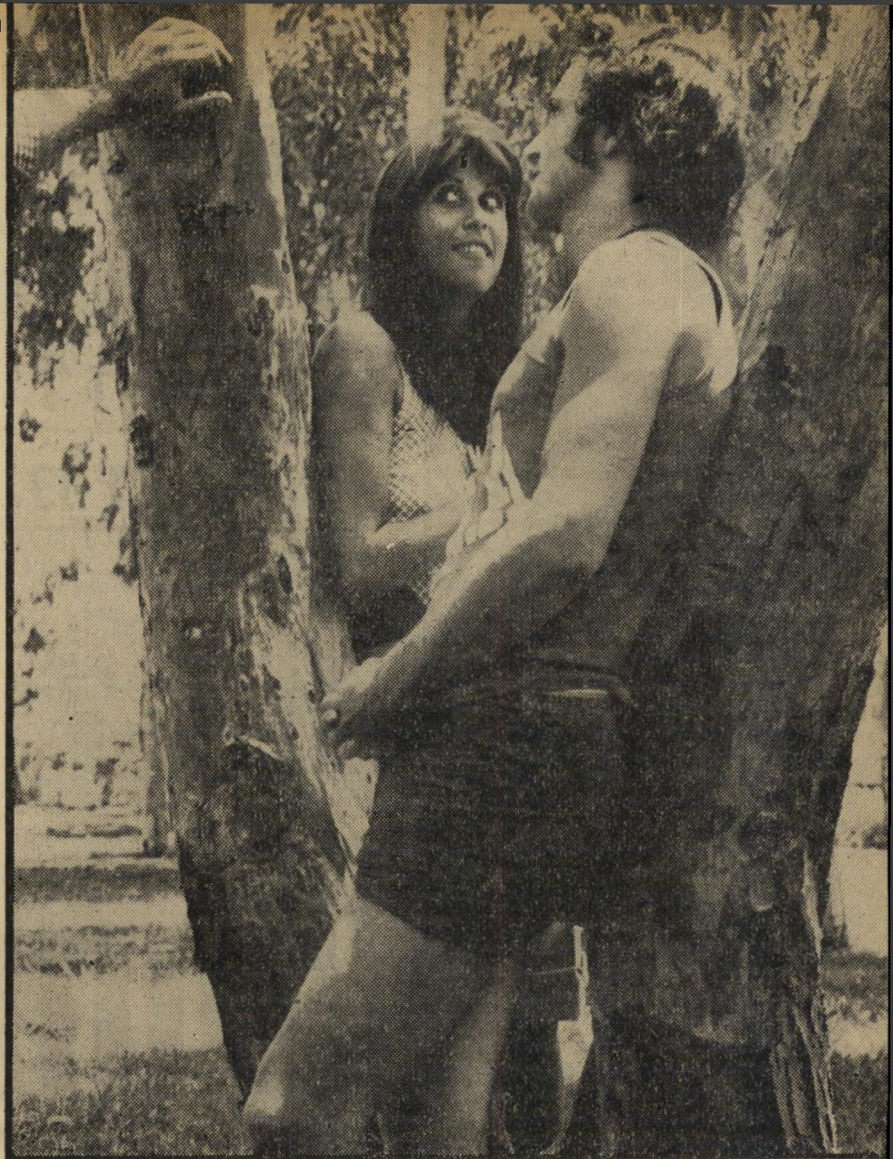
הטלוויזיה ערכה מיבחן המוני לקרא

לא היו שם נערות זוהר ולא יפהפיות מקצועיות. גם הפרוסקציונרים למיניהם ובעלי החזקה נעדרו מהשטח. לעומת זאת אפשר היה למצוא בשבוע שעבר בי פארק הירקון בתל-אביב, שם ערכה מח' לקת-הדראמה של הטלוויזיה הישראלית סדרת מיבחני-בד, אוסף מרשים של שח' קנים צעירים ומוכשרים. אלה באו להתיי- מודד על שלושה תפקידים בסרטי-טל- וויזיה שיוקרו על המסך הקטן. בסדרה-כל ערב אחד, בעוד כשלושה חודשים.

השכר המוצע לאלה שיוכו בתפקיד הוא מנוח. גם התהילה אינה מובטחת. אבל למרות זאת מהווים תפקידים בסרטי-דרא- מה בטלוויזיה אתגר — לא רק לשחקנים צעירים ובלתי-ידועים. עצם ההרפתקה שבי- השתתפות ביצירת סרט, שאינו כפוף לי- מיגבלות של הקולנוע המיסחרי, כשהחרב הנוראית, המגבילה והמתסכלת של המפיק והתקציב אינה מונחת על הצוואר, עדיין יש בה כדי לקסום לדור שלם של שחקנים חדשים.

סרטי-הטלוויזיה האחרון שהפיקה מח' לקת-הדראמה, הנושאת את השם תיאטר- רון-שידורי-ישראל, לא זכה בתשומת- נלהבות. היה זה עיבוד קולנועי, בבימויו של עמק פרי, לסיפורו של חיים נחמן

חפשו את

ביאליק, מאחרי הגדר. אבל עמק (42), אחד משני הבמאים הקבועים של מחלקת- הדראמה, דוחה את הביקורת. "היא היתה פרובינציאלית ברובה. אפשר להתווכח על הסרט במונחים של קולנוע, אבל המ' בקרים ניסו להתווכח עם הקונצפציה שלנו. אי-אפשר לומר שאנחנו לא מביי-

זמרת בעץ הזמרת עדנה לב מנסה כוחה כשחקנית. בתפקיד הדס, גיבורת סיפורה של נעמי פרנקל דודי ורעי. בסצנה זו, מתוך סדרת-המיבחנים שערכה הטלוויזיה, מציע לה השחקן רפי גולדוואסר, נישואין.

בלי תחתונים! תבעה מהצלם פנינה מנקין וילצ'ר, שחקנית- העירום לשעבר בהצגת קפוז, שהגיעה למיבחנים במיני מינימאלי והתעקשה שתחתוניה לא יראו בצילום. לילה [מיבחן דב פרידמן, שחקן צעיר שהופיע בסרט חכם במילא,]

פרידת האוהבים פנינה מנקין (אשת הכדורסלן האמריקאי אריק מנקין) וחיים חובה (למעלה), רחל יוסיפון וליאור גרינוואלד (משמאל), בצילומי המיבחן.

יצור בלתי אפשרי גם הזמרת דודי תי נבון היפה- פייה היתה מועדמת לגילום דמותה של הדס.

ת הפקת הרומן „דודי ורעי” - כסרם

נים את ביאליק. אנחנו מבינים אותו ככה. וזה לגיטימי שנציג אותו כמו ש” אנחנו מפרשים את סיפורו.”
סרט־הראמה הבא־בתור בטלוויזיה יהיה עיבוד קולנועי של מחזהו של ניסים אלוגי, הכלה וצייד־הפרפרים, שבויים בידי רמי לוי והפקתו כבר הושלמה. כעת עוסקת הטלוויזיה בהכנת ההפקה לגרסה הקול־נועית של הרומן המקורי שכתבה נעמי פרנקל, דודי ורעי.

המשולש הניצחי

ברוח התקופה

נעמי פרנקל, בת קיבוץ בית־אלפא, המשרתת כרבי־סרן בחיל־הים, כתבה רומן שזכה בשיבחי הביקורת, ויש אומרים שהוא מעוגן במציאות של הקיבוץ ממנו באה. זהו סיפור שמיסגרתו תחיי־צונית היא המשולש הניצחי. הדס, ילידת ירושלים, נדחפת להתגורר בקיבוץ, שם היא נישאת למוי־שלה, בנו של מי שהיה מאהבה של אמה. בקיבוץ היא מתאהבת ברמי, פרי־ההרבעה של המר־שק, המתייחס אליה כאל מיספר נוסף ברשימת הכיבושים שלו, למרות שהיא

הכוכבת

אשת ידידו הטוב ביותר. בסופו של דבר עוזבים אותה שניהם: גם הבעל וגם ה־מאהב.

עמק פרי, שיבויים את הסרט, אינו מת־ייחס רק למיסגרת הסיפור החיצונית. „קיים גם סיפור־על, מיטאפיסי, העוסק בנישמתו (המשן בעמוד 20)

הייתי בסדר?

שאלה בהתרגשות השחקנית הצעירה רונית (סלומי) ניקו, נעורי ורדה־לה פורת, שלמדות ניסיונה העשיר כשחקנית התרגשה מצילומי־המיבחו לצידו של רפי תבור, בחוס המיבחינים זכתה רונית בתפקיד הנכסף. „החלטתי להעדיף יופי פנימי על יופי חיצוני”, אמר עמק פרי (במדכו).

פרי־ההרבעה

הוא תפקידו של רמי בסרט דודי ורעי בו זכה השחקן שרגא הרפז, הנראה בתמונה בסצירה מתוך סרט־הטל־ויזיה מאחרי הגדר, על־פי ביאליק, עם רחל בהרב.

בתו של תקוע

מיקי, בתו של שגריר ישראל באו”ם יוסף תקוע, הגיעה אל צילומי־המיבחו אחרי שלוש וחצי שנות לימוד אצל המורה הנודעת יוטה האגן, בניו־יורק. מיקי נבחרה לתפקיד החיילת בסרט. משמאל: תחיה שמואלי ואבי פניני

זוהי המעורבות הראשונה שלה בקולנוע הישראלי. יותר מפורסמת ממנה, אך לא פחות נרגשת, היתה רוג'ית פורת, שהופיעה כבר בתפקיד ראשי במחזה הטלוויזיה אנה פראנק, שיחקה בסרטים כמו אני אוהב אותך רוזה ולסלומוניקו, ומאחוריה גם ניסיון עשיר בתיאטרון. למרות זאת היתה רוג'ית נרגשת עד לשד עצמותיה. "הייתי טובה? הייתי בסדר?" שאלה בהשד בתום המיבחן. לא היה נעים להגיד לה בפני כולם, אבל היא היתה מצויינת. גם עמק פרי חשב כך. הוא בחר אותה לתפקיד הדס. "יש בה הקרנה של אישיות, מעלה הטובה למהותה של הדס", פסק.

האידיאליסטים

מציצים בעירום

גם התפקידים הגבריים אוישו בי תום אותו מיבחן. מי שנבחר לשחק

שחקנית הבימה ה' דודי ורעי' צעירה, תחיה שמור אלי, המגלמת בימים אלה את תפקיד לידי מקבת במחזה מקבת של יונסקו, מעיינת בספרה של נעמי פרנקל, לפני התייצבותה בפני המצלמה למיבחן בתפקיד הדס, הגיבורה התימנונית של הספר דודי ורעי.

את מוישל'ה, בעלה הממושם, הנבון, הנכנע והמאכזב של הדס, היה דב גליקמן, שחקן תיאטרון החאן הירושלמי. "בשבילי הוא היה תגלית", אמר הבמאי.

לתפקיד רמי, האידיאליסט הכובש, עליו אומרת הדס בספרה של נעמי פרנקל "כשהוא נוגע בי, האדמה רועדת מתחת", בחר עמק בשרגא הרפז, מי ששיחק את תפקיד נוח, התפקיד הראשי בסרט ה' טלוויזיה מאחרי הגדר.

עתה נותר עוד למצוא את השחקנים שיגלמו את שלוש הדמויות המרכזיות ה' בוגרות בספר: אלימלך, דמות דוסטויב' סקית טיפוסית של חוטא החורג בתשובה, מעניש ומונעש, גורם סבל ומתייסר, שאת נשמתו היתה מנסה הדס לחפש בבנו; ודמויותיהם של סלומון ועמליה, זוג אידיאליסטים מאנשי העליה השניה וממייסדי הקיבוץ, מה שאינו מונע מעמליה לגלות אחרי 30 שנה כי בעלה נוהג להציץ דרך חור המנעול שלה שעה שהיא מתעמלת בעירום.

ומה יהיה על אותם עשרות שחקנים ושחקניות, שהתייצבו למיבחנים עם התיק וות' הכמוסות להגיע למכובות דרך הופעה חד-פעמית על המסך הקטן?

אין מקום לדאגה. רובם לא ילכו לאיבוד. מיבחנייהבד שנערכו לא היו רק לצורך הסרט דודי ורעי, מרגיעים אנשי מחלקת הדראמה של הטלוויזיה. בקרוב עומד תיאטרון שידורי ישראל להקים סדנת שחקן גית מיוחדת, שתעבוד בקביעות ליד מחלקת הדראמה ותספק את מאגר השחקנים לצרכים השוטפים של הדראמה בטלוויזיה הישראלית. אלה שהצליחו במיבחנים ייכללו, קרוב לוודאי, בסדנה זו.

לגבי צעירים הרואים את יעודם בתיאטרון, ושהתיאטרון המצוי במשבר מתסכל אותם, זהו הסיכוי היחיד שעוד נותר להם שקרוי "להגיע".

היתרה של אדם בשם אלימלך, שאישיותו, מעשיו ודמותו נעים בין חטא, טומאה ופסע — לבין ענוש והודככות. אלימלך זה, ממייסדי הקיבוץ ומאנשי העליה הש' ניה, הוא אביו של מוישל'ה, עימו מת' חתנת הדס בקיבוץ. בהיותה נערה תימנה' גית היא מחפשת את תכונות אישיותו בי סביבתה הקרובה. היא מתפכחת מהר מאוד, כשהיא מגלה שהנשמה היתרה, התנועה המהירה בין חטא לבין הודככות, אינה נמצאת במושל'ה בעלה. אז היא הולכת אחרי רמי, המסמל את השתלטות הגב' רית".

שלוש הדמויות המרכזיות בסרט הן, לפיכך, דמויותיהם של הדס, מוישל'ה ורמי, שסיפורם מתרחש על רקע צברי, ישראלי, עכשווי, כשגיבורי העלילה הול' כים למלחמה וחוזרים ממנה, מבלי לציין בדיוק באיזו מלחמה מדובר. אבל זה מאפשר להתייחס באמצעות הסיפור אל המלחמה והשלום כאל שני אלמנטים מרכזיים בחיינו.

במשך חודשיים סרק עמק פרי את כל התיאטרות בארץ, בחן כל תמונה של כל שחקן ושחקנית במישרי טוכנויות השחקנים, כדי לחפש אחר השחקנים ה' מתאימים לדמויות העלילה כפי שהוא רואה אותם. "אילו רציתי לעשות לעצמי חיים קלים", אמר, "הייתי לוקח שחקנים ידועים ופורת לעצמי את הבעיות. אבל חיפשתי אחר דמויות שאישיותן תתאים לתפקידים".

כוכבת הסרט תהיה, ללא ספק, הדס. כפי שעמק ראה אותה בעיני רוחו, היא "היצור הבלתיאפשרי": יפהפייה, מקסי' מה, פראית, משוחררת — יצור שכמעט אינו קיים.

"את הדמות האידיאלית לתפקיד לא יכולתי למצוא בארץ", אמר עמק. "אילו הייתי צריך לבחור שחקנית מחוץ לארץ הייתי בוחר בקתרין רוס, ששיחקה בקיד וקסיר". היא היתה עושה את התפקיד בצורה פנומנאלית. לכן החלטתי שאני חייב להמיר יופי חיצוני ביופי פנימי, לחפש שחקנית שיש לה הקרנה של איש' יות, לתת את המהות הפנימית של ה' דמות — במקום ללכת שולל אחרי החי' צוני, שמאחריו יש מעט".

היסטריה

של צחוקים

אז ש שנבחרו להתייצב בפני ה' מצלמה לצילומי המיבחן לתפקידה של הדס, היו צריכות לקרוא לפני המיבחן את היצירה הספרותית, להכיר את הדמות וללמוד על-פה את הסצינות שנועדו ל' מיבחן, תוך ידיעת הדברים המתרחשים בעלילה לפני ואחרי הסצינה.

כל אחת מהן היתה צריכה לשחק שני קטעים. בקטע האחד היה מוטל עליה לשחק את קטע הפרידה של הדס מרמי, פרי ההרבעה של הקיבוץ. בקטע השני, ניצבה כל הדס, מול מוישל'ה, המציע לה נישואין, והיא מתוך מניעים מיסאפסיים, נענית לו. מסתבר שהיתה זו משימה לא קלה, אפילו לשחקניות בעלות ותק, אחת המומצ' דות, רחל יסיפון, שיש לה ניסיון במיש' חק תיאטרון בארצות-הברית, לא עמדה בהתרגשות, נתקפה בהיסטריה והתמוטטה. ברגע בו עמדה בפני המצלמה, עם כן- זוגה, ליאור גרינוואלד, חטפה רחל מה שנקרא בשפת השחקנים "בלק-אאוט", בי שום פנים ואופן לא יכלה לזכור את הטקסט שלמדה בעל-פה, פרצה בצחוקים היסטריים. לשווא ניסה עמק פרי להרגיע אותה ולהסביר לה מה הוא מבקש ממנה. הדס הבלתי אפשרית היתה בלתי אפשרית לחלוטין לגבית.

בין השחקניות הרבות שלחמו על ה' תפקיד, היו גם שתי זמרות. אחת מהן היתה רותי נבון היפהפייה, שלדעת עמק פרי אין הפוטנציאל שלה מנוצל דיו ל' מישחק ולקולנוע. "אם אני יכולה לשיר, מדוע שלא אוכל לשחק?" אמרה רותי עצמה. "יש לי גישה למישחק", בעמדה דומה היתה גם הזמרת עדנה לב. "אני מקווה שאעבור את המיבחן שיפתח לי פתח לקולנוע", אמרה עדנה. "אבל אם לא אעבור — לא צריך. טוב לי גם כזמרת".

בין כל הדמויות, שהיו יחד תחת של המישמרת הצעירה בתיאטרון הישראלי, בלטה בלונדינית שקטה, בעלת עיניים ענ' קיות, רק אחרי שדובבו אותה, הסתבר כי זוהי מיקי תקוע, בתו של שגירי ישראל באר"ם, יוסף תקוע. שעה שאבא נשא נאומים חוצבי להבות במועצת-הביטחון, לקחה מיקי שיעורי-מישחק בסטודיו של המורה האמריקאית הנודעת יטסה האגן.

במיסגרת אידועי מלכת המים

1974

נשך בחירת

נסיכת המים התיכון

בנתניה

בחסות

ראש עיריית נתניה

ד"ר אברהם בר-מנחם

במלון "הגליל" החדש

במוצאי-שבת 17. 8. 74

בשעה 8.30 בערב

עיד ה'הלומים תעניק לנסיכה 'הלום

בנשף תצעדנה המועמדות הסופיות בתחרות מלכת המים 1974, כשהן מזגימות:

- * תצוגת אופנה בגדיים של "גוטקס"
- * תצוגת אופנה של בוטיק ביבה
- * שמלוח חופה של סלון "אמבר"
- * איפור של "הלנה רובינשטיין"
- * סיפול בשיער עלידי "וולה"

בתוכנית האמנותית:

אבי טולדנו

ריקי גל ותזמורתה

עוזי פוקס ותזמורתו

מונחה: דודו טופז

כרטיסים במישרדי "סיגנל" ו"הרצל", נתניה ובערב המופע במלון "הגליל".

מי מכיר את יונה דמביצר. המועמדת הישראלית לתואר מיס תבל. שהפכה למנהלת של בית-בושת בניו-יורק?

רשימת כתובות של חברות-בורסה ידועות וחברות כלכליות חשובות במנהטן. אותו מקור הסביר כי הספרים הוחזרו למאדאם משום "שלא ניתן היה לפענח את הקישור קושים בשפה זרה", כנראה בעברית. שהיו רשומים בהם.

דווקא נושא זה, של החזרת הספרים, הוא שגרם לסנסציה. בשעתו, בי-1971, הקרה ועדת חקירה שנשאה את השם ועדת קנאפ, את ההאשמות בדבר השחיתות בי ממשטרת ניו-יורק, בעקבות פרשת השוטר סרפיקו (הפרשה הועלתה גם בסרט המוצג עתה בארץ). בפני ועדת החקירה הופיעה אז קסווירה הולנדר, מי להיתגלתה כבעלת בית-הבושת מיספר 1 של ניו-יורק, ש' חשפה את שערוריית תשלומי השוחד ל' אנשי הממשטרה, כדי שיעלימו עין מבתי הפגישות שלקוחותיהם היו אנשי עסקים מפורסמים ואישירציבור נכבדים. קסווירה

שברחוב ה-77 מיספר 201 מזרחה, בלב רובע המגורים המהודר והיקר ביותר ב' מנהטן, שם, הודיעה להם, יוכלו לגמור עסק, עמה ועם ידידתה.

השניים הגיעו לכתובת שניתנה להם ולהפתעתם קיבלה את פניהם הגברת מילר בלבד. היא בישרה להם, שמסיבות בלתי צפויות, לא תוכל הברכה ליטול חלק במיפגש. אולם כדי לא לאכזבם, היא היתה מוכנה לשרת בעצמה את שניהם, תמורת המחיר הסמלי של 50 דולאר לגולגולת.

השניים לא עמדו על המקח. ואז הח' ליפה הגברת מילר לעיניהם את שמלת הרחוב שלה בגלימה שחורה ארוכה, שהיא כנראה התלבושת המקובלת במיפגשים מעין זה. לבושה בהתאם, היתה הגברת מילר מוכנה להעניק את שירותיה ל' שניים, כאשר להפתעתה הם הודיעו לה כי היא עצורה בשם החוק.

מלכתיופי ישראלית, שייצגה את ישראל בהתמודדות הבינלאומית לתואר מיס תבל במיאמי ביץ', נלכדה על ידי מפלג המוסר של ממשטרת ניו-יורק כי יצאנית, ונחשדת עתה כי היא הפכה ל' מאדאם מיספר 1 של ניו-יורק כמנהלת בית-הבושת הגדולה ביותר בעיר.

גילוי סנסציוני זה פורסם ב-24 ביולי בעתון-הערב הניו-יורקי דיילי ניו, גדול עתונתה של ניו-יורק. הוא היה כלול ב' דיווח, שיגרתי לכאורה, על לכידת בית בושת, שקישר בפעם הראשונה את שמה של ישראל עם עסקי הפשע והעולם ה' תחתון בניו-יורק. עצם חשיפת בית-הבושת שפעל במרכז העסקים של מנהטן לא היה בו אולי כדי לעורר התרגשות. כבר היו דברים מעולם. אולם העובדה שהמאדאם שניהלה את העסק, והוגדרה כיורשתה של 'היצאנית העליונה' קסווירה הולנדר, הוצ'

מאדאם X

ניו-יורק

מפלג המוסר-הציבורי של ממשטרת ניו-יורק, הורה לפתוח את החקירה בפרשה מחדש, כדי לבדוק את הגירסות השונות. הנקודה המסקנת לגבי הישראלים, היתה כמובן: מי היא יונה דמביצר, שהפעילה בשירותה יצאניות צמרת במרכז העסקים של ניו-יורק, ואף היתה שולחת לקוחות לבתי-בושת אחרים בניו-יורק, תמורת עמלה בשיעור של 140%.

פקידי התבירה המארגנת את תחרות מיס תבל, טענו כי ברשימותיהם לא מופיעה נערה בשם זה, שייצגה את ישראל בתחרות על כתר היופי העולמי. גם בישראל לא נבחרה מעולם שום מלכת-יופי או סג' נית בשם זה. כל הניסיונות לברר מהיה הישראלית המסתתרת מאחורי השם יונה דמביצר, לא העלו דבר. במישרדהפנים בי ישראל לא נרשמה מעולם ישראלית בשם זה, וגם בני משפחת דמביצר הבודדים החיים בישראל, אינם מכירים נערה כזאת.

קיימות שתי אפשרויות לפיתרון תעלומת הישראלית שהפכה למאדאם מיספר 1 של ניו-יורק:

● ייתכן שמדובר בישראלית שהיגרה מהארץ, נישאה בחו"ל, שינתה את שם משפחתה ולא היתה מעולם מלכת-יופי.

● מאחר שחלק ניכר ממלכות-היופי הישראליות נישאו בחו"ל וירדו מהארץ, קיימת אפשרות שאיבון מילר היא אחת מאותן מלכות-יופי נשכחות, שהתפרסמו בשמות העבריים שלהם. כששמן האמיתי לא נודע מעולם, ייתכן שהשם יונה דמביצר הוא שם נשואין או שם משוּבש, שמאחוריו אומנם מסתתרת נערת-יופה ישראלית שזכתה בתואר יופי כלשהו, יצאה לחפש את עתידה בעולם, ו' התגלגלה לעולם הזנות של ניו-יורק.

כך או כך, עד לפיתרון התעלומה, דבר אחד ברור ללא ספק: תואר המאדאם הרא' שונה של ניו-יורק נשאר בידי יהודיות. אחרי פולי אדלר האגדתית ואחרי קסווירה הולנדר הזוהרת, באה יונה דמביצר המיס' תורית.

היתגלתה כדמות חדשה ומפתיעה של בעלת בית-בושת: צעירה, חתיכה ומשכילה. בין לילה הפכה קסווירה לכוכבת. היא הופיעה בטלוויזיה, פירסמה את האוטר ביוגרפיה שלה, שנמכרה עד כה בשישה מיליון עותקים, החלה להופיע במסע הר' צאות באוניברסיטאות. היא נאלצה להגר לקנדה, שם המשיכה להוציא לאור עוד שלושה ספרים על עלילות בית-הבושת שלה. שכללו גם גילויים על כך, שבין הנערות שעבדו במוסד שלה, היו דיילות של אל-על.

עתה התעורר החשד כי איבון מילר, הלוא היא יונה דמביצר, היא יורשתה של קסווירה הולנדר. המודיע האלמוני, שב' עקבות המידע שמסר למימטרה נתפסה המאדאם, טען כי עוד בעת עדותה בפני

הגברת מילר פרצה בצחוק עליו. היא היתה משוכנעת שזו מתיחה. אולם כאשר שלפו שני הברנשים תעודות של שוטרים, שהבהירו לה כי הם גמנים על שוטרי תחנת המימטרה הניו-יורקית שברחוב ה-21, הפסיקה הגברת מילר לצחוק. היא היתה מוועזת. זה היה המעצר הראשון שלה, הוויה שאינה נעימה ביותר.

רק בתחנת המימטרה, לשם נלקחה ה' גברת מילר למעצר, הסתבר כי השם איבון מילר אינו אלא שמה המיקצועי, וזהוה האמיתית היתגלתה אז כיונה דמביצר, ישראלית, ילידת תורכיה.

7 גבי קהל הקוראים האמריקאי של הדיילי-ניו, היה עניין מיוחד בסיפור

המתחרה קסווירה הולנדר, שניהלה את המוסד המפואר ביותר של הזנות בניו-יורק, הפכה לאלית המין של אמריקה בעקבות ג'י לוייה על מה שהתרחש בבית-הבושת שלה.

expensive pleasure pad at 141 E. 55th St.
The police reportedly seized several "little black books" during the arrest of the woman, described as a former beauty queen from Israel and a former chief rival of Xaviera Hollander in the happy-hooking game. The woman, Yvonne Miller, was arrested by undercover cops posing as customers. She was charged with prostitution.

מלכת-יופי ישראלית

בו טען העיתון, כי איבון מילר, המאדאם אלא מלכת-יופי ישראלית לשעבר, שייצגה את ישראל בתחרויות על תואר מיס תבל.

ועדת קנאפ ראתה קסווירה באיבון את מיתחתרתה העיקרית בעסקי 'היצאנות ה' עליונה'. היה זה אותו מודיע שמסר ל' מימטרה כי איבון אינה אלא מלכת-יופי ישראלית לשעבר, היא תוארה כ' נערה המשגעת ביותר שניתן לפגוש.

כתוצאה מכך התעורר החשד כי בי החזרת ספרי הלקוחות לגברת מילר-דמביצר, ניסתה המימטרה שוב לחפות על אי' שים חשובים שהיו ברשימת הלקוחות שלה. המפקח צ'ארלס פטרסון, מראשי

זה, ללא קשר להיבט הישראלי שלו. הס' תבר כי בעת המעצר, החרימו שני ה' שוטרים המופגשים בדירתה של הגברת מילר, "ספרים שחורים קטנים", הכינוי המקובל לרשימת הלקוחות בבתי-הבושת. אולם, כאשר הובאה מאדאם מילר-דמביצר בפני שופט כדי להשתחרר בערבות, הוח' ורו לה, "הספרים השחורים".

לטענת הדיילי ניו, יש גירסות סוה' רות, מדוע הוחזרו הספרים למאדאם. מקור אחד טען כי "הספרים השחורים" הכילו

גה כמלכת-יופי ישראלית, היה בה כדי לעורר התרגשות במושבה הישראלית בי ניו-יורק ובקרב מארגני תחרות מלכת היופי בישראל, אליהם הגיעה הידיעה. לטענת פרנק לומברדי, הכתב הפלילי של הדיילי ניו, החלה הפרשה יומיים קודם הפירסום, ב-22 ביולי השנה. היה זה כששני ברנשים החקשו עם הגברת איבון מילר, שהחזיקה בדירת-שרד ברחוב ה-55, בלב העסקים של מנהטן. לפי התיאור היתה דירה זו מסוג דירות העסקים המקובלות ברובע זה, ששכר-הדירה שלה הוא 400 דולר לחודש. שני הברנשים ביקשו מי הגברת מילר בת ה-27, להעניק להם מה' שירותים שמנהל העסק שלה. ואז הומינה אותם איבון מילר לבוא לדירתה הפרטית

בנק „המיזרחי“ בהוליווד

בנקאי קרמיון
הכספים חדרו לזרז

לפני שנים אחדות הקים הבנק חברה שלובה בשם „בוורלי-הילס בנקורפ“, שנכנסה בעיקר לעיסקי-מקרקעין. חברה זו הקימה חברה-בת להשקעות בינלאומיות בשם „אוברסיו דיברסי סייז אקוויטי“, וזו האחרונה הקימה נציגות בישראל בשם „יוזמה“, שנוהלה על-ידי מיכאל גייגר הנימרץ.

כל עוד העסקים בהוליווד עלו יפה, זרמו גם כספים רבים לישראל באמצעות „יוזמה“, שפתחה משרדים במיגדלי שלום בתל-אביב. „יוזמה“ קנתה 36% במפעלי סניני-הגילוח „פרמה-שרפ“, ועוד 40% במפעל-הסריגים „ג'רקולי“, וכן השקיעה מיליונים רבים בקרקעות. גולת הכותרת של „יוזמה“ היתה התקשרות בין הבנק בהוליווד לבין בנק „המיזרחי“ בישראל.

הבנק ההוליוודי היה צריך להשקיע שני מיליון דולר בשיטריהו של בנק „המיזרחי“. נחתם חוזה, והועברו בפועל חצי מיליון דולר — כאשר אירע האסון.

„בוורלי-הילס בנקורפ“ הסתבכה ב-עיסקי-מקרקעין עם חברת-הענק של יהודי הרוולד קליין, קליין הקים חברה בשם „אורבנטיקס“, שעם התמורטותה לפני חודשים אחדים סיבכה גדולים וטובים כמו „פורד“ (18 מיליון דולר), או „פורסט נשיונל סיטי“ (5 מיליון דולר). עיקר ההשקעה היתה של „בוורלי-הילס בנקורפ“, שהתמוטטה עקב כך. הבנק המייסד נמכר לבנק אחר („ולשפרגו“), והכספים חדלו לזרום לישראל. התוכניות של בנק „המיזרחי“ עלו על שרטון, אם כי חצי מיליון הדולר שהועברו כבר, אינם הולכים ברגל.

מיכאל גייגר טוען כי „יוזמה“ לא נפגעה כלל ממה שקרה בהוליווד, שכן החברה בנויה עכשו על משקעים מ-דו-אמריקה ולא על החברות האמריקאיות. מכל מקום, כל ההשקעות עד כה נעשו בכסף מזומן שהועבר מארה״ב, והוא בטוח כאן.

עליית המדר

ביוולי - 1.5% בלבד

35%, וכן עליית התייקרות הוצאות הדיוור. עליות אלו הוקטנו על-ידי ההורחות במחירי הפירות והירקות. כיוון שהתייקרות היבוא כבר השפיעה את עיקר השפעתה ביולי, צפויה באוגוסט עליית-מדר קטנה יותר, שכן הממשלה ממשיכה במרץ רב בהחלת הירקות והפירות, וכן עופות.

שערי איגרות-החוב הצמודות נפגעים גם ממכירות משקעים שונים, הזקוקים לאשראי. כיום משלמים הבנקים 25% נטו למפקידים, וזה הרבה יותר ממה שניתן לקבל מרכישת איגרות-חוב צמודות.

„הפועלים“

יפתח בנקומט

בנק „הפועלים“ מתכוון לפתוח בקרוב בנקומטים, היינו סניפים בהם ניתן למשוך כסף גם כאשר הסניף סגור, כנגד הכנסת כרטיס אשראי למיתקן מיוחד. בנק „הפועלים“ רכש את הזכויות מחברת-המחשבים הידועה „בורז“, שלה שיטה לכרטיס-אשראי לצ'קים מגנטיים. שיטה זו עולה על שיטת הבנקומטים של בנק „לאומי“, שהיא מיכנית ואינה בנויה על הדיו המגנטי. בשלב ראשון יפתח בנק „הפועלים“ בנקומטים בשלושה סניפים.

„דיסקונט“ קנה

מניות „כלל“

בנק „דיסקונט“ קנה חבילת מניות „כלל“, שהיתה רכוש של מישפחת עוזי נתנאל, לשעבר מבעלי „החברה המרכזית“. למעשה החליף נתנאל את מניות „כלל“ שקיבל תמורת מניות „החברה המרכזית“, במניות של „דיסקונט“ (אי.די.בי.). שער החליפין היה 220 בקיורב.

רכישת המניות על-ידי „דיסקונט“ נעשתה במסגרת ההסדר בין „דיסקונט“ לבנק „הפועלים“, על שמירת האיוון בין השניים בעלויות על מניות „כלל“.

דולרים

מזויינים

מציפים את השוק

כמה חברות-תעופה מסרבות לקבל דולרים מקוני-כרטיסים, ללא בדיקתם בבנק. לאחרונה אירעו כמה מיקרים ש-חברות-תעופה מכרו כרטיסים תמורת דולרים מזויינים.

„ט.ו. איי“, למשל, מעדיפה לקבל טרוולרס-צ׳ק, כאשר מציעים לה דולרים, היא לוקחת אותם יחד עם המציע לבנק, כדי לבדוק את מהימנותם.

מחברת „ט.ו. איי.“ מסרו, כי הדולרים המזויינים מופיעים בשטרות של 20, 50 ו-100 דולר.

תעלומות

רשת „עמל“

ברשימת היצואנים של משרד-המיס-חרוהתעשייה מופיעה, כיצואן מצטיין, רשת בתי-הספר המיקצועיים של ההסתדרות, „עמל“. לפי נתונים יצאה הרשת בשנת 1973 ב-661 אלף דולר. הספר אף מצוין כי מיספרה כיצואן הוא 39958.

מכיוון שלא ידוע על כל יצוא של רשת בתי-הספר „עמל“, פנה המדור בשאלות לראשי הרשת. הם השיבו כי כל זה היה טעות, כי שלחו למשרד-המיסחרוהתעשייה את תעודת היצואן המצטיין בחזרה, ובכלל אין הם מייצאים אף אגורה אחת וברור שגם לא דולרים. אם אכן טעות הדבר, כיצד ייתכן שתיווצר טעות בסדר-גודל כזה, ומי ערב לכך שעוד „יצואנים מצטיינים“ שאינם מייצאים דבר, יזכו בתמריצים, תעודות וכבוד שאינם מגיעים להם?

לנציה תספוג

התייקרות

הודעת יצרני-המכוניות האיטלקיים על העלאת-מחירים כללית בשיעור של 15%, לא תחול על מכוניות „לנציה“, ו„אטו-ביאנקי“, היבוא, רמל אונגלר, הגיע לי-הסדר עם היצרנים, על ספיגת מרבית ההתייקרויות תמורת מיקדמה של מחצית ממחיר המכונית, שהוא מעביר בתחילת השנה ליצרנים.

אונגלר מחפש עתה מיגרש באיזור תל-אביב, כדי להקים עליו מרכז לשיווק ושירות למכוניות שהוא מייבא.

המפסידים

כמה ישראלים שהחזיקו בפיקדונות-מטבע בסניף הלונדוני של „בנק ארץ-ישראל-בריטניה“, שוקלים פנייה לבית-המשפט שיחייב את „בנק-ישראל“ להחזיר להם את פיקדונותיהם, כפי שמחזיר רים אותם למפקידים בבנק בתל-אביב. מסתבר כי ישראלים רבים הפקידו מטבע זה בסניף הלונדוני ששולם רבית גבוהה, והלכו בכך בעיקבות „בנק-ישראל“ עצמו, שהפקיד בסניף זה 30 מיליון מרקים גרמניים ועוד 10 מיליון פרנקים צרפתיים. לפי המדיניות כיום לא יקבלו מ„בנק-ישראל“ חזרה את פיקדונותיהם, עווד שאלה שהפקידו בבנק בתל-אביב אכן יקבלו את כספם חזרה.

לאחרונה התגלה גם כי מיספר ניכר של ישראלים יפסידו כספם כתוצאה מ-פשיטת-הרגל של בנק „הארשטוט“ הי-גרמני. ישראלים אלה החזיקו בכספי פני-צויים מגרמניה בחו״ל, ולא העבירום ארצה. הם הפקידו אותם בבנק הגרמני הפרטי, ששילם ריבית גבוהה ביותר, והתי-מוטט לאחרונה.

במדינה

מישטרה

האשמה - ידיד ערבי

„זונה!“ צעק החוקר

על הצעירה היהודיה

שנעצרה על שאירחה בביתה את

ידידה הערבי

לבעל הדירה ברחוב לאון בלום 2 בי חיפה, משה בוכבוטרביד, ציפתה בשבוע שעבר הפתעה גדולה.

הוא הגיע אל המקום במטרה פשוטה, לגבות את שכר-הדירה מן הדיירת. אלא שאז גילה בדירה השייכת לו את הערבי נסוחי דרוויש (25). בחברת יהודיה.

צו של יופי. אותה שעה שהתה הר-דיירת שלו, נועה קצירגנסקי, בביתה של חברה אחת, החלימה שם מניתוח. בעל-הדירה, שנדהם למצוא בדירה בחור ערבי ובחורה יהודיה יחד, מהגם ששר-כרת הדירה המקורית לא נמצאה שם כלל, מיהר להחרים את תעודת-הזהות של נסוחי, ולהוציא את המישטרה.

חוך זמן קצר הגיעו חמישה שוטרים, וביקשו לערוך חיפוש בדירה. אך נועה קצירגנסקי, הדיירת, שהגיעה בינתיים למקום, סירבה לכך בתוקף, דרשה שי-יביאו צו חתום על-ידי שופט.

השוטרים חזרו על עיקבותיהם כלעומת-

דיירת קצירגנסקי
„סינופת“!

שבא, אך כעבור זמן-מה שבו, מצויידים בצורח-פיש. והחלו מחפשים בדירה אחר חומר מסוכן, הקשור באירוגני-חבלה. הר-חומר החשוד היה עיתונים בערבית. ספי-רים כתובים ערבית, ועיתונים לבנוניים. ידידה הערבי של נועה, נסוחי דר-וויש, נעצר במקום, ואילו את חברתו הר-יהודיה הזמינו השוטרים לחקירה במטה מישטרת חיפה. שם נודע לה שגם היא עצורה.

מעצר בגלל ידידות. נועה קציר-גינסקי נולדה בצרפת. בהיותה בת שלוש וחצי עקרו הוריה לארגנטינה, האב, שמריתו קצירגנסקי, משורר ועיתונאי בי-שפת אידיש, השתקע עם מישפחתו בי-בואנוס-אירס.

בשנת 1969 עלתה נועה לבדה ארצה. בשנת 1972 סייעה את לימודה בחוג ל-סיפלות באוניברסיטה העברית בירושלים, ועבדה תקופה מסוימת כמזכירה אצל עורך-דין, ובמישרות חינוכיות עם ילדים תלמידי בתי-ספר עממיים.

היא שכרה לה דירה בחיפה, בשכר חודשי בסך 400 ל״י, לא שיערה בנפשה כי נוכחותו של ידידה הערבי בדירתה תוביל אותה לדי מעצר במישטרה. שעות אחדות לאחר המעצר שוחררו העצורים, אך עוד קודם-לכן הספיקו הר-חוקרים לגרום לנועה הלם נוסף.

„אין זה שבחורה כמוך חלכת עם ערבי?“ שאל אותה אחד החוקרים בכעס. שטר אחר כינה אותה, לדבריה, „זונה“ ו„סינופת“.

הלך הקו. משה בוכבוטרביד, בעל-הדירה, אף הוא לא נשאר חייב. הוא מצא דרך משלו להתנקם בדיירת כסויית-השובה שלו, שהעזה לארח בחור ערבי (המשך בעמוד 26)

איליהון הגורפים

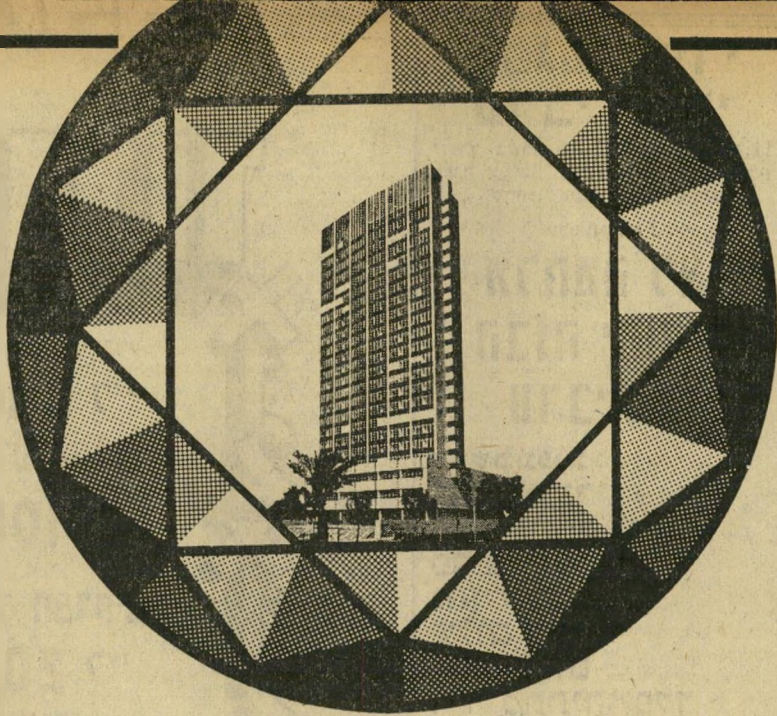
את המזון הרב

ביותר - משלמים

את מס ההכנסה

הנמוך ביותר

אתה רואה אותם בכל מסיבה סוערת, בכל מועדון לילה. הם יושבים כל יום שישי בג'ק וברוקלין, אתה נתקל בהם ב"ח"ל, במלונות המפוארים ביותר, בבתי הקאזינו המפוארים ביותר של אירופה. הכסף זורם מידהם ללא הגבלה. הם תמיד מוקפים נשים זוהרות, ובמסיבות צדקה ומכירות פומביות הם הקונים המבוקשים ביותר. הם — היהלומנים.

הם לאוצר. קיימת שיטת-סיקציה מוסכמת, לפיה קובע משרד-המיסטריות את שיעור כי על כל קארט של יהלומנים חייב יבואן יהלומני-הגלם להכניס לאוצר 22% תוספת בממוצע, שהוא כאילו הרווח מן העיבוד בישראל.

בדרך כלל מקבל היהלומן בחו"ל יותר מאשר תוספת של 22% בלבד על מחיר היהלומני-הגלם. תוספת זו נשארת אצלו, ואין הוא חייב להכניסה לאוצר או לדווח עליה. יתרה מזו: בהסכמת האוצר, מותר לסחור בין היהלומנים בהתחייבויות אלו של תוספת הייבוא. היינו, אם יהלומן אלמוני הביא יהלומים גולמיים באלף דור, לר, מחייבים אותו, עם בוא היהלומים, להכניס לבנק 1000 דולר ועוד 22%, שהם 1220 דולר. היהלומן יכול לקנות מיהלומן אחר אישור על הפקדת תוספת-ייבוא בסך 220 דולר, להכניסה לבנק כאילו היא שלו.

למעשה מתקיים מיסטר באישורי תוספת-הייבוא (הקרויות גם ערך-מוסף) וגי תן לקנות בבורסת היהלומנים במחיר של הדולר השחור, פחות כעשר אנגולות. משום מה הצמידות לדולר השחור? שכן המקור העיקרי לקניית ומכירת דור לרים שחורים, הם היהלומנים. את עודפי הדולרים שהם מקבלים מעל הערך-המור

השודד הנוצץ

סף שנקבע להם, הם משאירים בחשבור נות-בנקים בשווייץ או מוכרים בשוק הי שחור. כאשר עליהם לכסות חוב של ערך-מוסף, הם קונים דולרים שחורים או התחייבויות-ייצוא הבנויות על דולרים שחורים.

מס-הכנסה

מצחיק

כאמור, חממה טפילית זו תיתכן רק בגלל אית-שולם למס-ההכנסה. לכו אורה, אין קל מאשר לגבות מס-ההכנסה מן היהלומנים. כל יהלום גולמי הנכנס לישראל, עובר את הפיקוח על היהלומים. כך שניתן בנקל לעקוב אחריו ולדעת בכמה נמכר, ולמי. האומנם? רצוי להעניף מבט בהסכם שבין שיל-טונות מס-ההכנסה לבין היהלומנים, מי שנת 1972, למשל, ראשית, היהלומנים פטורים מניהול-ספרים. הוראות נציבות מס-ההכנסה קובעות: "נישומים שלא נר הלן חשבונות או שנתברר לאחר בדיקה שסיפריהם אינם יכולים לשמש בסיס ל שומה, יוערכו על פי התחשיב."

היות אמר, הזמנה גלויה לכל יהלומן לא לנהל ספרים כלל, שכן, בעוד כל עצי מאי אחר שלא ינהל ספרים צפוי לכך שפקיד השומה יעריך את הכנסותיו כי ראות עיניו, הרי כאן נקבע במפורש כי אם לא ינהל ספרים כסידרם, יקבע את השומה התחשיב.

התחשיב הוא, למעשה, הסכם פוליטי בין ראשי האוצר לבין היהלומנים. התחשיב קובע כי הכנסתו של יצואן יהלומים בשנת 1971-1972 היתה רק 3.10 לירות לקארט יהלומים שמחירו הממוצע בי עולם היה 450 לירות. זוהי בדיחה גדולה, וגם פקיד-השומה יודעים זאת. אולם הגיוןך בהערכות מס-ההכנסה מתברר היטב בפרשת שומות המס לשנת 1972/73. ב-31 בינואר 1974, הוציאה נציבות מס-ההכנסה תחשיב להערכת הכנסות היהלומנים לשנת המס 1972/1973. נא לשים לב לתאריך: בהתאם לתקנות מס-ההכנסה, כל הנישומים חייבים לתת הצהרה לגבי שנת 72/73 עד לתאריך ה-31 באוגוסט 1973. החל מתאריך זה רשאים שילטונות מס-ההכנסה לקבוע שומות כי ראות עיניהם. והנה, ארבעה חודשים לי אחר התאריך הסופי לגבי כלל ישראל, מוציא מס-ההכנסה את תחשיבו. כלומר, היהלומנים רשאים לעכב עוד כמה חודשים, את המיסים המגיעים מהם.

התחשיב שהוצא הפעם, חתום עלי-ידי שני כלכלנים בכירים של נציבות מס-ההכנסה, והוא מצהיר כי הושג שלא בהסכמת היהלומנים! הפעם, בניגוד לכל התחשיבים הקודמים (המשך בעמוד 24)

נשיא הבורסה משה שניצר, נשיא בורסת היהלומנים, ועד לפני שנה היוצא הגדול בענף, שניצר השכיל להשיג עבור היהלומנים — ועבור עצמו — טובות-הנאה רבות. תודות לו הפך ענף-היהלומנים לחממה סגורה ומסוגרת בפני האוצר, בה פורחים היהלומנים בעזרת הקלות פנטסטיות במיסוי.

המדינה למימון יצוא יהלומנים, ורכש בהם קרקעות. כאשר התגלה כי זיס מחזיק ב-100 מיליון לירות — בשנת 1965 — רעשה הארץ. או הוברד כי כל יהלומן יכול למשוך כימט כל סכום כסף שירצה, מכספי עידוד היצוא. הוא משלם על כסף זה ריבית של 6% בלבד, ועושה בכסף ככל העולה על רוחו, ללא כל פיקוח. בשנת 1965 משכו היהלומנים 300 מיליון לירות בריבית נמוכה זו. בשנת 1973 קיבלו היהלומנים 650 מיליון לירות בריבית נמוכה של כ-6%. היהלומנים אינם חייבים עד היום לי הכניס את תמורת מכירת היהלומנים שלי

היהלומן הישראלי הוא יצור זואולוגי מיוחד במינו. זהו אדם המרוויח מיליוני לירות לשנה, והוא פטור, למעשה, ממס-ההכנסה.

בעולם מוכרות כמה מדינות הפוטרות את תושביהן ממס-ההכנסה. כמו ודו, ביי רת ליכטנשטיין; כמו פנמה שבמדינת פנמה; כמו אי קימאן, בישראל, כל יהלומן כמוהו כתושב ודו ופנמה. עיסקי היהלומנים בישראל שזורים כי קשר בל יינתק עם עיסקי הדולר השחור והשקעות שחורות אחרות. ג'עדן שחור זה פורה היום במדינה בה משלם האדם העובד 87% מס-ההכנסה — ובאותה מדינה משלם היהלומן סכומים מגוחכים.

חפתים

מזהב

מי שיוצא מפעמים מועדון-לילה, כל הסיכויים שיפגוש שם את יחזקאל גולדמן, את סלומון גרינשטיין, את אטו בירנבאך, את דוד רחמינוב, את נפתלי אלון, את פריץ חוצ'נר, את מיכה גיטר או את ליאון קליינמן.

היהלומנים מספרים כיצד עורר נשיא, משה שניצר סקנדל איום במלון צ'ריצ'ל בלונדון. היה זה לפני שבועות אחדים, עת שהה שניצר במלון באותה עת בה שהו בו ראשי-הממשלה יצחק רבין ועזר וייצמן. שניצר החליט לסגור את עיניהם של רבין ווייצמן בחפת-הזהב יק רים שקנה, והנה כמה דקות קודם שהתחילו לענדם ולרדת למיסעדה, גילה כי החפתים נעלמו מחדרו. כל הצעקות לא עזרו, וליצני בורסת היהלומנים טוענים כי מאז הוא הולך רק בחולצות עם שרור לים קצרים...

ענף היהלומנים הישראלי כולו עשה בי שנת 1973 יצוא של 570 מיליון דולר. יצוא זה העמידו במקום הראשון ברשימת ענפי-ייצוא של המדינה, רק לפני שנים אחדות היה יצוא היהלומנים כ-100 מיליון דולר בלבד, והנה פרץ הענף ור שניצח כבתוך חממה. מתוך סכום זה ריכוז תישעה יהלומנים בלבד בידיהם יצוא של 336 מיליון דולר, היינו כ-60% מכלל הייצוא של ענף היהלומנים כולו. תישעה הגדולים הם האחים בריצ'יון ור אריה פוזילוב (46.2 מיליון דולר יצוא); משה שניצר (40); משה לוסינג (24.6); ראובן שטיינמן (13.5); חיים לוסינג (12.3); האחים מולדבסקי (12); אריה קצף (11.6); חיים מולד (11) ויהלומי קרן-אור (10.6).

כמעט כל אחד מתישעה הגדולים הכי טיל את יצואו לעומת השנה הקודמת. אחרי המיתון, הוכחה הארץ כולה בתדהמה כאשר נתגלה כי היהלומן יהודה צבי זיס השתמש בכספים שנתנת

(המשך מעמוד 23)

מים. הודיעה נציבות מסי-הכנסה כי ל-
אור הגיאור בענף היהלומים בעולם וב-
ישראל, החליטה להעריך את הכנסות ה-
יהלומנים לפי הכנסתם הגולמית האמיתית.
היתה זו הודעה מהפכנית, שכן כל ה-
שנים קבע התחשיב הכנסה פיקטיבית
מוסכמת ממוצעת, ולפי זה שולם מס-
ההכנסה. אלא שהשטעם הודיע התחשיב כי
לכל יהלומן ייעשה חישוב נפרד ואמיתי.
אולם עמדתם האמיצה של שילטונות
מסי-ההכנסה החזיקה מעמד חמישה חוד-
שים בלבד. ב-9 בחודש מאי יצא תחשיב

קצף

פוזילוב

העלית הנוצצת

חדש, שביטל את קודמו, והודיע כי כל
חישובי התחשיב הקודם בוטלו, ואילו ה-
התחשיב החדש הוא בהסכמת היהלומנים.
התחשיב החדש לא היה חתום עלידי שום
כלכלן, ללמד כי זהו הסכם פוליטי — לא
כלכלי.

תחשיב

לפי העין

התחשיב החדש מהווה גיצחון
חשוב למעלימי המס שבין היהלור
מנים. לפי התחשיב האמיתי הקודם, נק-
בע כי לכל יצואן היתה הכנסה גולמית
בשיעור של 2.5% מערך הייצוא. ואילו
לפי ההסכם הפוליטי נקבע, כי כל יצואן
ישלם כ-4 לירות לקאראט.
אם לקחת לדוגמה את משה שניצח,
הרי לפי התחשיב הנכון צריך היה לשלם
מס על הכנסה גולמית של מיליון דולר.
לפי התחשיב הפוליטי — ישלם רק לפי
רבע מסכום זה.

ההבדלים בולטים ביותר לגבי היבוי
אנים: על אבן מסוג סטונס צריך היה
לשלם קודם לפי 140 לירות לקאראט,
ועכשיו לפי 70 לירות. על אבן מסוג צ'יפס
צריך היה לשלם קודם שש לירות ל-
קאראט, ועכשיו לפי 3.25 לירות לקא-
ראט. בקצרה: תשלומי מסי-הכנסה ל-
גבי כל ענף היהלומים הוקטנו במחצית.
מי שסבור כי ויתור זה נעשה בגלל
השירותים הטובים של ראשי הענף ל-
מדינה, טועה. כאשר ביקשו מן היהלור
מנים להשתתף במלוות-המילחמה המיו-
חד האחרון, הסכימו אלה לקנות תעודות
מלוות ב-50 מיליון לירות, בתנאי ש-
יקבלו סכום זה כמלוואה מאוצר המדינה,
ונוסף לכל ירחו לכל היהלומנים את חר-
בת הצהרות-ההון הפרטיות לשלוש שנים
כל אורח במדינה חייב להגיש הצהרת-
הון מדישנה. היהלומנים קיבלו מן האו-
צר אישור מיוחד לדחיית הצהרות-ההון
שלהם לשלוש שנים.

הענף

הכדאי ביותר

היהלומנים מחזויים את המעמד
הנוצץ במדינה. גם סחורת הייצוא
שלהם מבריקה, גם רמת-חיהם כך. ה-
גידול הבלתי-יטבעי של ענף זה בישראל
אינו ניתן להסבר אלא לאור שפע ההס-
רות וההקלות שממשלת ישראל מעניקה
לו. כאשר פוטרם ענף זה ממס-אמת, ו-
נותנים לו שפע של כספים בריבית נמו-
כה, אין כל מניעה לכך שישגשג ויעלה.
אולם כאשר בודקים כמה עולה למדינת
ישראל שישגו הענף הזה, מתברר כי
כדאיותו אינה ברורה כלל ועיקר.
לגבי האוצר, היה יצוא היהלומים מכ-
שיר רבי-חשיבות: מדישנה גדל הייצוא
במאות מיליוני דולר, הגדיל את היצוא
של ישראל בעשרות אחוזים כל שנה.
העובדה כי הגידול בייצוא זה הוא
פיקטיבי ונבנה על ענף טפילי הניחן מ-
הונאות מסי-הכנסה ומשימוש בכספי יצוא
למטרות אחרות, לא הדאיגה איש. רק
היום, כאשר מהדקים את החגורה לגבי
החלק היצרני במשק, מתחיל קיומו של
ענף טפילי זה לנקר את העיניים.
היהלומנים נצצו בישראל שנים רבות
מדי. הגיעה השעה לערוך בדיקה אמיתית
של כדאיותו הכלכלית של הענף בארץ.

מפגש יהודי ערבי המוני

ייערך בשבת 10.8.74 בשעה 11.30
לפנה"צ בנן העצמאות ליד מלון
„שרתון“ בצפון תל-אביב

על הנושא:

מלחמה לא, הבנה יהודית ערבית נן

בהשתתפות:

אורי אבנרי

ח"כ תופיק זיאד

פרופ' יוסי יהב

נתן ילין-מור

שלום כהן

יגאל עילם

ד"ר מתתיהו פלד

ח"כ מאיר פעיל

ח"כ מרשה פרידמן

ח"כ אליעזר רונן

בתוכנית האמנותית:

מישא אשרוב

חנן יובל

להקה יהודית ערבית

יבי

יהודים וערבים מוזמנים

טוטו

השבוע זכה תושב בני-ברק

390.000 ל"י

מינימום הפרס הראשון

100.000 ל"י

* * *

מינימום כלל הפרסים

200.000 ל"י

השבוע משחקים של

הליגות האוסטרליות

יום חמישי —

המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

כמה זה עולה ?

למעלה מ-10 מיליון לירות בשנה

עולה לנו לנקות את האוטובוסים

עזור לנו לשמור על הנקיון.

המחלקה ליחסי ציבור

אגד

לאברהם קושניר, על סיקור פרי שיתוף בנק ארץ-ישראל בריטניה, במסגרת השבוע, יומן אירועים (יום ששי, 3 באוגוסט). בשעה שריאין את המפקח על הבנקים, הד"ר מאיר חת, גילה קושניר תכונות שהן נדירות אצל מראיינים ישראליים: תקיפות ללא תוקפנות, עדינות של ביטוי תוך אידיהתפשרות עם הנושא. בשאלותיו המנומסות, שבהן לא השאיר למראיין כל מילוט של התחמקות, הצליח קושניר להוציא מפי סקופ, העובדה שהציע לנגיד בנק ישראל את התפטרותו, ובכך כימעט כפה על הנגיד עצמו להתפטר גם הוא.

מאחרי המסך

מי פוחד מאימים?

בעיית הסנקציות ברשות השידור, הי גורמת לחבלה בשידורי הטלוויזיה והרדיו כאחד, הועלתה בדיוני הממשלה ובדיוני הוועדה המרכזת של ההסתדרות, אולם נראה כי פתרון בעיית יחסייהעבודה בי רשות רחוק ביותר.

גם אילו נענו הטכנאים, המפעילים עתה את הסנקציות הסוגרות את הטלוויזיה אחרי 10.30 בלילה, ואת הרדיו באחת אחר צות, להצעות הפשרה של הוועדה המרכזת, ולקריאת הממשלה להפסיק את הסנקציות, היו השיבושים בשידורים נמשכים.

בפתח עומדים שני אימים, נוסף על אלה של הטכנאים: איים העובדים המיירליים, המרגישים עצמם מקופחים ביותר ברשות השידור, ואיום של העיתונאים עוברי דירהשות.

רק העיתונאים. המינהליים כבר השכיבו את השידורים לפני כמה שבועות, ועומדים להשבות אותם בשנית, אם לא ימלאו את תביעותיהשכר שלהם. העיתונאים נמצאים עדיין בשלבי איום בלבד. ההצעה לסגור את השידורים למשך מיספר חודשים, אשר הועלתה על-ידי שר ההסברה אהרון (אראלה) יריב, אינה מפחידה כל-כך את הטכנאים. היודעים כי במקרה כזה יעמדו מאחריהם כל הטכנאים

כדש גולדשטיין
לא נעלמה בת הרב?

עובדי הממשלה, ואף לא את המינהליים, החושבים כי זהו איום סרק. היחידים החוששים מרעיון הסגירה הם העיתונאים, בגלל האופי המיוחד של עבודתם.

כך או אחרת, ברור לגמרי כי לסמנכ"ל רשות השידור, אהרון מיטל, האחראי על יחסייהעבודה ברשות צפויים עוד חודשים, ואולי שנים, של שביתות, סנקציות משאיומתן יחסיים גרועים במקום העבודה המסובך ביותר, מבחינת יחסייעובדים, במדינת ישראל.

גלי צה"ל מוכנים לחפוס

את מקום שידורי ישראל

אחד הסודות השמורים ביותר היום בי גלי צה"ל הוא תוכניתהחירום, אותה הכיר נה התחנה הצבאית, למיקרה בו יוחלט על סגירת שידורי ישראל למשך מיספר חודשים.

אחת התוכניות, אותן שוקלת הממשלה, היא לסגור את השידורים, הן בטלוויזיה והן ברדיו, לתקופה של כמה חודשים, כדי

עורך עברון בפעודה

מדוע נמנע השידור?

תוכנית בת חצי שעה במסגרת יומן הש"ב, ולאחריה תוקדש לכך תוכנית מוקד, בה יתבקש הציבור, תוך מהלך התוכנית, לעזור במציאת הגנעה.

תוכנית דומה קיימת כבר שנים רבות בגרמניה המערבית, ובעזרתה הצליחו כבר, תוך כדי מהלך השידור, לגלות אנשים שנעלמו, פושעים ושוודים נמלטים, אם תצליח התוכנית שאותה עורך עתה גולדשטיין, ימשיכו בהפקת תוכניות כאלה, במסגרת קבועה.

הטלוויזיה תחרים

את הקאמרי

הטלוויזיה עומדת להחרים בעתיד את הצגות התיאטרון הקאמרי, בעיקבות פניית הקאמרי לבית-המשפט לאסור על הטל-וויזיה להקרין תמונות אשר צולמו בהצגת השחקן, לתוכנית קלעים.

הקאמרי פנה לבית-המשפט, שהוציא צו מניעה נגד תוכנית קלעים, בה עמדו לשידור תוכנית שלמה על **אנטון צ'יכוב** ולהשימש בצילומים שצולמו בהשחקן, צורהמניעה ניתן עד לשמיעת שני הצדדים, והתוכנית לא שודרה. הצו לא ניתן נגד רשות השידור, מאחר והיא רשות ממשלתית, אלא כנגד **מושה נתן**, עיתונאי מעריב שכתב את התוכנית, ונגד מפיקה ומגישה, **רם עברון**.

להכריא את רשות השידור, אם אמנם יתבצע איום זה, הרי שגלי צה"ל תישאר התחנה היחידה, ולדעת מפקדיה מחייב אותם הדבר להיערכות מחודשת.

בין ההצעות שהועלו בפני הצוות המכין את תוכניתהחירום: לשידור מהדורת חדשות מדי שעה, גלי צה"ל משדר כיום מהדורת חדשות בכל שעה, החל בשעה 1.30 בלילה ועד שש בבוקר, הזמן בו אין קול ישראל משדר בגלל סנקציות של הטכנאים. הצעה נוספת: להגדיל את יומן צה"ל ולשדרו פעמים נוספות ביום, וכן למצוא תוכניות הדומות לתוכניות שידורי ישראל הזוכות לקהל-מאזינים רב.

הטלוויזיה לעזרת

המישטרה

תוכנית חדשה, לה עדיין לא מצאו מיסגר ת קבועה, היא התוכנית אותה מפיק עתה כתב חבט, **אורי גולדשטיין**, על פי מתכונת של תוכנית דומה בטלוויזיה הגרמנית.

בעזרת בלשים, אנשי העולם התחתון מודיעים ועבודת נמלים, מתחקה גולדשטיין אחרי עיקבותיה של בת-רוב, שעזבה לפני שנתים את ביתה בצפת כדי למצוא עבודה בירושלים, ואו נעלמו עיקבותיה. לאחר שישלים גולדשטיין את עשר שעות הצילום שהוקצבו לו לנושא זה, תשודר

בעיקבות הצו והדיונים המישפטיים נה לה בטלוויזיה התלטה שלא לצלם עוד הצגות של הקאמרי, כדי למנוע צווים ודיונים מישפטיים בעתיד.

סרטים זרים - בעברית?

בעתיד הלא-רחוק יוכל הציבור הישראלי לחנות בסרטים מיובאים כשתם דוברים עברית. חברה ישראלית, שבראשה עומד מי שהיה לפני שנים רבות מנהל קול ישראל, **צבי (הייז)** זינדר, ואשר שמה זינקו הפקות, עומדת לחתום חוזה עם הטל-וויזיה הישראלית, להפיקת סרטים דוברים שפות זרות לדוברי עברית, בתהליך של "דאבינג".

הסרט העלילתי הראשון אותו מכינה זינקו הפקות הוא סרט אנגלי בשם יד קורמק ג'ונס, אשר יוקרן, בעברית, בעוד חודשים מיספר.

בסקר אותו ערכה החברה, התברר כי 60% מהאוכלוסיה בארץ אינה מסוגלת לקרוא את כותרותהתרגום המופיעות על גבי המסך, כאשר מוקרן סרט הדובר שפה זרה. עולים חדשים, ילדים קטנים וקנים אינם מסוגלים לעקוב אחרי הכותרות.

עד שיתחתם סופית החוזה עם הטלוויזיה, עוסקת זינקו הפקות בדאבינג עבור חברות טלוויזיה ביוגוסלביה ואנגליה.

גם אחרי שיוחלט בטלוויזיה סופית על הדאבינג, ברור כי מרבית הסרטים יוקרנו בשפתם המקורית, ורק חלק מהם יועבר לעברית.

מכדורגל לדרמה

עם שובו של הבמאי **אפרים ספן** מ-חופשה, יחלו צילומי דרמהטלוויזיה פע-מונים ורכבות, על פי סיפורו של הסופר יהודה עמיחי.

צילומים אלה יצולמו, לראשונה בארץ, במצלמות האלקטרוניות, המשמשות בדרך כלל לסיקור מישחקי כדורגל, אם יצליח הנסיון, ימשיכו בשיטה זו.

צחי שמעוני

מי אוהב שותפים?

בר בבד עם עלייתו בצד המיקצועי, פילס לו צחי דרך גם בצד המינהלי ברשות השידור. דרך תפקיד עורך, מנהל מדור תוכניות בידור, מנהל מחלקת בידור ומוסיקה קלה ברדיו, הגיע לתפקיד של סגן מנהל תוכניות כשלא **פורת** היא מנהלת התוכניות.

בי-1968 עבר צחי לטלוויזיה, הפך מנהל התוכניות בעברית, משרה בה הוא מחזיק עד היום. הוא מתכוון להמשיך בתפקיד זה עוד כשנתיים-שלוש, "עד שאמצא את כל מה שאני יכול לתת בנושא הזה", ואז-ליצור, "במידה וינתן לי", תפקיד חדש, עליו הוא חולם זה מיספר שנים: להקים ברשות השידור מחלקה שתעסוק בתיכנון ובמחקר קצרי וארוכי טווח, אשר לפיהם תיקבע מתכונת השידורים, הן של הטל-וויזיה והן של הרדיו.

בינתיים מלאו השבוע 25 שנה לעבודתו של צחי ברשות השידור.

שהיה ברדיו, ולתוכניות שידור לבתי-הספר — שהיו כבר אז.

בסוף שנות ה-40 החל עובד בקול ישראל כעובד מן המניין, עם משכורת. באותה תקופה לא היתה הפרדה בין תפקידי הקריין והעורך. אז החליטו בר קול ישראל כי הצעיר החדש, הוא בעל קול רדיופוני ממדרגה ראשונה, יירשו לו גם לקרוא חדשות, שהיה אז הסוכריה לקריינים.

אולם צחי פול לעבר התוכניות הקלות וההגשה העברית. הוא החל מגיש תוכניות של פרפראות מוסיקאליות, שהיו באותה תקופה נדירות ביותר, והיה ידוע כמגיש הראשון, בסיגנון הגשה אישי של תוכניות מהאולפן.

את פירסומו הראשון קיבל עם התוכנית החידו המוסיקאלי, אותה ערך יחד עם **אדון שמוקלר** והגישה. התוכנית היתה על הגל משך עשר שנים רצופות, וזכתה להסידים קנאיים, שישבו כל שבת בבית כדי להאזין לה ולשלוח את פתרונות החידון.

חלום

של שנים

ש הושגה **בפירה אחת**, אותה ערך יחד עם יהודה האזרחי, שנפטר השבוע, היתה לתוכנית שיצרה היסטוריה בשידור הישראלי, והעלתה את צחי לי פיסגה חדשה של פופולאריות. מיבצע הי שידור היומי ששיר מבניי האומה, בעת תערוכת העשור, היה חדש לגמרי אז. צחי הפיק אותו יחד עם **חגי פינסקר**.

צחי היה גם האב הראשון של מישחקי הרדיו מחפשים את המסתמן, יחד עם **נקרימון רוגל** ("אני בכלל אוהב לעבוד עם פרטנרים"), עוד תוכנית אשר נכנסה להיסטוריה של השידורים בישראל.

צחי צוחק על כל העולם

מנהל התוכניות בעברית של הטלוויזיה, יצחק ("צחי") שמעוני, הוא היום המלך המוכתר של כל מה שמורפיץ על המסך החל בשעה שמונה בערב (פרט לחזרות).

את דרכו ברדיו התחיל עוד כילד בן 12, כאשר נמצא בשכונת רחביה הירושלית. בה התגורר, על-ידי עורכי התסכיתים העבריים ברדיו המנדטורי, "אז לא היה טיפיריקורדר", מספר צחי, "והכל היה בשידורים חיים". לאחר התסכית הראשון, הוא כבש את מקומו בתוכניות אלה, מתן עבר אחריכך לאולפן הדראמתי למבוגרים,

במדינה

(המשך מעמוד 22)
תחת צליקורתה.

הוא סירב להחזיר לה כ־700 ל"י, אוֹר תן קיבל על חשבון שכר־הדירה על־פי החווה.

נועה ציירגינסקי נאלצה לעזוב את חיר פה ולעבור לתל־אביב, אך היא הביאה עימה משם לקח מר מאוד.

יחסי־חוק

ניכסון דווקא החפער

למרות הביקורות

הקטלניות עד אירגון

ביקור ניכסון — הודה

הנשיא האמריקאי בהתלהבות

מכתב שהגיע השבוע לראש־הטכס בי משרד־החוק, אביגדור שוהם, היה מודפס על נייר־המכתבים של הבית הלבן. הח תימה שהתנוססה בתחתיתו עוררה אצל שוהם התרגשות רבה. היה זה מכתב אי־שי מנשיא ארצות־הברית, מר ריצ'ארד ניקסון, אשר הודה לשוהם על אירגון ביר קורו של הנשיא האמריקאי בארץ.

מתברר כי הסערה שהתחוללה בארץ, בעיקבות הסעודה הממלכתית שנערכה לכבוד ניכסון במישכן הכנסת, היתה לא־במקומה. מארגני הסעודה הואשמו בכך כי האוכל היה רע, הוגש קר בכלים מכור ערים, שבורים ובלתי־נקיים, כן לעגו ה־עיתונים וכותבי־המכתבים־למערכת, לתוכ־נית האמנותית שהוצגה בפני הנשיא ה־אורח ובני־מליותו בסעודה החגיגית.

אך מתברר כי המארגנים דווקא קלעו בדיוק לטעמו של הנשיא. במיכתבו לשר־הם מציין הנשיא במיוחד את „האירוע ה־מרהיב במיוחד של הסעודה הממלכתית“.

לפי מכתב זה מסתבר אף, כי הנשיא סלה לשוהם על הדחיפות והמכות להם זכה ממנו משך כל זמן הביקור. זכורות התמונות של ראש־הטכס כשהוא מושך את הנשיא, דוחף וסוחב אותו לכל עבר, אולם הנשיא, שקיבל את תרגומי קטע־העיתונות שנכתבו על ביקורו בארץ, כולל הביקורות על ראש הטכס, החליט לשלוח את מכתב־התודה דווקא אליו, למרות ש־כללי־הטכס קובעים כי ראש־המדינה אורח מודה בדרך־כלל לראש־המדינה או לשר־החוק שלה, ולא לפקיד זוט־ר במשרד־החוק.

הכנסת

הדו"חות מתבטלים

מאליהם

אנשי מישמר־הכנסת

מחזקים דו"חות־החנייה

ברחבה — זמכוניות

ח"כים הנהנים מחסינות

מאות המכוניות החונות במקומות ה־אסורים לחנייה, וזוכות בדו"חות־החנייה, אינן טרף מספיק למישטרת ירושלים, כי ניראה, לא רק השוטרים מתחרים בינם לבין עצמם על „מי יתן את מיספר ה־דו"חות הגדול ביותר בימם“ אלא גם מחור־זות המישטרה מתחרים אלה באלה.

אחרת, קשה להבין את ההמצאה האחר־רונה של דו"חות החנייה המחולקים במיג־ר־שהחנייה הסגור של הכנסת בירושלים. חוק מישכן הכנסת ורחבתו 1968 קובע בסעיף 6 כי: „עובדי־ציבור אינו רשאי לעשות במישכן הכנסת או ברחבה, כל פעולה שהוא חייב או רשאי לבצע“ בי־מילוי תפקידו, והעובדה שעובדי־הציבור פעל כאמור, לפי הוראות הממונה עליה, לא תשמש לו כהגנה“.

לפי חוק זה, לא יכלה מישטרת ירוש־לים לשלוח את שוטרי־דו"חות־החנייה לכנסת, ותפקיד זה הוטל על מישמר־הכנסת, לשם כך דאגה המישטרה לספק למישמר הכנסת סטטי־דו"חות מיוחדים. עם סמל הכנסת במקום סמל מישטרת־ישראל, ה־גראים ממש כמו דו"ח מישטרה רגיל, אולם בשוליהם מופיעה ההערה: „הנני להביא לידיעתך כי התלונה תועבר ל־מישטרת ישראל, לשם הגשת תביעה על העברת המיוחדת לך“.

המשעשע בפרשה הוא, כי מרבית ה־מכוניות החונות ברחבת הכנסת שייכות לחברי־כנסת (מלבד מכוניות ספורות של יועצים ועובדי־המשכן), אשר עליהם מגן חוק תחסינות, והדו"חות שהם מקבלים, מבטלים ממילא.

מאות טלפונים הגיעו לגלי צה"ל

כאשר עורכת־הדין זיווה מר־חיים

העמידה עצמה לרשות מיבצע־שידוכים

לגור ביחד לפני הנישואין.
„הוא רצה להציג את עצמו כפראייר, אמרה זיווה לאחר שנסגר הטלפון, „וכך גם התייחסתי אליו“.

ליאו הוא איש יחסי־ציבור בחברה גדולה. הוא אוהב לרקוד, חסיד של הטבע ויודע „כי בין בני־זוג חייבים להיות ניגודים כדי שזה יצליח, ויש הרבה ניגודים ביני לביןך“ הנימוק שיכנע את זיווה, הטלפונים המשיכו לזרום. מאיר, איש־צבא־קבע נוסף, הציע לזיווה הצעה כובשת במיוחד. להיפגש פגישה ראשונה, על כוס מילק־שייק.

הצייר אבי, מפתח־תיקווה, הציע לזיווה לנסוע עימו מיד אחרי סיום התוכנית לירושלים כדי לראות את הוריה, ואילו אורי, מהנדס בן 32, הציע עצמו כמלך הרווקים, אך הצהיר כי הוא מוכן להינשא לזיווה, רק על סמך הכרת קולה.

השעה שלוש־לפנות־בוקר התקרבה בי־

החתנים בפוטנציה לטלפן. מרכזיית גלי צה"ל זכתה במיתקפת־צילצולים, החל בי־אותה שניה ממש.

הראשון עימו שוחחה זיווה היה עוזי, קצין בצבא־הקבע, בן 32. הוא הציע לזיווה, כבילוי ראשון, הליכה משותפת לים.

הבטלפן השני היה מוטי, מרצה באוניברסיטת תל־אביב, בן 40, אשר סיפר לזיווה כי הוא בעל שיער חום־בהיר, עיניים ירוקות ומיבנה־גוף אתלטי. זיווה, שבעיניה גדלק זיק של התעניינות, הצליחה לסחוט ממנו כי גם הוא אוהב את ברהמס, ונראה היה כי השניים עומדים אר־טריטו לקבוע פגישה, אולם בעוד ש־זיווה רצתה כי הפגישה הראשונה תהיה

השדכן

מנחה התוכנית ויוזמה מני פאר, אשר הצליח להפיק את אחת מתוכניות הרדיו הטובות.

מעניינת בבחור בגיל 40-30

„המענייני, נחמד, חבר־לחיים, הגר באזור תל־אביב ושאהב מוסיקה קלאסית.“ מישפט זה לא הופיע, למרבית הפלא, במדור־השידוכים באחד מעיתוני יום־שי, אלא נאמר בקול, במפורש, מעל גלי האתר, עלידי עורכת־הדין זיווה מר־חיים. ביום החמישי האחרון, בשעה חצות וחצי, התייצבה זיווה בגלי צה"ל, כשלפניה מטרה אחת בלבד: למצוא חתן. השדכן שלה היה מני פאר, שהיה לא פחות נירגש ממנה, והשושבינות היו המפיקות אתי פולאק וגוני שפירא. בתו של מי שהיה אחד המנהלים הראשונים של קול ישראל, הדיר ישיעוהו שפירא.

את הרעיון לעריכת התוכנית שאבו מגי ואתי מתוכנית דומה הנערכת ברדיו הצרפתי. שם, כמו כאן, מוזמנים המאזינים לטלפן לתחת־השידור, לשוחח עם בחור או בחורה רווקים המנסים למצוא

שידור בצה"ל

מהירות, והטלפונים לא חדלו לצלצל בי־מרכזיית גלי צה"ל. אחד המטלפנים, שלא הוכנס לשידור, טלפן שלוש פעמים, הציע עצמו כנהג־אמבולנס, ומחה על כך שזיווה הסכימה לדבר רק עם אקדמאים: „מה, יש, אנחנו שלא למדנו, לא יכולים להיות בעלים טיבים?“ שאל בהתמרמרות.

הגיע ההרק הקשה, על זיווה הוטל לבחור בזוכה המאווה, זה שיקבע עמה מפגש עיור, ויזכה בזוג כרטיסי־קלנוע מתנת גלי צה"ל. היא בחרה באיש־יחסי־הציבור ליאו, אתי פולאק התקשרה עימו, כשזיווה מחזיקה אצבעות. ליאו הודה לזיווה, והשניים קבעו להיפגש. עדיין לא ברור אם יזכו מני פאר ואתי פולאק להיות שושבינים בהתנתם של זיווה וליאו, אולם ברור כבר עתה שהם היו שושביניה של תוכנית־רדיו מעולה.

ביקור בסרט שנה טובה לאוהבים, עמד מוטי על הצגת ביקור הגברת הזקנה. מני גילה כי ההצגה עדיין לא הועלתה על הבמה מחדש, וזיווה פטרה את מוטי ב־„לא רציני“.

ככל שחלפו השעות פגה ההתרגשות. לנוכחים באולפן היה ברור כי לנוכח עיי־ניהם מתהווה אחת מתוכניות הרדיו המוצ־לחות ששודרו אי פעם בארץ.

מפקד גלי צה"ל, מרדכי „מוטקה“ נאור, דאג לטלפן בסיומה של התוכנית ולשבת את מסיקה ואילו מנהל רשות השידור, יצחק ליבני, ששהה באותה עת בתחנה הצבאית, אותה ניהל עד לפני מיספר חודשים, לא הסתיר את קינאתו. אבי וילבר, היה ללא ספק אחת מפגני התוכנית. הוא הציע עצמו כמישפטן ובעל מוסך. אבי ניסה להרשים את זיווה, וסיפר לה כי אינו עובד. „יש אחרים שעושים זאת בשבילי בעסק שלי“, אמר, והוסיף שהוא רוכב הרבה על סוסים. „אני פתוח להצעות.“ סיפר לה, „ובעיקר לרעיק של

להם בן־זוג דרך־הרדיו. ברדיו הצרפתי האזמנו כבר עורכי התוכנית פעמים אחר־דוֹת לטכני־הכלולות של זוגות שהתוודעו דרך התוכנית.

ואילו כאן, בארץ, לאחר מיון של עשרות מועמדים הצליחו מפיקי התוכנית למצוא את זיווה. זיווה בת ה־31 בעלת שיער חום מקורזל, שממוגנת, נמוכה וחר־בשת משקפים, הגיעה כשהיא לבושה שמלה צבעונית קיצר־ת־שרוולים, נעלה סנדלים לבנים, ועישנה סיגריות קנט בי־שרשרת, משך כל זמן התוכנית.

כעבור שני תקליטים, ביניהם הציעה זיווה את עצמה בפני המאזינים בזו ה־לשון: „אני גרה לבר, יש לי מכונית, אני מישפטנית בחברה הגדולה שאינה מפסידה כסף (תה"ל), אני מעוניי־נת בבחור אקדמאי, או בעל תשכלה מק־בילה, מוכנה לגור עם בחור לפני הנישור אין עלי־מנת להכיר אותה, ארצוי שלא יטלפן אלי נשוי בתהליכי גירושין“ — מסר מני את מיספר־הטלפון אליו יוכלו

לאה שוקי

קלרית פת

עליזה שושני

קדש - קפיצה

לזוהר

**סידרה רביעית של
מועמדות סופיות בתחרות
על תואר מלכת המים '74**

שלוש יפהפיות חדשות התווספו השבוע לשורת המועמדות לתואר מלכת המים לשנת 1974.

לאה שוקי בת ה-18 היא יפהפייה בעלת שיער שחור ארוך, ילידת קובלנקה שבמרוקו, ותושבת ירושלים. הלור' ליטה הקטנה מהנגב משוגעת לסרטים, ומבלה שעות רבות בחלומות. חלומה הגדול ביותר הוא להיות בעיר הגדולה, לרכוש לעצמה שמלות יפות, וליהנות מבילויים שכמוהם אין בנמצא בעיירתה הקטנה.

קלרית פת התמירה (1.74), לעומתה, היא ירושלמית, בת 20, נערה שתחומי העניין והופעה אכסוטית, שלה מגוונים ביותר. קלרית היא טיפוס אמנותי, למדה ריקוד ומישחק, ואפילו השתתפה כבר בכמה הצגות של החזן הירור' שלמי. נוסף ללימודי האמנות היא למדה גם שירטוט, אבל חלומה האמיתי הוא לפתוח בוטיק.

הנציגה החיפאית של השבוע היא עליזה שושני (1.72), בת ה-20, עליזה היא בעלת תסרוקת אפרו מתולתלת, עיניים ענקיות והופעה אכסוטית. היא לבורני טית תעשייתית במיקצועה, סמלת בחיל האוויר, שהיפוי עובר במישפחתה מבת אל בת. עובדה, יש לה שבע אחיות, שכל אחת יפה מרעותה. תחביבה של עליזה הוא רכיבה על סוסים, וחלומה לנסוע לחו"ל. לשם כך היא אוספת כסף, נוסף לכל זה עליזה היא בתורה רצינית ומסוגרת, אוהבת לקרוא ספרים, ומוסיקת ג'ז. הזמרת האהובה עליה ביותר היא קארול קינג.

חופה וירח'דבש השמלות החופה הן אמבר המפואר לכלות. בגדי ירח'דבש, בהם תופענה המועמדות לתואר, עוצבו על ידי האופנאית רחל ברזן, בעלת הבוטיק 'לצעירות ביבה. האיפור המיוחד, המותאם לתנאי מזג האוויר ועונות השנה, הוענק למועמדות על ידי חברת התמרוקים הידועה, הלנה רובינשטיין.

המועמדות לתואר מלכת המים תופענה בבגדי ירח'דבש של חברת גוטקס. בגדי ירח'דבש של גוטקס מוצעים למכירה כמעט בכל מקום בעולם — כולל ארצות ה' מיזרח הרחוק. בשערן הן מספלות בתכשירי חברת וולה. בתמונה עם בובות אריק.

„אני אוהב להיכנס ללוע הארי - כשאני רואה לפני אש אני רץ אינסטנקטיבית קדימה - כזה האופי שלי!“

ומאז נשאר בצבא, אם כי שתי מלחמות — מיבצע קדש ומלחמת ששת הימים — החמיץ, משום ששהה בחו"ל. בצבא הגיע לדרגת אלוף, דרך פיקוד הצפון, גייסות השיריון, פיקוד מרכז, מפקד הכוחות המשוריינים בסיני וראש אכ"א. בין שיחרורו לבין הבחירות לעיריית תל-אביב היה מנהל חברת „האחים מילצ'ו", יבואני כימיקלים. צ'יצ' הכניס סיגנון חדש למערכת הבחירות לראשות העיר, כשאבק עם האיש החזק במפא"י, יהושע רבינוביץ', בפרטים ובבחירות עצירות, ובסיגנון אישי, אשר היו ההיפך הגמור מהדימוי הציבורי של רבינוביץ'. הבחירות בתל-אביב הוכיחו, כי תושבי העיר ביכרו את הסיגנון שלו, על פני החליפות הכחות והעניבות הלא-אופ-נחיות של רבינוביץ'.

בראיון עם „העולם הזה" היה צ'יצ' זהיר ומחושב. כל שאלה שנשאלה בנוש-אים עדינים, אשר התשובה עליהם עלולה היתה לא לשאת חן בעיני מישחו, נתקלה במשיכת-כתפיים, או ב„אני עדיין לא יודע, איני מוכן להשיב על כך. עדיין מוקדם לדעת."

חדר ענק שקירו האחד עשוי זכוכית, המשקיף על אלפי גגות תל-אביב. לאורך הקיר, מולו, חלון ענקי של זכוכית, ומאחוריו כדים עתיקים, מדליות ולוחות-כבוד. מאחורי שולחן גדול, נקי מניירות, יושב ראש-העירייה הגדולה ביותר בישראל, תל-אביב — שלמה (צ'יצ') להט.

מזכירות נכנסות מבלי לדפוק על הדלת, ומבקשות חתימה על מיסמך, כשהן מכונות אותו צ'יצ', מראות לו ידיעה פיקנטית שמופיעה בצהרון. הוא מתחכם איתן ודרך-אגב מסמן לאחת מהן לקחת עימה את כוסי-התה הריקה, הניצבת על השולחן. „אתה לא תמצא גרניר אחד של אבק בחדר הזה, או בכל חדר אחר אליו אני נכנס. יש דברים, מבחינת הניקיון, שאני רואה, ואף אחד אחר לא רואה. בשביל זה אני יקה", אומר צ'יצ'.

צ'יצ' נולד לפני 47 שנה בברלין, גרמניה. בגיל שש עלה לארץ עם הוריו והת-יישב עימם ברחובות. משך 14 השנים האחרונות הוא מתגורר בשכונת החווילות אפקה, באזור שיפוט בתל-אביב. במלחמת-העצמאות היה מפקד-פלוגה בגיבעת,

„עלייתי על מוקשים"

ולמדתי לקח!"

אם כך, אז מה דעתך ההבדל בין ה-אדמיניסטרציה הזאת לבין הקודמת?

אנחנו יותר פתוחים מאשר ההנהלה הקודמת. אני שים רצו ורוצים שינוי. כאן היה שינוי. גוון אחר של העומדים בראש, גיל אחר, מהות אחרת. מיסגרת פור-ליטית אחרת. יש המון ציפיות מאיתנו, ואנחנו עומדים כל הזמן תחת זכוכית מגדלת.

תל-אביב היא העיר המזוהה ביותר תר-בארץ, ובין הערים המזוהות בעולם. זה גם היה אחד הנושאים במערכת-הבחירות שלך. מה אתם עושים בכיוון הזה?

תל-אביב מזוהה. זו עובדה. אני מאמין שאצליח לנקות אותה. למרות הנימה הסקפטית אצל כל מיני אנשים כשאני מדבר על הנושא הזה. לנקות את תל-אביב צריך פי שלושה מ-1800—1600 פועלי-התברואה

אדוני ראש העירייה, קיימת טענה, אולי שכיחה ביותר, כי אתה עוסק יותר ב-בניית הדימוי הציבורי שלך, על-ידי מערכת ענפה של פירסום וחספיציבור, מאשר בטיפול בענייני תל-אביב. וידיך טוענים שהפכת בחירת ראש-העירייה לבחירה אישית, ואילו יריבך טוענים שאתה „חולה פירסום" וכו' זה בא על חשבון משלמיהמים של תל-אביב.

זה לא נכון. פשוט לא נכון. קח, כדוגמה, את הקמת המישמר האזרחי בתל-אביב. אפשר לאמר כי זה מעניין את צ'יצ' כקליפת-השום. אפשר לאמר כי את צ'יצ' לא מעניין אם מחר תהיה פצצה ברחוב דיזנגוף בתל-אביב. אפשר לאמר כי צ'יצ' עשה זאת כדי שיכתבו בעיתונים, כי עמיקם (עמיקם שפירא חובר העירייה) הביא צלם שצלם את צ'יצ' וזהו. זו לא המוטיבציה שלי. זו לא הדרך שלי. אני לא בנוי כך, ובעיקר לא נבחרתי כך.

ליחסי-ציבור יש דימוי שלילי בתודעה שלנו. חוש-בים „אתה רוצה למצוא חן בדברים שהם לא חלק אורגני ממהותך." אבל לא חושבים בכיוון השני. של-בוחר, או נכון יותר לאורח העיר, אפילו אם הוא לא

„אני אוהב את ירושלים, אבל אין בה דופק"

בחר, יש זכות לדעת מה קורה בעיר שלו, מה עושים בבחירה, האם הם עושים בכלל או עושים בסדר.

ומה בדבר טענות האופוזיציה על ש-לקחת רץ מישור-פירסום העולה מאות אלפי לירות?

אריה גלבלום (מנהלו של משרד-הפירסום אותו לקחה עיריית תל-אביב) הוא לא איש יחסי-הציבור של ראש-העירייה. כל ראש-מחלקה יושב עם גלבלום. כל פעם שהוא צריך להביא משהו לידיעת הציבור, היה אצלי יאיר קוטלר (איש הארץ, ממקורבי צ'יצ'). הוא בא אלי ואמר לי באופן מפורש: „בזמן ההנהלה הקור-דמת הייתי מדבר עם אנשים בעירייה מתחת לשולחן. היה אסור להם לדבר איתי, והיינו קובעים פגישות במיסתרים." אמרתי לו, ואחר כך תודרתי הנחיה מת-אימה: כל עיתונאי יכול לדבר עם כל אחד מעובדי העירייה מתי שהוא רוצה. אני לא יכול להכריח את העובדים לדבר עם עיתונאים, אולם במה שנוגע להנ-הלה אין בעיה.

ומה עם הבחירות?

בבחירות עשיתי שני דברים. אחד: הלכתי לחוגי-בית. שניים: הלכתי אל האנשים ברחוב. היו פעמים

שהייתי בא לחוגי-בית, בו היו רק 15 איש. העוזרים שלי אמרו לי: חבל על הזמן, זה יהיה כישלון. חשבתי שטויות, וערכתי חוגי-בית מוצלח. במה שנוגע לרחוב, הלכתי אל אנשים. אם זה ב-שכונת שפירא או התיקוה, אם זה על שפת הים, אם זה לערבים ביפו, הלכתי אל כל השכונות. עשיתי את זה אולי אחרת. לעיתים הגישו בחירות יפות, שהיו איתי, פרחים לאנשים ברחוב. מה רע בבחירות יפות? איפה כתוב שלאורחי תל-אביב אסור להסתכל על בחור-רות יפות?

לעיתים לחצתי את היד והצגתי עצמי. דבר כל כך פשוט וודאי, שהוא אלי-בית ביחסים בין בני-אדם. גם להתנפלות עלי. אפילו צעקו עלי, במודעה ה-מפורסמת. מדוע החולצות שלי נקיות. מה בעצם עשיתי? הלכתי לאנשים, בני עיר, ואמרתי להם: אני רוצה להיות ראש-עיר כדי לתקן. אני באמת רוצה להיות ראש-עיר, ואני באמת אתקן.

מה דעתך על ראש העיר הקודם, יהור-שוער רבינוביץ, עתה, לאחר שאתה מכנה כבר כראש עיר?

אין לי עדיין ידיעה על רבינוביץ.

„איפה כתוב שאסור לאזרחי העיר להסתכל בבחורות יפות?"

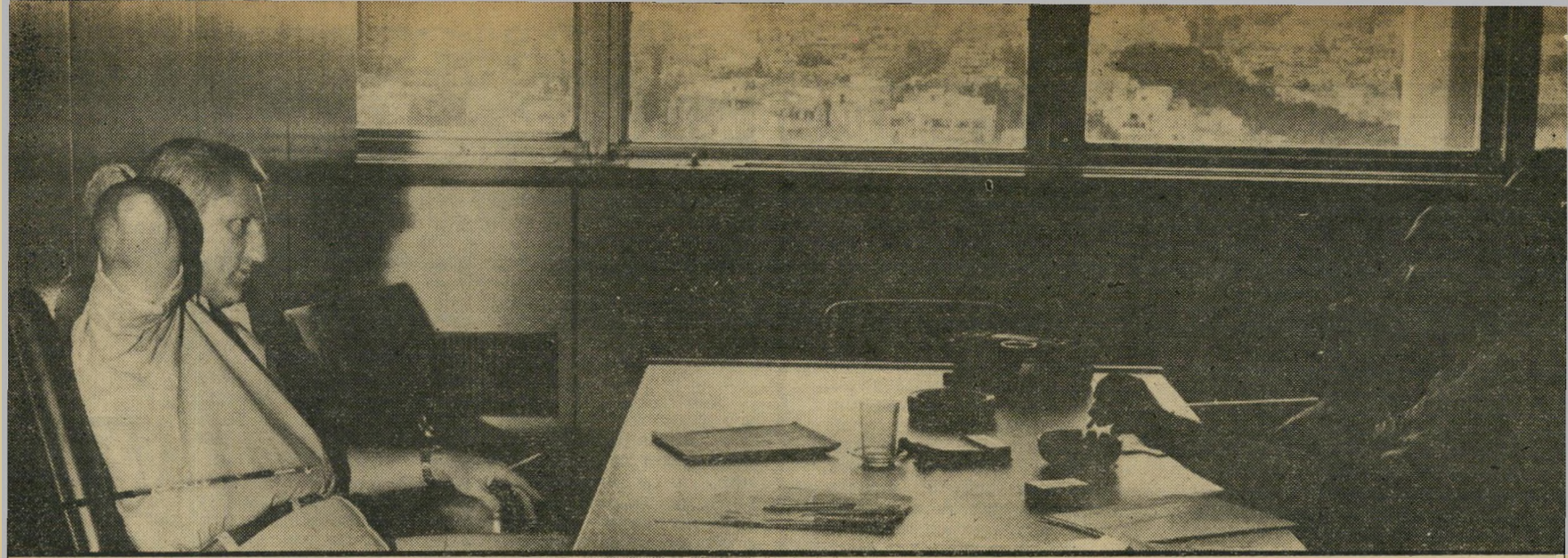
שיש כיום, וכלים, כלים חדשים, מודרניים ומשוכללים. במבט ראשון צריך למעלה מ-60 מיליון לירות לשנה, כדי לנקות את העיר כמו שצריך. אולם ישנם דברים, שאולי לא עולים כסף, שאותם צריך ואפשר לעשות מייד. אם אצליח לגייס בני-נוער שילכו באופן שוטף, ידברו עם אנשים וינסו להסביר להם חשיבות הנקיון, את החשיבות להפסיק ל-לכלך — או תהיה לנו עיר נקיה.

אני מאמין כי תוך שלושת דבועי שנה עד שנה תהיה לנו עיר נקיה. העיר כבר עכשיו יותר נקיה מאשר לפני כמה חודשים. תעבור בדיזנגוף, ותראה כי הוא יותר נקי אפילו מלפני שבועיים.

וראש-עיר טוב?

ראשית, צריך לאהוב את העיר. ירושלים היא ביר-רת ישראל, ואני אוהב אותה נורא, אבל שם לא מר-גישים את הדופק של מדינת ישראל. כאן, בתל-אביב, עיר תוססת, מרגישים את דופק החיים. בכל מקום ב-עיר אתה מרגיש הכל. אם זה בחנות המכולת, ואם זה ברחוב. כל מה שאתה שומע שם, זה הביטוי לדופק החיים הישראלי, ולכן אני אוהב את העיר.

זה עניין של אופי. במלחמה, רציתי להגיע לאחד המעוזים שהיו תחת אש. נסעתי בגיפ, עם מפקד די-גבוה. הוא נהג. פיתאום התחילו להפגין אותנו. המפקד עשה לי סימן „בוא נסתכל מכאן!" צעקתי לו: „חס-ושלום. סע קדימה!" כשאני רואה אש, אינסטינקטיבית אני רץ למקום. זה האופי שלי. וככה זה גם בתפקידי כראש-העירייה.

מה דעתך על המוניציפליזציה של העיר שיום ראשיהעירייה הקודם. בניית בתייהמי דון לאורך שפתיהם וניתוק העיר מן הים?

הדברים קיימים, ואני לא הולך להרוס שום דבר מהם. זה מפרע לי. נדמה לי כי אסור היה לעשות את הדברים כך. צריך היה לעשות את זה בצורה יותר יפה, על חשבון זמן, לתכנן יותר, לחשוב יותר. הקימו בתימלון מפוארים החוסמים את החוף. לתלאביב יש שתי מתותשמים. האחת זה השמש, והשניה זה הים. את השמש הם לא הצליחו לעצור, אך את הים הם הצליחו למנוע ממנה. חבל.

מה עם החניה? בתיאביב אין הרי כן לחנות והקנסות שמקבלים, הן מקונפי הרי עירייה והן מהמישטרה, הם הפלת מם נוסף על כל תושב של העיר.

זו בעייה חמורה, ואנחנו מתלבטים בה. אבל זו רק בעייה אחת ממכלול בעיות התנועה והחניה. נראה לי כי צריך להתלבש כל פעם על נושא חשוב אחר, לפתור אותו, ואז ללכת לנושא הבא, במקום ל"חפש פתרונות שטחיים וקלים. הבעיה עליה התלבשנו עכשיו היא בעיית הורמה

"המיפלגה הליברלית היא

שלי. בינתיים, וגם

הליכוד הוא שלי"

החופשית של התנועה. אני יודע שזה קשור בבעיית החניה, אבל זו לא בדיוק אותה בעייה. אפשר למצוא פתרונות קלים, כמו לאסור על כניסת רכב לאזור. הבעייה היותר ממושכת והיותר קשה היא לבנות חניונים. חניון פירוש אחד: אני חונה, ולא מפרע למהלך התקין של התנועה. הקמנו ועדה במיוחד ל"עניין זה, ואנו כולנו עוסקים עכשיו בבעיית זרימת ה"תנועה והחניה בעיר.

האם העובדה ששרי-האוצר הוא לא רק מהמיפלגה האחרת, אלא גם יריבך דשי עבר במחירות אינה משפיעה על קופת העירייה?

לא. אין לזה כל ביטוי.

כשרך נכנסת לתפקידך פורסמו בעיר תונים איזמים מוסווים ופחות-מוסווים על כך שהעובדים, שכראשם עומדים חברי מפ"א, יתנכלו דך וימרו את חייד כראש עיר. מה קרה עם זה?

אני מקיים פגישות אישיות עם 150 עובדים לשבוע. את זה אף פעם לא עשו בעירייה, ועל זה העובדים לא עולים על בריקדות.

קח למשל את עניין החולים. אני מבקר כ-25 חולים לחודש, מקרב עובדיהעירייה. היו כאלה ששכבו 6-7 חודשים רחוקים למיטה, מבלי שאיש חשב לבקר אר תם, אפילו חבריהם לעבודה. יש להם בעיות. כשהם חולים, הם מקבלים פחות משכורת, ואולי זה מפרע להם לשכור מורה פרטי לבן, אולי חסר להם, ולא רק כסף. כשראש-העיר בא לבקר אותם, מילבד החשיבות שבעניין שהוא מגלה בהם. יש פה גם עניין מעשי של עזרה לחבר לעבודה. במשך 20 שנה לא ביקרו חולים בעיריית תלאביב, ותאמין לי, הרושם שזה עושה על העובד הוא עצום.

כשהתחלתי להזמין עובדים לפגישת היכרות אצלי בלישכה, נהגתי להזמין אותם ב-1.30 בצהריים. ב-2.30 גומרים לעבוד אצלנו. אמרו לי שאני מטורף, שבדיוק ב-2.30 אני אשאר לבד בחדר. כולם יברחו. לפעמים אני צריך, ביוזמתי, להפסיק את השיחה ב-4.30, כיוון שאחרת נישאר עד שעה שש לשוחח.

לא יעזור כלום. הכל תלוי ביחס. יש לי דוגמה לזה מהצבא. במלחמה נפגשתי עם שני חברי. חיילימי-לואים, אשר סיכנו את נפשם, עבדו כמו חמורים, ממש

חיילים למופת. רק השתחררו ממילואים, ופרצה שביתה בנמל אשדוד. השניים עבדו בנמל והיו מראשי ה"שובתים.

פגשתי אותם בזמן השביתה, ושאלתי אותם: "איך זה? בחזית סיכנתם את נפשכם וגופכם למען המדינה, ואילו כאן אתם מפרעים לה להתפתח?" הם אמרו לי דבר אחד: "תלוי איך מתייחסים אלינו. נ. תמורת יחס טוב אנחנו מוכנים לעשות הכל. כאן מתייחסים אלינו רע." זה ההבדל הקטן.

כמערכת הבחירות טענת כי אתה מתכוון להתעסק בזבז העירוני וזא בזבז הרי פוליטי במדינה. לאחרונה חתמת על מינשר, בעניין הפלסטיני, שעורר סערה, לפחות בי מיפלגתך.

אם יש בעייה קריטית, זכותי כאזרח להביע את דעתי. לא שמעת אותי מביע דעה על נסיעת אלון ל"ארצות-הברית ועל בעיות חשובות אחרות. זה לא תפי קידי ולא לשם כך בחרו אותי. פנה אלי מתי פלד, והציע לי לחתום על הכרזת. הוא שאל אותי אם לא איכפת לי שתופענה החתימות של אנשים נוספים, שהם כאילו טאבו בחיים הציבוריים שלנו. אמרתי לו: "להיפך". אין אצלי אפלייה בנושא זה. אחר כך לא הוחתמו אלה, כיוון שהיו אחרים שהתנגדו לאותם אישים".

אחר כך היה העניין בהנהלת המיפלגה הליברלית. אצלי המיפלגה הליברלית, כשמה כן היא. ליברלית, מתקדמת. היו שם אנשים שטענו כנגד העובדה שחתמנו עם אנשים שלא מצאו חן בעיניהם. כמו לובה אליאב. אני התקוממתי נגד טענות אלה. אצלי העניין של הח"רמת אישים מסויימים לא מסתדר עם המיפלגה הליברלית.

ומה יחסך בעיקבות זאת למיפלגה הרי ליברלית וזליכוד בכלל?

המיפלגה הליברלית היא המיפלגה שלי. בינתיים. המיפלגה הליברלית היא חלק מהליכוד, והליכוד הוא שלי גם כן. מאז שאני ראש-עיר, השתתפתי רק פעמיים בשיבות ההנהלה של המיפלגה. אבל זו המיפלגה שלי, בשלחה אותי לתפקיד הזה.

יש במיפלגה אנשים רבים שעוזרים לי. קח, למשל, את שימחה ארליך. הוא המפא"ניק היחידי במיפלגה הליברלית. הוא ידיד טוב שלי. אדם חכם, נבון, בעל תחושות אינטואיטיביות בריאות, שקול. אולם היתרון החשוב ביותר שלו לגבי הוא שהוא שוחח ממש בעניינים המוניציפאליים. בעיקר של תלאביב. אני מתייעץ איתו המון. יותר אני לא רוצה. לאמר בנושא זה.

האופוזיציה המערבית שדך, תוקפת אותך די הרבה. מה דעתך עליה?

לא נתתי את דעתי על האופוזיציה. אני לא יודע אם היא טובה או לא. תפקידה לתקוף, וזאת הם עושים

"הענין הפלסטיני הוא

קריטי - ולכן הבעתי

עליו דיעהו"

נאמנה. מה שברור, שלא הייתי רוצה לראות אף אחד מהם אצלי בקואליציה.

האם תפקידך כראש-עיר גורעים משהו מהחיים הפרטיים שדך? על מה אתה צריך לוותר מאז שאתה ראש עיר?

אני קורא קצת פחות. מה שאני קורא עכשיו, זה שיחות גתה עם אקרמן. יש לי פחות זמן לחברים הרי אינטימיים שלי, וקצת, רק קצת, פחות זמן למישפחה.

• הכוונה לאורי אבנרי, מאיר פעיל ועומס קינן, שלא הוחתמו בגלל התנגדותם של אמנון רובינשטיין, משה אונת וישראל T29.

שבחות הן בדרך כלל קודש למישפחה.

מה אומרים על כך בני המישפחה?

אשתי ויוה טוענת כי היא לא נהנית מלהיות אשה ראש-העיר, אבל אני חושב שזה לא נכון. היא אשה חכמה מאוד, ועוזרת לי הרבה. הילד הקטן לא איכפת לו, זאצל הגדול ההיפך הוא הנכון. הוא לא כל-כך מאושר שהאבא שלו ראש-עיר.

האם אתה השתנית במשהו מאז ש"אתה ראש-עיר?

כן. אני זהיר יותר ומרוסן יותר. בתפקיד כזה צריך להתחשב יותר בבנייהאדם, צריך להיות מרוסנים יותר

"החרמת אנשים אינה

מתיישבת עם השקפה

ליברלית"

בדיבור, יש סכנה יותר גדולה בהומור, לפעמים לא מבנינים אותו והנזק עלול להיות גדול. בהתחלה לא נהגתי כך. קתנהגתי בדיוק כמו שהייתי בצבא, ועליתי על מוקשים. עכשיו למדתי כבר לקח. כן, יש לי הרבה דוגמאות, אבל אני מבכר שלא לספר אותן.

מה דעתך על המצב הפוליטי הפנימי בארץ?

אני לא מאושר ממה שקורה בחיים הפוליטיים ב"ארץ. אני חרד מאוד. למרות שאני אופטימיסט מיקצועי, אולם יש קרני-אור. תנועות המחאה, למשל. לא התנועות עצמן, אלא הגילויים שעמדו מאחריהן. האני שים הצעירים אינם מוכנים להמשיך להיות קונפורמיסטיים, צעירים שלא היו מוכנים לשמוע קודם על פוליטיקה, כלומר, לא היו מוכנים לקחת חלק באחריות, רוצים בזה. היום זה אחרת. מוכנים לשנות דברים.

ומה אתה חייט רוצה לשנות בעירייה? האם הכל מושגם כאן? האם אזרחים לא עומים רים שעות זימים בתור, ממתנינים לפקיד? הרי אם אין תופעות שמרגיזות גם אותך כבניין הזה, שאתה עומד בראשו?

יש הרבה דברים שאינם בסדר. לא עובדים בדפרי סים שהייתי רוצה שיעבדו בהם. יש עניין של מיבנה, שהוא לדעתי רע. אבל אני לא מוכן להיכנס לפרטים. יש גם העניין של האופוזיציה, שהיא לא בדיוק אופר יוציה בונה. אני כאן רק מפברואר, ועדיין מוקדם ל"דבר, אפילו מסוכן לדבר על כל זה. מה שאני צריך זה עוד זמן. כל מילה שאוסף כאן, תזיק לי.

האם היו אישים שהשפיעו עליך? הרי אם יש דך דוגמה של ראש-עיר טוב בארץ או מחוצה לה?

ראש-עיר שהייתי רוצה להידמות אליו, להעתיק אר תו, לחקות אותו — זה אין לי. גם אין לי אישים שהשפיעו עלי באופן מיוחד. לא אני לא יכול להיזכר בכאלה. אבל היו שני אנשים שהשפיעו עלי, ואלה הם הוריי. אבא היה יליד גליציה, איטלקטואר, יהודי חכם, איש קצוות, בעל חוש מפותח לצדק, שאינו הולך בתלם. אביו היה חסיד, אבל אמו, סבתא שלי, היתה קוראת את גיתה וסילר. הוא היה נהגמשאית, אבל בסוף ימיו היה פנסיונר וחי מהכסף, הרבה כסף, שקיבל כשרי לומים מגרמניה. בימי חייו הוא לא היה שכיר, וזו היתה אידיאולוגיה אצלו.

כשבאתי אליו וסיפרתי לו שאני עומד להתום קבע, הוא היה מדוכדך הרבה זמן. הוא היה ציוני, אהב את הצבא כמו כולנו, אבל לא היה דבר יותר שגוא עליו מאשר בנו כקצין בקבע.

אמא, לעומתו, היא אורתודוקסית, שמרגית, הר"לכת בקו, ובעד מיסגרות. שניהם השפיעו עלי הרבה מאוד.

ולמי משניהם אתה דומה?

לאבא.

תיירות

איך מזכירים מידבר?

**נווה-מידבר כסיני
הפך למוקד-תיירות
בינלאומי**

חבורת הצעירים שנכנסה למשרד אל-על בפאריס, פנתה אל פקיד הקבלה ו-אמרה לו: "אנחנו רוצים לטוס לנוויה!". הפקיד הסתכל בהם כאילו נפלו מהירח. "טעיתם בכתובת", אמר להם באדיבות, "אנחנו טסים רק לישראל. תיפנו אולי לנתיבי-האוויר הסעודיים...". אבל אמרו לנו שנוויה זה בישראל", התעקש אחד הצעירים. "אין דבר כזה", פסק הפקיד. דושיח קצר זה שיקף מציאות מוזרה שנצרכה בשנה האחרונה, בעוד שלמרבית

נוויבה יכולה להציע גופים קסומים, חוף-ים מופלא ובלתי-מקולקל, ניהוק מ-מוקדי הוויכוח-הסביבתי, ואכסטיקה מיד-ברית. אבל מקומות מסוג זה יש עוד תריסרים. מחקר שנעשה בנושא הבהיר, כי תיירים פוטנציאליים לכפרי-נופש מבו-דדים, אינם מחפשים רק גופים ותנאים, הם רוצים גם פעילות.

הטענה העיקרית של התיירים בישראל היא, שאין להם מה לעשות וכיצד לבלות במקומות שהם מובאים אליהם.

מערב-פרוע חדש. כתוצאה מכך הח-לו למכור את נויבה לא רק כמקום, אלא גם כתוכנית, הכוללת פירוט מדויק של פעילות לכל יום מימי השבוע. פעילות זו מתחילה בקורס-צלילה מזורז, נמשכת דרך אירוח במאהלי-הבדואים בסביבה, טיור לים לשארם-א-שייח ולסנטה קתרין, ומס-תימת במישתה של פריז, שהנופשים עצמם צדים אותו בדיג תת-מימי. בפי

נופשים בכפרי-הנופש נויבה
איפה הנודיסטים?

הנופשים שחזרו מבילוי בנוויבה, יצא שמה לתהילה, "כמעט הפרוע החדש". "הקונץ הוא לפתות את התיירים איך לעשות-מה במסגרת חברתית טובה", אמר עוגי פילובסקי, שנטל על עצמו את שיווק הפרוייקט.

בין השאר, כולל הפרוספקט המוכר את נויבה לאירופאים הבטחה, שבקירבת-מקום קיים גם מחנה נודיסטי. ספק אם מיהו יכול להצביע על מקומו המדויק של מחנה כזה. אבל העובדה שכל מי שרוצה יכול לישול לעצמו כיברת-חוף מבודדת בדרך מאילת לנוויבה, ולהפוך אותה לחוף נודיסטי פרטי, שלווים כימעט שאין גישה אליו — לוכסו שאינו קיים בשום חוף אחר באירופה ובים התיכון — מעניקה כיסוי גם להבטחה זו.

נוער

הכרוז שניבא

את המלחמה

מישפטם של מפיצי

הכרוז שחזה את המלחמה —

נפתח 10 ימים לפני

שפרצה

"בטרם תגויס למלחמה הבאה: חשוב! האומנם מציחה ממשלת ישראל את כל האפשרויות לקראת השלום? האם, בעידן הטכנולוגיה והאלקטרוניקה, ניתן לבסס ביטחון על גבולות אלו או אחרים?"

זהו קטע מתוך כרוז, אותו הפיצו שני בחורים צעירים, שהיו לדמויות ידועות בהווי הפגנות-השמאל בשנים האחרונות.

אלא שהכרוז, הנראה כאילו נלקח מהווי ימים אלה ממש, הופץ כבר מזמן — למעשה ניבא, ולא ידע כי הוא מנבא — את פרוץ מלחמת יום-הכיפורים.

העזונו שעברת בתחילת החודש מסיף לתת את אותותיו. או-לם לא די לחשוב על מה שהמצב עושה לך — אתה חייב גם לעי-שנות משהו כדי לש-נות אותו מצב. זכרי-שאת יכולה ליפול ב-פה, ביחוד עם בן מזל-גדי או בתולה, אל-תהססי לנתק את הק-שר לפני שיהיה מאו-חר מדי. בגד בצבע זהוב ירומס מצב-רוחך.

★ ★ ★

טבעי הדבר שקשים חדשים מרחיקים את הזכרונות היש-נים. אל תרגישי מוסר-כליות על כך. תחיי את הרגע, עוד יותר מן הרגיל. דאג לפני-סתך; ביחוד לטווח ארוך, אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קבלני. גרום נחת למקורבין-עלידי צעד פיננסי נכון. לבשי חום וסגול, בעיקר השבוע.

★ ★ ★

אוף! חשבת שלא תעבור את זה, נכון? אבל עדיין לא הגיע הזמן להירגע. רק עכ-שיו אתה זקוק לכל כוח-הריכוז שלך ולכל העצבים שלך. בת-קשת: קחי עצמך ב-ידיים. רומאנים הם דבר חשוב, אך ברי-אותך עדיפה. קשר משפחת יגרום לך עונג בלתי-צפוי היד-הרי משפעת ביחוד בתקופת קייץ זו.

★ ★ ★

שב בשקט, ביחוד ביום שבת. זה לא כדאי להסתבך ב-רצונך הטיבעי לבל-ל גם הפירסומים ה-רונים לא עשו לך ק-א טובה. נוטב ש-תתרכז בענייני ה-ענייני-כסף. במ-חיצירה — אתה ש-יך לחוש בכוח-מסוימת, אך השינוי-תלוי בך. אם את ר-זה בהישגים דחי זאת עד סוף השבוע.

★ ★ ★

עכשיו הזמן להקדיש את כל תשומת ה-לב לעבודה, אם לא — אתה עלול גם ל-הפסיד אותה לגמרי. סוף השבוע, וביחוד יום ה', מביאים את התוכנית הגדולה שלך לנקודת-השיא. מאז ו-אילך שוב לא תוכל ל-שנות דבר, ולכן מו-טב שתתכנן הכל מ-קפידה. אם אתה מנה-לת רומן עם גבר נשוי, הפסיקי אותו מיד.

★ ★ ★

נן, עוד שבוע מאומץ שכזה. אבל אם את עושה את כל המצווה-עליך על-ידי ממוניך או הבוסים שלך — יבוא הפסדך על שכ-רך. אל תבזבזי! עדי-לשבוע הבא אתה חייב-לקמץ בהוצאות ובה-לטות. לעומת זאת, זו-היא תקופה מצוינת ל-הגות תוכניות, לחשוב על דברים חדשים, ל-פוש על חוף הים להשתוף ולא לנסוע.

עכשיו הזמן בו אתה יכול ליפול בפח, אם לא תשמור על כל הקשרים שלך ולא תשקול אלף פעמים כל הצעה. נכון, שאתה הרפתקן באופייך, נכון גם שאתה זקוק לדבי-לים חדשים, כדי ש-י להיבו אותך כל פעם מחדש. אבל אי אפשר להגשים יום ג' הוא ניסוכן מבחינה כלכ-לית: אל תהיה בזבזן דווקא השבוע.

★ ★ ★

היזהר מתאונות! ביחוד בימי סוף הש-בוע, אם אתה יכול, התנהג לשבוע הזה כאל תקופה של חופ-שה ורגיעה. אל תנסה לכפות על עצמך מא-מצייירר ואל תעשה שטויות. בת שור: פגי-שה עם אדם הנראה לך, מחבט ראשון, כי-חשוד במיקצת, תגי-ביר את המתת, תוסיף לחוג מכריך רובד חדש לגמרי. לבשי קל.

★ ★ ★

בדומה למלח מנוסה, עם כל רוח. העיקר — שלא תיתקע במקום אחד, שלא תקבל הת-חייבויות מרחיקות-לכת, ושלא תבטיח הבטחות. אתה עשוי לגרום צער לאשה מבו-גרת, וגם עשוי להביא לידי ניתוק עם גבר השוחר את טובתך. אין זה שבוע לקשרים רומאנטיים. מסעות קצרים יביאו הנאה.

אם אתה לא תקבל את עצותיהם של שו-תפיך, אתה תשכיל-להטיק מסקנות מדב-ריהם — ואולי עליהם תוכה בהצלחה נאה. זה חל במיוחד על יום ג', בהמצעה-השבוע ה-זה. הקשר הרומאנטי-עליו חלמת ואשר נד-מה היה לך, כי מת-חיל מנץ — יגיע ל-מלוא פריחתו באמצע-השבוע. אל תחמיצי את ההזדמנות הזאת.

★ ★ ★

הדרך בה נקטת היא ועלי-אף הפנים הזור-עים על פניה — היא אשר תוביל אותך ל-מה שאתה רוצה לה-שיג ולמה שאתה צריך לעשות. זכור כי עליך לסמוך, קודם כל, על עצמך. אבל נסה גם להתחשב באחרים, עד כמה שרק אפשר. היה מתון בתגובותיך, ואל תגלה דבר מתוכניותך לטווח הקצר.

★ ★ ★

חילוקי דיעות סוערים יגרמו לך למפח-נפש. אין דבר: שיי-חה לאור ירח, באמצע-השבוע. תשפר את ה-מצב עד אי-הכר. ית-כן אפילו שזה יגרם להתלקחות הקשר ל-מימדים רציניים ביו-תר. קנייה אשר תע-שי ביום שישי עשו-ייה להוביל אותך ל-היכרות חדשה מעניינת.

דלילה

הבושם הנפלא- לאשה המפתה

בטיח 9/1974

הכרוז היה נבואי. יצחק ("אציק") לאור (26), ארוך השיער ובעל הלשון העוקצנית, נודע זה מכבר באוניברסיטת תל-אביב כ"עושה-צרות" מיקצועי. יחד עם חברו המזוקן, יוסי כותן (25), הש"תף בהפגנות עקובה, פיתחת-רפיה, איק-רית ובירעם ועוד.

הכרוז, שהופיע בחתימת "שי"ח תל-מידי תיכון — שמאל ישראלי חדש", אמר: "השבוע ימלאו שש שנים למילחמת ששת-הימים. בטרם תחגוג, בטרם תצטרף לפסטיבל הספוק העצמי, עצור!! האומנם — חג?

"קריאות השלום של גולדה — מו"מ בלי תנאים מוקדמים, מלווה גם בהכרזות: רסיה — שלנו, ירושלים המזרחית — שלנו, שארם — שלנו, הגולן — שלנו, הבקעה — שלנו, עזה — שלנו, וכל אלה בלוויית התנחלויות, ה"אחוזות ומרכזים עירוניים. ואולי עובדים עלינו?!"

והוא הסתיים במילים: "בטרם תגויס למלחמה הבאה: עצור!"

השניים נעצרו והועמדו לדין באשמת הסתגבול פלילית, מישפטם, שהחל 10 ימים לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים,

נאשם לאור
"בטרם תגויס: עצור!"

הסתיים רק בימים אלה. "בתאריך 4.6.73, נאמר בכתב-האשום, "בשעה 11.55, נכנסו הנאשמים, ללא רשות ושלא כדין, לבניין בית-הספר התיכון ט' בתל-אביב, וחילקו כרוזים מטעם שי"ח תלמידי תיכון. המורה יחזקאל זילברמן ביקש מהנאשמים לצאת מבית-הספר, אך הם סירבו והמשיכו בחלוקת הכרוזים וניהלו ויכוחים קולניים עם התלמידים, דבר שהרגיז את יחזקאל זילברמן."

השופט התחמק, כאשר עלה זילברמן, המורה-לכימיה הצעיר, על דוכן העדים, במישפט נגד השניים שהסתיים רק בימים אלה, התקשה להסביר מה בדיוק היה הדבר שהרגיז אותו. הוא רק זכר שבאותו בוקר התקיים טכס-סיום של תלמידי השמיניות, ושחלוקת הכרוזים לא הפריעה, בעצם, למהלך הטקס.

לעומתו, טען עורך-הדין אברהם אורן, פרקליטם של שני הנאשמים הצעירים: "מורד מאוד שצגי הממשלה, למשל, מוזמנים כאורחי-כבוד לשיעורי-החינוך בבתי-הספר. למיפגנות הימין אין מפריע עים לחלק כרוזים ולקיים פעילות פוליטית בתחומי המוסדות."

"רק את אנשי השמאל מביאים לבית המישפט כאילו היו פושעים פוליטיים..."

שופט-השלום עמוס זמיר, לא רצה להירכנס לתחום הפוליטי של הבעיה, וכדי לעקוף אותו היה מוכן אפילו להסכים להכנסת שינוי בכתב-האשום, ולהרשיע את הנאשמים בכניסתם לבית-הספר, תוך השמטת עניין חלוקת הכרוזים, שאף לא הוכח בפועל.

לא דבר-יתועבה. התובע המישטרי תי ביקש להחמיר בעונשם של השניים, לאור "עברם העשיר" בתחום ההפגנות הפוליטיות. אך השופט לא שעה לבקשתו, והטיל על השניים קנס סימלי של 75 ל"י, וכן חיובם לחתום על התחייבות להימנע מהסתגבול פלילית לתקופה של שנה.

כמירכ סירב השופט להיענות לבקשתו של התובע להשמיד את חבילת-הכרוזים שהותרמה, "אין הם מכילים דבר-יתועבה או דבר אסור אחר", אמר.

השניים קיבלו לדיהם בחזרה את ה"כרוזים, שניבאו את מלחמת יום-הכיפורים.

הליידי עבדה בלילות

מאת ל. בנימין

חקירת המשטרה הופסקה באופן מפתיע לאחר שהליידי נתגלתה

מזה ימים אחדים מגיעות ידיעות למוקד המשטרה שבשכונת תל-אביב, על הליידי שכבשה את השכונה השקטה והסולידית. ידיעות נוספות אמרו כי אין בית בשכונה שבו לא עובדת הליידי במשך כל שעות היום ואפילו בשעות הלילה.

המפקח ד. שמונה לחקור את הנושא העלה כל מיני אפשרויות בראשו ואף החל להתכונן לאפשרות ששכונה זו הידועה כשקטה תגרום לבעיות באיזור כולו. המפקח ד. לא הפסיד זמן, ושלח את בלשיו לגלות את הליידי.

הם הסתובבו ברחובות כדי לעצרה, אך לא מצאו אותה ואז הגיעו למסקנה כי הליידי עובדת כנראה רק בבתיים.

לילה אחד הגיעו השוטרים לאיזור, הם עברו מבית לבית ולא שמעו דבר, עד אשר החליט המפקח ד. לפרוץ לאחת הדירות.

הפקודה ניתנה והשוטרים הסתערו לעבר הדלת, הם פרצו לדירה ואמנם הם ראו את הליידי בפעולה...

(מ.)

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחוברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור, חברה להוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים (המסיימים מהר מדי).

חוברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. ל"קוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתצא ומספק. מלווה בתמונות תנוחה.

המחיר — 20 ל"י להשיג אצל המפיץ הבלעדי: ד"ר ש. גרונימן 8, רמת-אביב, או שלח/י צ"ק/המחאת דואר לתד. 17100, תל-אביב ותקבל/י את החוברת לביתך.

כסף
מזומן
רב מדי
בארנק

נשאר
ללא
מזומנים
בכיסך

אם יש לך חשבון מכל סוג שהוא
(חשבון עו"ש, חשבון חסכון,
חשבון במטבע זר וכו')
באחד מ-195 סניפי בנק דיסקונט
או בנק ברקליס דיסקונט – אין בעיות.
סור לסניף הקרוב של אחד משני הבנקים
והפקד את הכסף לחשבונוך,
חתום על השובר והקבלה בידך.

אם יש לך חשבון באחד
מ-195 סניפי בנק דיסקונט
או בנק ברקליס דיסקונט
ופנקס שיקים בידך – אין בעיות.
סור לסניף הראשון הנקרה
בדרכך של אחד משני הבנקים,
בנק דיסקונט או בנק ברקליס דיסקונט,
הוצא שיק, חתום עליו – והמזומנים בידך.

שרות זה ניתן לך חינם, ללא כל עמלה,
בכל אחד מ-195 סניפינו בכל רחבי הארץ

בנק ברקליס דיסקונט

בנק דיסקונט לישראל

דקאמרון

בשחקים

תראו תראו, מה הכל קורה בחברת העתופה הלאומית שלנו. אחם יושבים לכם בג'אמבו, מסתכלים דרך החלון וחושבים לכם: כמה שזה משעמם ואתם בכלל לא יודעים מה מתרחש מעליכם.

כאשר נפגשים בימים אלה שני עובדי אל"על, בשמיים או על הקרקע, הם רק מדברים ומדברים בסיפור האב, והכל שואלים: מיז מת? איך בדיוק?

או בקווים כלליים מאד, וזה הסיפור: במטוסי ג'אמבו, ליד המחלקה הראשונה בקומה העליונה של המטוס, יש מין כוך שנועד למנוחת אנשי הצוות. יש בו שתי מיטות, ואנשי הצוות יכולים לשכב עליהן מאחורי וילון, כשאיום עוסקים בדברים אחרים.

אנשים, אמרתיו ומה עם הנשים? או פעם היה איש קפדן, צבי טוהר שמו, שהיה אחראי על כל העניינים האלה, והיו לו דיעות מאוד פוריטאניות, כאלה מיושנות, והוא קבע שאסור לגברים ולנשים מאנשי הצוות להימצא בכוך זה ביחד.

אבל העולם התקדם, ואל על גם, והי' איסור בוטל, וכך, באחד הימים, מצאו את עצמם בכוך של ג'אמבו ישראלי לאומי דייקת וקצין ראשון, שהודמן להם לנוח בעת ובעונה אחת. קורה, מה יש.

אבל אתם הרי יודעים שקשה לנוח ב'מטוס, בגלל הרעש והכל, ומכאן לשם מצאו את עצמם השניים במיטה אחת, כשהם נחים יחד, ככה טוב-טוב.

והנה, רוצה השליט שבמרומים שבדיוק או נכנס למקום הכלכלי, ומה ראות עיניו? אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם.

ומה עושה הכלכלי — שהוא ראש ה'דיילים והדיילות, אם אינכם יודעים? בו במקום הוא נותן אולטימטום: או תלונה — או קומיסיון, ואיזה קומיסיון? נחשתם. אותו דבר בדיוק.

חשבה הדיילת על האלטרנטיבות, ובחרה בשניה. יתכן שהכלכלי הוא לא בדיוק אפולו, אבל זה יותר טוב מתלונה. בקיצור, יצא הקצין, ונכנס הכלכלי, והכל התנהל כשורה ובמרק — ואז פתאום בא למקום דייקת, ומה ראות עיניו, וכי?

או יכולתי להמשיך ולספר כאן שהדייל נותן אולטימטום: או תלונה או קומיסיון, וכן הלאה וכן הלאה, אלא שלא כך קרה, ואני לא רוצה לשקר, אפילו בשביל ס'פור טוב.

הדייל, בניגוד לכלכלי, לא היה בעל-תושיה. אולי בגלל זה הוא סתם דייל, והכלכלי הג'ל ממנה עליו.

או הדייל שומר-המוסר הגיש תלונה, וכך נסרף הסיפור בשמיים ובארץ. מה יצא מכל זה — אני יודעת, אם זה מעניין אתכם, תשאלו את הדיילת, כשתטוס בפעם הבאה באל על.

עוד אחד

נמחק

איך שאנחנו מאבדות אותם, ממש אחד אחד. עוד מעט לא יישאר אפילו רווק אחד מתקבל על הדעת לרפואה.

עוד אחד כזה שנפל ברשת הגישואית, הוא דודו מרדור, בנו של המיליונר יעקב מרדור, ואחיה של מיקה, אשתו של הומר יגאל בשן.

דודו, שהוא יורש ממלכת האוניות של אביו, היה רווק עליו ומבוקש, עד שי' איתרע (או התברך) מזלו, והוא נקרא לשרת במלואים בשארם-א-שייח' בשארם יצא לדודו להכיר קצינה ירושלמית חי' נגית העונה לשם יוכי מייסורן, ומה שהשארם של שארם עשה להם בלב — הלואי על כולנו.

מה שיצא מזה בסופו של עניין הוא חתונה כדת-יכוני, שנערכה בשיקט בחוג המשפחה, וכך נפל סופית עוד אחד מרי' שימת הרווקים המבוקשים ביותר, או מי נשאר?

פיתרון לחמסין

אורחי מלון גראנד'ביץ' בתל-אביב, אשר השכימו לטבילת-שחרית בבריכה שעל גג המלון, שיפשו עיניהם בתימהון. הבריכה המלאה מים היתה מלאה גם בדברים נוספים, למשל כיסאות, שול-חנות, בקבוקים ריקים ושיירי-מזון. לפי

חוגגת בן-סימון חגיגה רטובה

כל הסימנים נערכה שם מסיבה עליוזה ביותר. אבל בבריכה? קשה להאמין.

אורחי המלון לא ידעו, כמובן, שזה בדיוק מה שהתרחש שם, בערב הקודם, מוצא-שבת, ערך הבמאי יוסף ("פפ") מילוא מסיבה כדת-יכוני, לכבוד התוכנית המחודשת של רביעיית מועדון-התיאטרון.

אורחי-הכבוד במסיבה, שנערכה בחסר תו של יענקל'ה אגמון, בעליו של מועדון-התיאטרון המחודש, היו הארבעה, שעדיין לא נס ליחם: גדעון זינגר, ראד' בן שפר, יענקל'ה בן-סימון, ו'שמעון בר'.

אל ארבעת המופלאים הצ'טרפו, אחרי ההצגה, ידידיהם וידידותיהם הטובים, והכל הלכו לחגוג על גגו של גראנד'ביץ', ליד הבריכה. וכך, כטוב לר' במאכל ובמשקה, מצא מי שמצא צרור בגדיים, והמסיבה הועברה למים.

ואומרים שמי שלא ראה את המסיבה הרטובה הזו, לא ראה מסיבה מימיו.

נופש וחופש חד הם

כפר-הנופש הצרפתי באשקלון היה תמיד אתר-נופש פופולארי וחביב על אורחים צרפתיים וישראלים גם-יחד, ולא רק בגלל המיטבח הצרפתי שלו. בעיקר היה זה בגלל האורחים עצמם, שידעו להפוך את ימי שהותם במקום לימי פורקן וחופש מוחלט.

השבוע, למשל, בילו בכפר-הנופש יבואן-עצים צעיר שייבא, בין השאר, בחורה מפניגד. היבואן הסתובב בשטח כאילו שהדשא אצל השכן ירוק יותר, אבל ביגונו כדאי היה לו להסתכל לפעמים גם על הדשא שלו, שהיה בכלל לא רע.

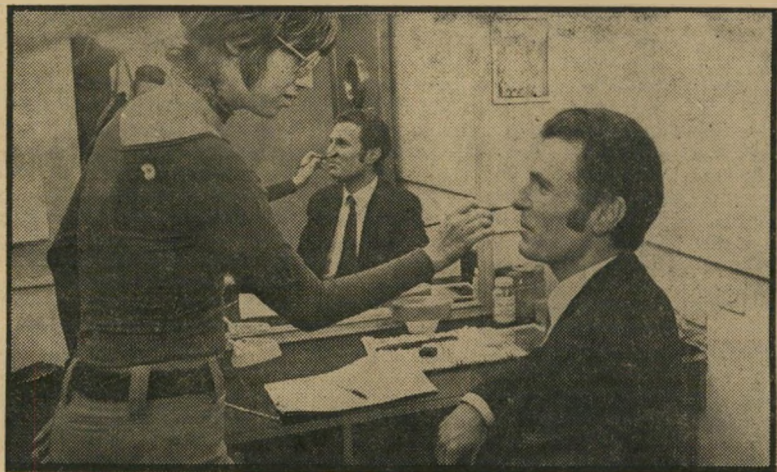
היו שם, עוד פעם למשל, שתי ספריות מתל-אביב שהסתייבו בבגדים-לא-בגדים ושיגעו את השכל לכל הרווקים במקום. היתה אחות-חדרניות מירושלים, שיחד עם חברתה המרכזנית הפכה למרכז חייה-לילה של הכפר.

והיו גם שני צרפתים בני חמישים פלוס שבאו לחפש באשקלון כלות, והבטיחו טבעת-יהלום בת עשרה קאראט למאשרת שתיבחר. היתה שם פצצה בלונדית שבאה עם החבר שלה, ואחרי כמה ימים הסתבר שהיא בסד'הכל גבר שהפך מינו.

והיו שם שתי נשים מבוגרות מחיפה, שהיו כאלה שנשבעו בנקיטת-חפץ, כי הן באו לחפש ידידים צעירים, וגם מצאו. שלא לדבר על היהלומן הצעיר, שהיור במרץ אחרי צרפתייה חמודה, ומשלא נענתה לו — סיפר לכולם שהיא לסבית.

בצד כל אלה היו שם גם סתם אנשים טובים, שבאו לבלות חופשה אמיתית, כמו קריין-הטלוויזיה והמורה להיסטוריה אורי פירסט, שבא בחברת רעייתו המקסימה דפנה, מה שלא מנע ממנו לזכות בהערצת ההמונים. והיו גם שתי נשים בהריון: קריינית-הטלוויזיה רליה מזור בחברת בעלה המהנדס אריה לוי, והבמאית מירי מוגנס בחברת בתה בת התשע-עשרה, שגוראתה רק קצת יותר צעירה מהאמא החרה שלה.

שלא לדבר על המלצרים והמלצריות שניראו נופשים עוד יותר מכל הנופשים האחרים, והוכיחו פעם נוספת שנופש הוא מחלה מידבקת.

קריין-טלוויזיה פירסט ומאפרת חגיגת נופש

חתונה של

מגשי-זהב

אישה-העסקים הצעיר דני חסידורף היה תמיד-תמיד, מאז שזוכרים אותו, רווק מבוקש וידוע, צעיר יפה, בנו של אלברט חסידורף, קונסול-הכבוד של פנמה בישראל ומבעלי בנק דיסקונט, בקיצור, בדיוק הרצפט הבדוק שמגשיה כל אם יהודית טובה לבתה בהגיע זו לפירקה.

אבל אם יש כאלו בכך שעוד קיוו, צר לי לאכזב אתכם. החדשות הן שאחרי שהפסדתו את יוס'י, הבן הצעיר של המישי' פחה, לטובתה של ברכה, יפהפייה בלונדינית שאביה הוא בעל דוכן למימכר-עיתונים בשוק מחנה-יהודה בירושלים, הפסדתה ש'בוע גם את דני, לטובתה של צעירה העונה לשם זהבית לוי.

זהבית היא לא אחת, אלא בת-אחיו של אריה לוי, בעלה של הקריינית רליה מזור. חוץ מזה היא גם אחותה הגדולה של נערת-הזהב ציפי לוי, שהתחתנה גם היא לאחרונה, עם צעיר בשם שוקי, והעושה כעת קאריירה של דוגמנית בלונדון.

לחתונה קיבל הווג הצעיר דירה במיגדלי דוד האכסלקוסי-ביים, וכל אחד חופשי לתאר לעצמו בכמה אפסים מסתיים מחירה של כל דירה כזו.

אבל מתנה כמו שקיבלה הכלה החסודה מאבי החתן — זה לא מקבלת כל כלה. צריך באמת להתחתן עם איזה חסידורף בשביל לקבל מתנה שכזו. אז ככה, זוהי טבעת-יהלום שאת ערכה אני לא יודעת, אבל לעומת זאת, מה שאני כן יודעת, הוא שהטבעת מבוטחת בסכום של חמישה-עשר (!) אלף דולר, וזה כבר אר'מר הכל, לא?

החתונה שנערכה ביום השלישי השבוע, בחווילתה המפוארת של אחותו הבכירה של החתן, שרינה, הגשואה לצורך-הדין הירושלמי, יגאל ארינן, נאבקה על התואר חתן-נתישה. עובדה, מצד החתן בלבד הוזמנו למעלה מאלף איש, שמנא וסלתא וכל המירומי וכולי.

מה שבטוח הוא — שהם מתחילים ברגל ימין.

דני וזהבית חסידורף חגיגת השנה

עוד יש מה לחדש

ישראל

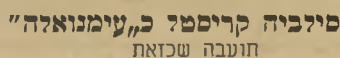
כך לחמו יעקב ויוסף

במ'לחמת יום'הכיפורים

תהיה דעת הביקורת על הסרט יעב
ויוסף אשר תהיה, הרי בשבוע הבא כ־
שר יוצג הסרט בארץ, דבר אחד אינו
מוטל בספק: זהו ההפקה האמיצה ביותר
תה שאירחה ישראל מזה זמן רב, היא

סידרה שלימה של סרטים, שיצאו לאור
השנה, ושאינו לא אחד מהם הגיע לארץ,
וגם לא יגיע בלי מילחמות חריפות
בצנזורה, מטפלות בבניית "האשה כבבלי
העבדות המינית". הסרט הבולט ביותר
בסידרה זו ממלא את הקופות ואת ה-
ביתונים בתגובות היסטוריות חסרות-תק-
דים. מי שגיעע לאפרים בשנה הקרובה
בוודאי יתקשה להשיג כרטיסים כדי לר-
אותו. בישראל הצנוור בוודאי ירצה לחד-
ות לו, אך בוודאי לא ירשה לציבור
לראות דברתיועיבה שכזה.

שם הסרט: עימנואלה. במקורו עמד ספר-מין, שהיה לשם דבר בשל הוויכוחים שנשבו עליו. הוא סיפר את תולדות חייה

החלה לפני מלחמת יום הכיפורים, נסתיימה אחרי המלחמה, ונמשכה כל זמן המלחמה, כאשר התוחמים רועמים ברקע. ועל כך בלבד גותע את החסינות לבמאי היווני מיכאל קאקויאניס ולצוות השחקנים שלו. ההולל כמה שמת דוד עם ביותר כמו קית (הנרי 8' בסלווי (זה) מיצ'ל, הרשל (ארני בסלוויזיה) ברנדי. טוני לו ביאקו (שהיה סחור סמים בהקשר הצרפתי) וקולין דיהרסט ציני-תורלשעבר של ג'ורג' נ. סקוט. מן הגדולות בשחקניות-הבמה עלו ברדוויי, הקוצרת לאחרונה הצלחה עצומה במחזה ישו של יוני ארגיל ברח' סתמפותי.

יחד עם צוות ישראלי גדול שכלל בין השאר את יונה אליאן, יוסף שילוח, משה עצמון, אלי כהן, יהודה אפרוני, שמאל עצמון ואחרים. ניסה לקיימאג'יס לשלוח לסיפור התנ"כי מימד ריאליסטי, של מעשה בשכנים פרימיטיביים. בארץ מיד בירת קהילה, ללא כל המאור וההדר של סירטי קהילה. הוא השקיע שעות רבות בחזרתו, וכדברי יונה אליאן, המגלמת את רחל אמנו, "הוא שיכנע את השחקנים שהתחושה העיקרית שלהם לא צריכה להיות אפוק, אלא שיחזור בפני המצלמה, מאחר שהקלנוע הוא המדיום ה"קרוב ביותר לחיים".

מן בראשיתו צץ במצוריים. מה שמעניין, בין שאר הפרטים בהפקה, היה העובדה שעם פרוץ המלחמה נעלמו שתי קנים וסטטיסטיים רבים מביתם הצילומים מאחר שנקראו לשרת במילואים. הצוות האנגלי שליווה את קאקוויאניס חרד לב־אחר, וזוכר ב"בליץ" של מלחמת העולם השנייה, ואילו הבמאי עצמו, כדי להאמין שיר את הצילומים השתמש בסילואטות

של נערה בבגדוק, אשתו של דיפלומט צרפתי, המתנסה בכל מיסחיקיהמין האפריים, בעידוד הבעל, עד שהיא מגיעה למקנה השחיתים בין גבר לאשה, כפי שהם היום, צריכים להשתנות מן היסוד. הסרט מכיל, בין היתר, מעמדים לס' ביים, וקטע שבו מעשנת יעאנית לסבית, כשהסג'ייה מונחת בין שפתיה התחתון ונות, הנחשב בעיני רבים לפורנוגרפיה, אבל בבאמי מתנגד לכך. הוא לא אחר מאשר ז'סט וואקלין, צלם-עיתונות לשעבר, שהתפרסם כשכמר תמונות עירום של ג'ון פונדה לירחון פלייבו, הטוען שסרטו יהיה תרומה חשובה במאבק לשחרור האשה.

השחקנים : פורנוגרפיה: השחקנים:
השתתפו בסרט, חושבים אחרת. סילביה קריסטל, הולנדית המגמלת את עימי נואל, צריכה להתמסר למצח בקרב היאבקות, לאחר שגופה הוצע כפרס. היא צריכה לשכב עם שני נוסעים תוך מיסה מעל האוקיינוס, ולעבור כמה הרפתקות מנייות, הממילותה ומצאותיה לזיכרונות אחרים. הכוכבת נשבעה כי אחרי ניסיון זה "לא תוריד עוד את תחתוניה בקולנוע, לעולם".

אלן קוני, אחד מגדולי השחקנים של התיאטרון הצרפתי (מי שגילם בזמנו בהנחאים של ז'אן מורו בנחאבים של לואי מאל), הממחק כאן את בעלה של עימונאלה, משיב על כל שאלות העתור נאים באותה תגובה: „אני רוצה לשכוח את כל הענייני“. אבל נראה שבתחילה היו הוא וגם כל האחרים משוכנעים בחשיבות ההברתית של הסרט.

עִמְנוּאֵלָה כִּבְר הַפֶּכֶה לַחֹבֶה חֲבֵרֶתִית
לְכָל מִי שְׂרוּצָה לְהִרְאוֹת אֶת פֶּרְצוֹ בְּצִי-

6		5		4			3		2		1
					9	8	7				
	12							11			10
		15					14		13		
	21		20	19				18		17	16
			25		24	23				22	
30		29		28			27				26
	35		34		33			32			31
		39	38			37			36		
	45	44		43			42			41	40
		47								46	
53	52		51	50				49			48
		59	58		57	56			55		54
				63	62		61		60		
	68			67		66		65		64	63
		73			72		71		70	69	
78			77			76		75			74
				81			80				79
					84	83	82				
	87							86			85
		90					89		88		
				92							91

מאריך :

- כבוד אלהים.
מאונך:
1. כוסי; 2. רב־מג; 3. מעשה־מרמה;
4. מחלה הנומרת לכמשת העלים; 5.
בצורה חזו; 6. קריינית־חדשות ברדיו (ש"פ);
8. מחל על זכותו; 9. זכר בעיונים; 11.
חותן משה; 15. אוחז אנו גושמים; 13.
חלל ממלאכתו; 18. מטעם פינץ; 24. בת־
קול; 21. נמק; 23. מילת־האזה; 24. גמר
עיבוד הארג; 26. עדת בדורים; 17. כמו
85 מאונך; 28. מילת שלילה; 30. פניקה;
32. שה־מרמה; 34. כל־יקבול; 36. תואר
ספרדי; 37. צאצאה; 39. התייפחות;
41. הרב האלוף (ש"מ); 42. עוף־טרף; 43.
יפעה; 45. מנכ"ל הטלוויזיה (ש"מ); 48.
מנומר; 49. שוגא; 51. ב־תרבותו; 53.
כלוא; 55. האות 20־ב בא"ב האנגלי;
57. כלי־גאות; 59. דיל; 61. אבן יקרה;
63. עירום־רלניים; 64. משורר הדלות;
66. בושם מיקראי; 68. מלא עד אפס מקום;
70. חניך צבאי; 72. גבעה קטנה; 73. גברי;
74. המקום הנמוך ביותר בעולם; 75.
בשבילי; 77. גימניסטר; 78. היא שרת את
"שיר היונה"; 80. רססיצץ; 81. צריכה;
83. מסטיג; 84. היס שלו; 88. גר; 90.
תנועה במים.

של שחקנים אחרים במקום אלה שנעדרו, ולעתים אפשר אפילו להשגיח בנוכחות של אחד חדש. בין אחי של יוסף היות דים מצרימה, שלא נראה כלל שעה שהיו עדיין האחים בארץ כנען. — למשל, דן בראמון שהתגייס, כנראה, לעזרת צוות ההפקה ברגע האחרון. גישתו של קאקיאני לנושא תעודת בוודאי יוכיחם רבים. הצד המפוקפק ב"עסקות שבין יעקב לעשיו, בין לבן ל-יעקב ובין יוסף לאחיו, בולטים לעין, ורחל אבנו (יונה אליאן) כנערה צעירה, פראית ויוקדת, עשויה להתרית דמם של כמה מקובלים. מספרת יונה: "קאקיאני חשב שרחל לא הייתה מעולם חלום רחוק, כי אם חייית'טבע פראית ותאוותנית." עם זאת, מסתבר פעם נוספת שתהנ"ך הוא אוצר בלום לנושאים אקטואליים לגמרי,

רחל אבנו
חייית פראית —

בראמון כאחד האחים
— במקום חלומות

אתם הקולנוע הישראלי מוגיה בקביעות. יעקב ויוסף מכיל בתוכו וומר לעוד חמי-שה סרטים נוספים לפחות. משה מזרחי החל כבר לטפל בחלק מן החומר, בסרט שהוא מסריט עתה. ומי יודע, אולי ימצא עוד כאלה ששילכו בעקבותיו.

תדריך

תליאביב

*** שנה טובה לאוהבים (פאר, צרפת) — מצחיקון-פליטון רומנטי מבויים בקלילות מיקצועית על-ידי קלוד ללוש, עם לינו נטורה ופרנסואה פביאן המבריקים בתפקידים הרומנטיים. ושארל ז'ראר משעשע בהרפתיות קומיות. *** חמים ופעמים (טינמה 1, ארצות-הברית) — מצחיקון מטורף של

הנשמה

תצניח כנפיים

הדיקטטור הנודל (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — מי שחושב כי סרט מוליטי הוא המצאת השנים האחרונות, יילך-נא לראות סרט זה של צ'פלין, ויגלה שאפילו היום קשה למצוא קריקטורה נוקבת וחריפה כל-כך של שליט, שהוא עדיין בחיים. כשצ'פלין החל מצלם את הסרט ב-38', הייתה ארצות-הברית עדיין בידידות עם גרמניה, ואביו של לון קנדי המליץ על היטלר כעל מציל מפני הדוב האדום. כאשר חוצצו הסרט לראשונה, ב-40', אומנם לעדו הגרמני כבר לעבר פאריס, אבל אמריקה הייתה עדיין שנתיים לפני פרל-הארבור.

הסרט התקבל אז בכעס רב על-ידי ידידיה הרבים של גרמניה, שלא התקשו לפענח את פירוש הדמויות השקופות בסרט.

הינקל, הרוזן המטורף משוגע-הגדלות הוא כמובן היטלר, הרינג (דג-מלוח) השמן, עטור אותות-ההצטיינות, הוא גרינג וגרב' (ובל) חמור-הפנים, הערמומי והתככן, הוא גבלס. הדרך בה הם מוצגים על-ידי צ'פלין אינה משה אירח ספק בקשר לדעתו עליהם, כשכל אחת מתכונותיהם האופייניות מוגזמת עד גיחוך.

לעומתם, יוצר צ'פלין את כל סדרת הדמויות האנושיות שלו בניטו היהודי, כשבראשם כמובן הספר הקטן, הדומה כשתי טיפות מים לדיקטטור, ושאינו אלא אותו נווד מפורסם, אשר נאבק במכונות, בבני-אדם ובחפצים, ומחפש נואשות, את הדרך לאושר, בכל סרטיו של צ'פלין. ההמצאות של צ'פלין גאוניות כתמים, בין אם זה זאליט

צ'רלי: בין דג-מלוח לזבל

של הדיקטטור עם בלון בדמות כדור-הארץ, לצלילי "לו-הנגרין", או תיגלחת בקצב מחול הונגרי של ברהמס. קרב הנקניק באיטריות שבין הינקל (היטלר) ונפלוני (מוסוליני), ומישחק המושבים במיספרה בין השניים, מצחיקים עד דמעות. אבל בסופו של דבר, וזה לזכות צ'פלין, הסרט אינו מקל ראש אף לרגע באימה שמשרה הנאציזם סביבו, הצחוק אינו מסתיר את הזוועה, ורק הנאום הסופי, הספוג הומניזם, נשמע היום תמים, אחרי שהסתבר כי העולם לא למד שום דבר מן הלקח. אבל זו כבר אינה אשמתו של צ'פלין.

הקלפים

התבלבלו

נשואה ומתפרפרת (דרייב-אין, גרמניה) — קודם כל — השם. איש לא יכול היה לנחש

למי הצליל הכחלחל שלו, כי המדובר בסיפור של ולאדי-מיר נבוקוב. במקור קראו לו: "מלך, מלכה, בירמלך", ואילו בגרמניה קיצרו את שם הסרט ל-"בירמלך חלבבות". בארץ, כנראה מתוך חשש שמישהו יחשוב כי המדובר בסרט על מישחק-הפוקר, המציאו שם חדש. וכך ברור לכולם שהנושא הוא מין.

אבל, כפי שקורה בדרך-כלל, השם המקורי הרבה יותר מתאים. זהו סיפור מתוחכם עם אותו ניחוח פרוורסי במיק-צת של "לוליטה" ו-"אדה", על נער חסר-כל, חבא לחתונתו עם דודו העשיר, שמתכוון להוריש לו את הכל, ומתעסק עם הדודה העקרה והסקסית, שסובלת מאהבת בעלה לעסקים, שני האוהבים מתכננים יחד לזוז את תהליכי הירושה, ובסוף — בא עוקץ מפתיע וציני להפליא.

כל זה, כמובן, כשמדובר בסיפור של נבוקוב, ומי שקרא אותו יכול היה ליהנות פעם נוספת מן השימוש המופלג שלו במילים, ומן העידון והדיקדוק שבכל פרט, בדמויות ובתפאורה הסובבת אותם. אך מה שנוגע לסרט, זה כבר עניין אחר.

יוז' סקולימובסקי, התסריטאי של סכין במים, הוא אומנם אחד הבמאים החשובים ביותר שיצאו מפולין בעשור האחרון, אולם חשיבותו מתבססת על סרטים קטנים, אינטימיים, כמעט מאולתרים, שבהם הוא עוקב אחרי תאוות קטנות של אנשים קטנים, שהופכות לעיתים לפארתה, ולעיתים לטרדיה, במיטת של החיים המודרניים.

כאן חרג סקולימובסקי מן הסגנון הקרוב אליו וניסה

לולובריג'ידה וניבן: נאבוקוב לעניים

להפוך את הסרט להפקה נוצצת, אבל ברוב המיקרים הס-תפק בברק חיצוני, בתפאורות ציבועניות ובתלבושות אופ-נתיבות, במקום להאיר את כל הפניות האפלות שבהן בירך נבוקוב את גיבוריו.

כך שבסופו של דבר מדובר בסרט מיסחרי לגמרי, עם גינה לולובריג'ידה שכמעט-מתפשטת, ומפתה את גיימס מאולדור בראון (שהופיע כבר אצל סקולימובסקי בסרט קודם), ודיוויד ניבן כג'נטלמן מהודר וקצת דקדנטי. אך אם זה יעורר את מישהו לקרוא את נבוקוב — היה המאמץ כדאי.

דרמטית מיותרת, אבל נהנה מנוכחות של גאבן ודילון בתפקידים הראשיים.

חיפה

*** הרולד ימור (פאר, ארצות-הברית) — סיפור אהבה מתובל בהומור מאקאברי, בין נער בן 18 זקן ברוחו, ל-זקנה בת 80, המקפצת כנערה. עם זאת גורדון, הרוח הרעה מתנוקה של רוד מרי, בתפקיד הראשי.

*** חף עם הרזה (רו, ארצות-הברית) — סרט-חובה לכל חובבי קולנוע, ולו גם משום שזו ההפקה הימ-גנית ביותר של הוליווד עד מלחמת ה-עולם-השנייה. הסיפור הדמיוני סובלים אומנם מאבק השנים, אבל כמה מן המע-מרים, כמו העלאת העיר אטלנטה באש. מרשימים היום לא פחות מאשר לפני 30 שנה.

טרנס היל והגרי פונדה, כנציגי הדורות המתחלפים במערב, ועם סרג'ו ליאנה המנצח על מלאכת הפארודיה עם כל ה-מרכיבים הקלאסיים של מערבון.

*** העוקץ (אלבני, ארצות-הברית) — שיא התייחסות המיקצועני ב-הרכבת תסריט ובבימוי נוסח הוליווד, ב-מעשיה על גנגסטרים משנות ה-30 המ-מים איש את רעהו, וכולם ביחד מאחזים גם את עיני הקהל. שוברי-הקופות ה-גדול של השנה.

ירושלים

*** שני גברים בעיר (מיטשל, צרפת) — ביקורת מחצת על מיטטר בתיאסחור ההתעללות באסירים משו-יררים בצרפת, שיש ודאי מה ללמוד ממנה גם בישראל. הסרט סובל אומנם ממלר

היצאנית מס' 1

של אמריקה,

קסווירה

הולנדר,

ראתה בה

את המתחורה

העיקרית שלה:

מלכת יופי "שראליית

נתפסה כמלכת

הזנות בניו-יורק